

NEDEN MÜSLÜMAN OLDUM?

İHTİDA ÖYKÜLERİ

Prof. Dr. Ali KÖSE

DİB
YAYINLARI

Diyaret İşleri Başkanlığı Yayınları/645
Halk Kitapları/160

İmlâ

Nurettin Albayrak

Baskı Takip

Hasan ÖZTÜRK

Sayfa Tasarımı

Recep KAYA

Baskı

Salıat Basım Yay. Amb. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Tel.: (0312) 341 10 24

2019-06-Y-0003-645

ISBN: 978-975-19-3847-3

Sertifika No: 12930

6. Baskı, ANKARA, 2019

Diyaret İşleri Başkanlığı

İletişim

Dini Yayınlar Genel Müdürlüğü

Basılı Yayınlar Daire Başkanlığı

Üniversiteler Mahallesi Dumlupınar Bulvarı No: 147/A

Çankaya/ANKARA

Tel.: (0312) 295 72 93-94

Faks: (0312) 284 72 88

e-posta: diniyayınlar@diyanet.gov.tr

Dağıtım-Satış

Döner Sermaye İşletme Müdürlüğü

Tel.: (0312) 295 71 53

Faks: (0312) 285 18 54

Neden
Müslüman Oldum?
(İhtida Öyküleri)

Hazırlayan
Prof. Dr. Ali KÖSE

Ankara 2019

Bu kitap, Din İşleri Yüksek Kurulu'nun 24.11.2005 tarih ve 180 sayılı kararıyla basılmıştır.

İçindekiler

Charles • 11	Leyla • 61
Muhammed • 17	Ümmü Gülsüm • 65
Hamza • 22	Malik Muhammed • 69
Fatıma • 26	Monica • 73
Margaret • 29	Safiye • 76
Hilary • 33	John • 80
Hatice • 38	Dorothy • 84
Muhammed İsa • 41	Kate • 87
Fuat • 46	Brian • 89
Yusuf Ali • 50	Gloria • 93
Aişe • 54	Paul • 96
Sümeyye • 57	İbrahim • 99

Halil • 103	Ali Chrispin • 155
Cemil • 108	Sharon • 160
Bruce • 112	Hüda • 166
Arina • 117	Kerime • 179
Ahmet • 124	Musa Selman • 187
İbrahim Karlsson • 132	Yusuf İslam • 192
Miss Lara • 138	Robert • 201
Jim Clinging • 143	Kenneth • 207
Abdülaziz • 145	Grace • 216
Yahya • 148	Abdüsselam • 224
Cemile • 151	

Sunuş

Değerli okurlar,

Artık orduların değil, imajların savaştığı bir çağda yaşıyoruz. Bu savaş en fazla kaybedenler arasında ise maalesef biz Müslümanlar varız. Küreselliği her geçen gün daha fazla hissettiğimiz bir dünyada, başkalarının bizleri daha gerçek halimizle tanıyacağını hayal ederken, negatif imajlar bir heyûlâ gibi peşimizi bırakmıyor. Bizleri temsil etmediğini düşündüğümüz o bildik görüntüler dünya medyasında hemencecik aleyhimize dönüştürülebiliyor. Bu dönüştürmenin karargahı ise aslında bizim bugün hep dostluk kurma peşinde olduğumuz bir coğrafyanın adını taşıyor: **Batı**...

1980'lerden bugüne, giderek olumsuz hale gelen bu imaj 11 Eylül fenomeni ile bir kez daha perçinlenmiş durumda. Ama bu imajdan hiç de etkilenmeyen bir "şey"imiz var. Yüce Allah o "şey" için "O'nu Biz indirdik ve O'nu Biz koruyacağız" (Hicr 15: 9) buyuruyor: **Kur'an**...

Batı ve **Kur'an**. Bugün yan yana gelmesi pek muhtemel görünmeyen iki kavram gibi duruyor karşımızda. Ama gerçekte durum farklı. Tüm olumsuzluklara, tüm negatif yüklemelere

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

rağmen bugün Batı'da Müslüman olan, kendisine "mühtedi" sıfatını lâıyk gören insanların sayısı geçmişe göre hiç de az değil. Hatta, sayının yükseldiği ülkeler bile var... İhtida eden bu insanları İslamiyet'e sürükleyen en önemli etken ise Kur'an-ı Kerim.

Bu insanlara göre, varlığın tılsımını anlatan, varoluşumuzun "neden"ini ve "niçin"ini açıklayan, günlük hayatı düzenleyen ve hayatın nasıl yaşanması gerektiğine dair net prensipler koyan bir kitap Kur'an-ı Kerim... Kurumsal dinin, daha açıkçası Kilise'nin artık insanoğlunun gayr-i insanî isteklerine fetva çıkarmasından istiğna eden Batılı insanlar için belki biz Müslümanlardan çok daha fazla anlam taşıyan bir kitap Kur'an-ı Kerim.

Bu kitapla sizlere ihtida hikayelerini sunduğumuz Batılı Müslümanların önemli bir kısmını İslamiyet'e çeken asıl ögenin Kur'an-ı Kerim olduğunu göreceksiniz. Kitabımız, sizlere Avrupa ve Amerika'dan bugün hepsi hayatta olan mühtedilerinin hayat hikayelerini ve İslamiyet'i tercih nedenlerini sunuyor. Hikayelerden bir kısmı İngiltere'de gerçekleştirilen bir doktora tezi için yapılmış mülakatlardan oluşmakta.¹ Diğerleri ise, çeşitli gazete ve dergilerde yayınlanan ve internet ortamında da ulaşılabilen hayat hikayeleri. Sosyal bilimlerin mülakat yöntemine dayanan araştırma şeklinde kişilere gerçek isimlerinin kullanılmayacağı temin edildiği için burada hikayelerini okuyacağınız kimi mühtedilerin gerçek isimlerini bulamayacaksınız.

¹ Ali Köse, *Conversion to Islam: A Study of Native British Converts*, London: Kegan Paul 1996.

İhtida Öyküleri

Orijinal metinleri İngilizce olan bu hikayeleri Türkçe'ye Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi yüksek lisans öğrencileri Aydoğan Arı ve Yusuf Karabulut çevirdiler. Bu kitabın ortaya çıkmasında Devlet Bakanı Sayın Mehmet Aydın, Diyanet İşleri Başkanı Sayın Ali Bardakoğlu ve Diyanet İşleri Başkan Yardımcısı Sayın Mehmet Görmez'in öneri ve katkıları oldu. Kendilerine teşekkür ediyoruz.

Prof. Dr. Ali Köse

Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi

...biri bana, “bir gün müslüman olacaksın ve hayatın değişecek” deseydi, bunu bir şaka olarak görür ve güler geçerdim...

CHARLES

İngiltere'nin Oxfordshire bölgesinde Hıristiyan bir ailenin büyük oğlu olarak dünyaya gelmişim. Ailem kiliseye pek gitmezdi, fakat Hıristiyan inançlarına göre yaşardı. Babam ben on dört yaşımdayken öldü. Ailenin en büyük çocuğuydum. Kardeşlerimin sorumluluğu benim üzerimdeydi. Hayatta hiçbir rehberim yoktu. Sıradan bir Hıristiyandım, ama eğer o yıllarda biri bana, “Bir gün Müslüman olacaksın ve hayatın değişecek” deseydi, bunu bir şaka olarak görür ve güler geçerdim.

On dört yaşımda okulu bıraktım ve bir çiftlikte çalışmaya başladım. İkinci Dünya Savaşı'nın hemen ardından (1945), henüz on sekiz yaşımdayken askere çağrıldım. Önce Almanya'ya, daha sonra da o tarihlerde İngiliz mandası olan Filistin'e gönderildim. 1948 yılına kadar Filistin'de asker olarak kaldım. Fi-

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

listin topraklarının Hz. İsa'nın yaşadığı yerler olduğunu biliyordum; ama orayı bir türlü sevememiştim. Çünkü İngiliz askerleri arkadan vuruluyordu ve kimin yaptığını bilemiyorduk. Bir an önce oradan kurtulmak istiyordum. Artık dünyada gideceğim en son yer orası olacaktı. Nihayet terhis vaktim geldi ve yirmi bir yaşında İngiltere'ye geri döndüm.

1973 yılında annemin vefatıyla birlikte din hakkında daha fazla düşünmeye başladım. O zamanlar ismen Hıristiyandım ve beni doğru yola ulaştırması için Tanrı'ya hep dua ederdim. 1975'te kader beni tekrar Filistin'e götürdü. Hıristiyanlık bana Filistin'in Yahudilerin memleketi olduğunu öğretmişti. Her Batılı gibi bana da Yahudilerin İsrail'de Araplar tarafından kuşatıldığı öğretilmişti. Batı kamuoyu ve Hıristiyanlık bize bunu empoze etmişti. Bu sebepten İsrail'e gidip Yahudilere mücadelelerinde yardım etmeye karar verdim. *The Jerusalem Post* gazetesine ilân vererek Tel Aviv'de bir iş buldum. Nihayet Tel Aviv'e vardım ve çalışmaya başladım. Fakat üç ay sonra İngiltere'ye dönmeye karar verdim. Çünkü Yahudilerle arkadaşlık kuramamıştım. Ama uçak havalanmaya başlayınca içimden bir ses geri dönmekle hata ettiğimi söylemişti. İngiltere'ye dönünce bir inşaat firmasında çalışmaya başladım. Ancak içimdeki ses hâlâ, "İsrail'e dön!" diyordu. Nihayet bir yıl sonra Tel Aviv'e döndüm. Bir müddet sonra tekrar İngiltere'ye gelmeye karar verdim. Bu defa beraber çalıştığım Yahudilerden şikâyetçi değildim; fakat sanki bütün bu ortamda bir yanlışlık var gibi geliyordu bana. Uçağa binince yine aynı ses, "Hata ediyorsun, burada kal!" diyordu. Nihayet İngiltere'deki bir inşaat

firmasında eski işim olan müfettişliğe döndüm. Ama içimdeki o his bir türlü yok olmak bilmiyordu.

Bir yıl sonra İsrail’de bulunan bir arkadaştan mektup aldım. Bana, “Eğer bir daha İsrail’e gelersen, Tel Aviv’e gitme, kibbutz denilen çiftliklerin bulunduğu küçük kasabalara git!” diyordu. Tekrar İsrail’e döndüm. Bu defa arkadaşımın dediği gibi kırsal kesime gittim. Ancak bu gidişimde düşman olarak gördüğüm Filistinlilerle yüz yüze gelmiştim. Yahudiler için yapılan yerleşim merkezlerindeki inşaatlarda çalışıyorlardı. Ben de inşaat teftişi ile uğraştığım için onlarla mecburen muhatap oluyordum. Karınlarını doyurabilmek için, kendilerini yok eden Yahudilerin inşaatlarında çalışıyorlardı. Yaşamak için başka çareleri yoktu. Bu sahneyi görünce Filistinlilere bir insan olarak acıdım. Filistinliler beni arkadaşça karşılamışlar ve bana sıcaklık göstermişlerdi. Böyle davranmalarına bir türlü inanmıyordum. Oysa ben İsrail’e Yahudilere yardım etmek için gelmiştim. Onlar benim geliş amacımı, dinimi ve ülkemin onların bu hale gelmelerinde oynadığı rolü biliyorlardı, lâkin yine de bana çok iyi davranıyorlardı. Artık, “Bana uçak kaçıran, adam öldüren diye öğretilen düşmanlarım bu insanlar mıydı?” diye düşünmeye başladım. Ön yargılarım yavaş yavaş kayboluyor, Filistinlilerle arkadaşlığım hızla geliyordu.

Bir gün Filistinli inşaat işçilerinden biri beni yakındaki bir Filistin köyüne davet etti. O köye doğru yola çıktık. Bir yaz günüydü ve insanlar evlerinin önünde oturmuşlar, akşam çayı içiyorlardı. Her önünden geçtiğimiz ev bizi davet ediyordu. Ben çok şaşırıyordum; çünkü yoldan geçen birini eve davet etmek hadisesine yabancıydım. Nihayet bir eve girdik ki fakirlik

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

her haliyle kendini belli ediyordu. Fakat daha önemli bir haslet, bir ruhî zenginlik mevcuttu. Bize çay ve bisküvi ikram ettiler. Evde beş-altı yaşlarında bir çocuk vardı. Benim karşımdaki köşede sakince oturuyordu. Bir müddet oturduktan sonra kalkma vaktimiz geldi. Biz ayağa kalkınca, bu çocuk bize doğru yürüdü ve benim önümde durarak Arapça bir şeyler söyledi. Tabii ben bir şey anlamadım. Beni oraya götüren Filistinli devreye girdi ve, “Bu çocuğun ismi Yusuf. Senden iyi geceler öpücüğü istiyor” dedi. Bir anda her şey durmuştu. Ortalığı bir sessizlik kapladı. Sanki beynimden vurulmuştum. Evet, bu insanlardan şimdilik hoşlanmaya başlamıştım; ama onu nasıl öperdim? Bunu aklımdan bile geçiremezdim. Donup kalmıştım. Nasıl olur da bu çocuk benden, bir İngiliz’den, kendisini yani bir Müslüman’ı öpmemi isteyebilirdi?

O anda tarif edemeyeceğim bir şey oldu. Bir anda kendimi dizlerimin üzerinde buldum. Artık insanlığın son basamağında gördüğüm Arapların seviyesindeydim. Küçük Yusuf’un hizasında idim. Göz göze geldik. Küçük Yusuf kollarını omuzlarıma atmış, kalbime yaslanmıştı. Onu öpmüştüm. O anda her şey birden değişmişti. Sanki bir bomba patlamış da beni tekrar ayaklarımın üzerine kaldırmış gibi ayağa kalktım. Yusuf kollarımdaydı. Ağlamaya başladım. Gözlerimden yaşlar boşanıyordu. Beni affetmesi için Tanrı’ya yalvardım ve duamın kabul edildiğini hissettim. Çünkü kulağımda bir ses çınlıyordu: “Bunlar senin insanların!... Bunlar senin insanların!...” Artık burası İsrail değil, Filistin’di. Bir anda her şeyi farklı açıdan görmeye başlamış, sanki yeniden doğmuştum. Bundan böyle bu insanlar benim bir parçam olmuşlardı. Neden buraya üç kez

tekrar tekrar geldiğimi anlamıştım. Beni oraya çeken şey Yahudilere yardım etmek değil, benim insanlarımı bulmakmış. Dakikalarca ağladım. Benimle beraber bütün aile ağladı. Herkes olağanüstü bir şey olduğunun farkındaydı. O gece bir başlangıçtı. İslâm'a dönüşümün başlangıcıydı.

Sonra haftada iki üç defa o köye gitmeye, Filistinlilerle tanışmaya, konuşmaya başladım. Köydeki herkesi tanıdım. Düşünelere, nişanlara katılıyordum; artık köyün bir parçası olmuştum. Fakat din konusunu konuşup tartışmıyorduk. Bana İslâm'dan pek bahsetmiyorlardı. Sanırım benim hemen reddetmemden çekiniyorlardı. Bana İslâm'ı kelimelerle değil, davranışlarıyla, örneklerle öğretiyorlardı. Artık İslâm'ı hissetmeye, anlamaya başlamıştım. Artık Allah beni hidayete doğru götürüyor ve bu Müslümanların davranışları vasıtasıyla İslâm'ı sevdireyordu. Ne için gelmişim, ne olmuşum? Artık doğruyu bulmuş, gerçeği öğrenmişim.

Bütün bunlar Yahudilerin işine gelmemiştir. Filistinlilerle hemhal olmam, onlarla kaynaşmam Yahudilerin hoşuna gitmemiştir. Bir gün iki polis gelip beni karakola götürdü. Sorguya çekildim. Neticede kendilerine yardım etmek maksadıyla geldiğim Yahudiler beni sınır dışı ettiler. Tekrar İngiltere'ye döndüm. Hâlâ kelime-i şehâdet getirip Müslüman olmamıştım. Fakat İngiltere'de kendimi artık yabancı bir memlekette gibi hissediyordum. Ruhem ıstırap içindeydim. Benim insanlarımı özlüyordum. Sonunda İngiltere'deki Müslümanları bulmaya karar verdim, çünkü benim olduğum bölgede hiç Müslüman yoktu. Bazı Müslüman kuruluşlarla irtibat kurup faaliyetlerine katılmaya, Müslümanlarla kaynaşmaya başladım. Çok geçme-

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

den kelime-i şehâdet getirerek Müslüman oldum. Bir Hıristiyan asıl evine, İslâm'a dönmüştü.

...hiçbir müslümanla tanışmadan,
sadece Kur'an'ı okuyarak müslüman oldum...

MUHAMMED

Presbiteryan * mezhebine mensup bir anne ile İngiliz Kilisesi'ne bağlı bir babanın çocuğu olarak dünyaya gelmişim. Ailemin dinle bağlantısı fazla kuvvetli değildi. Ancak gitmek istemediğim halde yedi-sekiz yaşlarımda beni bazen kilise âyinlerine götürürlerdi. Ama anlamadığım bir şey vardı. Bir taraftan papaz pazar gününün dinlenme günü (şabat) olduğunu söylüyor, diğer taraftan da ailem beni zorla "pazar okulu"na (kilisede Hıristiyanlığın öğretildiği hafta sonu kursları) gönderiyordu.

Hiçbir zaman inancımdan, Tanrı'nın varlığından şüphe etmedim; ama inancın etrafında bizim şekillendirdiğimiz dini sorguladım. İslâm hakkında bildiklerim onun sapık bir din olduğu, Muhammed'in Kur'an'ı Yahudilerden alınan hikâyeleri

* Bir protestan mezhebi

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

toplayarak yazdığı idi. Zaten İslâm yerine daha çok “Muhammedanizm” kelimesini kullanıyorduk.

On bir yaşımıdayken annemle babam ayrıldılar ve ben annemin yanında kaldım. On dört yaşımıdayken annem öldü. Tekrar babamın yanına döndüm. Dine daha fazla önem vermeye başlamıştım. Hayatıma bir yön vermek istiyordum. Henüz on beş yaşımıdayken din adamı olmaya ve Tanrı'nın gösterdiği yolda gitmeye karar verdim. Kiliseye kaydoldum, bir misyoner kuruluşunda gönüllü olarak bir yıl çalıştım. Bu benim için önemli bir tecrübe idi. Daha sonra ilâhiyat fakültesine girdim. Papaz veya din dersi öğretmeni olmak istiyordum. Bu arada dürüst olacağıma dair Tanrı'ya söz vermiştim. Çünkü din adamı olmak bir nevi çobanlıktı. Sadece kendinizin değil, diğer insanların sorumluluğu da üzerinizde olacaktı. Mezun olduktan sonra öğretmenliği seçtim. Kilise ile bağlarım gayet iyiydi. Hatta tatillerde manastırda kalıyordum.

Üniversitedeyken Yunanca İncilleri okumayı öğrenmiştim. Bu benim için bir avantajdı. Çünkü ne zaman elime bir İncil alsam farklı nüshalarla karşılaşıyordum. Bir şey fark etmiştim; ama bunun kıymetini o zaman anlayamamıştım. Eski İncillere gidildikçe, daha bir saflık, daha bir yalınlık söz konusu idi. Günümüze doğru geldikçe bir şeylerin ilâve edilme veya çıkarılma oranı artıyordu. Belli bir süre sonra bu gerçek benim için çok önemli hale gelecekti.

Öğretmenliğimin ilk yıllarıydı. Yeni bir eğitim dönemi başlamış ve üniversite sınavına hazırlanan öğrencilerin din dersinde okuyacakları bölümler öğretmenlere paylaştırılmış, bana da Luka İncili ile İslâm düşmüştü. Üniversitede iken İslâm'la

İlgili bir ders görmemiştim. Dolayısıyla İslâm'ı öğretmek için hiçbir hazırlığım yoktu. Zaman kazanmak ve bu arada İslâm'ı biraz öğrenmek için önce Luka İncili üzerine dersler yaptım. Çünkü bir öğretmen olarak dürüst davranmalı, önce kendim öğrenmeliydim. Luka İncili ile ilgili de fazla malzeme olmadığından bazı dokümanlar hazırladım ve kendi bilgilerim ölçüsünde Luka'ya bir şerh yazdım. Objektif olmaya gayret ederek yoğun bir araştırma yaptım. İncillerin ne söylediklerini anlamaya çalışırken belirli bir görüş açısına saplanıp kalmadım. Birçok farklı kaynağa, şerhlere ve tenkitlere baktım. Diğer İncillerle karşılaştırdım. İsa'nın doğumu ve çocukluğu ile ilgili Luka İncilindeki rivayetleri, Markos İncilindekilere göre biraz zayıf buldum. İsa'nın öğretileri harikaydı, manevi duyguları okşuyor ve insana güç veriyordu. Ama çarmıha gerilmesi ile alakalı hikâyelere gelince İnciller, özellikle Luka İncili, metin olarak yetersiz görünüyordu. Mesela evharistiya âyini (ekmek-şarap âyini) ile ilgili olarak Pavlus'un yazdığı ifadeler İncillerden daha önce yazılmıştı ve bunlar İncillere aynen geçmişti. Yani ifadeler Pavlus'tan alınmıştı. Aslında İsa'nın ölümü ile alakalı olarak onun kendisini insanlık adına feda etmesi anlamında hiçbir şey yoktu. Tüm bunları Pavlus yazmıştı ve bunlar zannımca Luka'nın yazdıkları arasına sokuşturulmuştu. Neticede metinden kaynaklanan tüm bu hataları değerlendirdiğimde İsa'nın çarmıha gerilmediği ve onun Tanrı olmadığı ortaya çıkıyordu (İslâm'ın bu konuda ne dediğini hâlâ bilmiyordum). İsa'nın Tanrı olmayıp, Tanrı'nın kelâmı (vahyi) olduğunu bulmuştum. Halbuki ben "kelâm"ın İsa olduğuna, dolayısıyla "kelâm"ın Tanrı olduğuna inandırılmışım. Fakat bunu ispat-

lamak için yeterli delil bulamıyordum. Dolayısıyla iki temel sonuca varmıştım: İsa'nın ilâhî bir mahiyeti yoktu ve o çarmıha gerilmemişti.

Tüm bunlar beni hâlâ etkilememişti. İnancım sarsılmamıştı. Çünkü eğer Hıristiyan geleneğinde yetişmişseniz, hiçbir alternatifiniz yoktur. İncil'i okuduğunuzda bazı şeyler size tuhaf gelebilir; fakat her şeyi sembolik olarak algılamaya alıştırdığınız için yolunuza devam edersiniz. İncil'deki her şeyi çürütebilirsiniz; ama buna rağmen kalbinizde inancın ve Tanrı'nın gerçek olduğuna inanmanız gerektiği size sürekli empoze edilmiştir. İncil'i anlayabilmenin tek yolunun onu peşinen kabul etmek olduğu, onun ancak sembolik olarak anlaşılacağı teziyle beyniniz yıkanmıştır.

Daha sonra dersin İslâm'la ilgili bölümünü hazırlamak için bir Kur'an tercümesi aldım. Öncelikle İsa ile alakalı ayetleri görmek istedim. Okuduklarım beni şok etti. Bu ayetler İsa'nın "Allah'ın kelâmı" olduğunu, onun ilâhî mahiyetinin bulunmadığını söylüyordu. Kendi kendime düşünmeye başladım. Çok ilginçti. Benim Luka İncili'nden yola çıkarak bulduğum şeyleri bu kitap da söylüyordu. Muhammed, Kur'an'ın yazarı olsaydı, bunu nasıl bilebilirdi? Bugün ben biliyorum, çünkü eski kaynaklara ulaşma imkânım var, oysa o bu imkândan mahrumdu. Üstelik Muhammed okuma yazma da bilmiyordu.

Luka İncili'ne yazdığım gibi Kur'an'a da bir yorum yazmaya karar verdim. Kur'an'a meydan okuyacaktım. Zaten Kur'an meydan okumaya çağırıyor, "Samimiyseniz bunun bir benzerini de siz yapın!" (Bakara 2: 23) diyordu. Büyük bir dikkatle Kur'an'ı baştan sona okudum. Birkaç sayfa yorum da yazdım,

Muhammed

fakat beceremedim (bu sayfaları hâlâ saklıyorum, ama onları bugüne kadar kimseye göstermedim; çünkü utanılacak, tutarsız yorumlarla dolu). Bu arada fark ettiğim bir şey oldu. Kur'an'da bir problemle karşılaştığınız zaman, daha sonra onun karşılığını buluyorsunuz. Fakat aynı tekniği Luka İncili'ne yorum yazarken kullandığımda, yani bir problemle karşılaşıp onun cevabını aradığımda, daha başka problemlerle karşılaşıyordum. Kur'an üzerinde daha fazla çalıştıkça sıradan bir metinle değil, ilâhî bir kitapla karşı karşıya olduğumu, onun Tanrı kelâmı olduğunu anladım. Bana düşen artık ona inanmaktan başka bir şey değildi. Hiçbir Müslüman'la tanışmadan, sadece Kur'an'ı okuyarak Müslüman olmuştum.

...mesajın mesajı...

HAMZA

1973 yılında Londra'da doğmuşum. Annem ve babam bir süre birlikte yaşamış; ama evlenmemişler. Babamı hiç tanımadım. Ben çok küçükken annemi terk etmiş. Annem, Hıristiyan olduğunu söylerdi; ancak din hakkında hiçbir bilgisi yoktu ve ben onu dine dair bir şeyler yaparken hiç görmedim. Din benim büyüme dönemimde hiçbir rol oynamadı. Okulda da din hakkında bir şey öğretilmedi. İçinde büyüdüğüm toplumun insanı yetiştirme tarzı, sadece insanın nasıl yaşayacağını ve nasıl çalışacağını öğretmekti. Kiliseye ancak bir iki kez gitmişimdir. Hz. İsa'nın Tanrı olduğuna ya da Tanrı'nın oğlu olduğuna hiç inanmadım.

İslâm hakkında "Mesaj" adında bir film izledim. Londra'da video dükkânı olan bir arkadaşım vermişti. Kendisi Müslümandı; ama dinî bir hayatı yoktu. O filmi tekrar tekrar izledim. Film izlerken birdenbire içimde bir şeyler uyandı. Bu konuyu öncelikli olarak araştırmam gerektiğini kendime anlatmaya çalışsam da, benim için doğru yolun bu olduğunu zaten anlamıştım.

Müslümanların yaşama şeklini inceledim. Londra'da bazı Müslüman gençlerle tanıştım. Bu gençler de dinleri hakkında çok fazla şey bilmiyorlardı. Fakat en azından "Allah'a inanıyorum, Hz. Muhammed'e inanıyorum" diyebiliyorlardı. Sonra Cat Stevens (Yusuf İslâm) tarafından yapılan bir dinî programı izledim. İçimden bu dinin doğru olduğuna karar vermiştim. Söylediği her şey doğru görünüyordu ve bu dini seçebileceğimi düşündüm. Kur'an'ın bir kısmını okudum ve Hz. Muhammed hakkında araştırmalar yaptım.

O zamanlar sürekli Tanrı hakkında ve neye inanacağım konusunda düşünüyordum. Din değiştirmemdeki asıl neden Tanrı sorunuymdu; Tanrı'ya nasıl ulaşabilirdim? Neden dünyaya geldiğimi, hayatımın ne anlama geldiğini bilmiyordum. Tanrı'nın ne olduğunu öğrenmeye ihtiyacım vardı. Camiye gittim. Tanrı her zaman aklımdaydı. Hz. Muhammed'in hayatı ve İslâm'ın öğretileri hakkında bilgi edindikçe İslâm bana mantıklı gelmeye başlamıştı. Hemen Müslüman olabilirdim; ancak bunun için ne yapmam ya da kime gitmem gerektiğini bilmiyordum. Ayrıca ilk başta camideki herkesin Arapça konuştuğunu zannediyordum. Ama sonunda oraya gittim ve kelime-i şehâdet getirdim. O gün sanki camiye başka bir insan olarak girmiş ve tamamen farklı bir insan olarak dışarı çıkmıştım. Benim ait olduğum toplumun artık İngiliz toplumu olmadığını düşünüyordum. Onlar benim hayat tarzımdan çok farklı yaşayan insanlardı. İslâm'ı kabul ederek Müslüman olup camiye giden her İngiliz bir günde, bir ayda ya da bir yılda; ama eninde sonunda kendisindeki farklılığı hissedecektir.

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

Benim yaşadığım toplumda yetişen insanlar için İslâm, Araplara ait bir din gibi görünür. Bazı insanlar, sadece Arapların Müslüman ve Müslümanlığın Hinduizm gibi bir din olduğunu sanıyorlar. Müslümanlık hakkında hiçbir fikirleri yok. Onlar Müslümanların başka bir dünyanın insanları olduğunu düşünüyorlar. Bu aynı zamanda farklı dil kullanımından da kaynaklanıyor; Müslümanlar “Allahüekber” dediklerinde bunun anlamını bilmiyorlar ve saçma bir şey olduğuna inanıyorlar. Bu sözün “Tanrı yücedir” demek olduğunu anlamıyorlar. İslâm ile tanışmadan önce, din kavramından çok uzak yaşıyor ve Tanrı için hiçbir şey yapmıyordum. “Allah” dendiğinde bunun “Tanrı” demek olduğunu bilmiyordum. Yaşadığım toplumda bize İslâm ile ilgili hiçbir şey öğretilmiyor. Neden olduğunu bilmiyorum. Belki de insanlar çalışmak, uyumak ve içki içmekten ibaret olan yanlış yaşam tarzına kendilerini kaptırdıkları için bu böyle. Sadece İslâm’da değil genel olarak hiçbir dinde insanlara kötü alışkanlıklar önerilmez. Yetişen insanlara bakıldığında bu konuda kimseye ciddi anlamda bir şey öğretilmediğini görürüz. Ancak bizim maymun soyundan geldiğimiz gibi saçmalıklar öğretilir. İnanılan maalesef Tanrı değil evrimdir. Evrim fikri Tanrı inancına aykırıdır. Ama buna rağmen İngiliz kilisesi yine de insanlara evrim teorisini öğretmektedir. Genç yaştaki insanlara din hakkında hiçbir şey öğretilmiyor. Böylece toplumu yönlendirenler Tanrı hakkında bir şeyler düşünmemizi değil, sadece dünya hakkında düşünerek yaşamamızı istiyorlar.

Kelime-i şehâdet getirdikten sonra İslâm’ın yasakladığı hiçbir şeyi yapmadım. Vejetaryen (etyemez) olduğum için zaten Müslüman olmadan önce domuz eti yemeyi bırakmıştım. Yanlış

Hamza

olduğunu bilmeyerek içki içiyordum. Toplumdaki herkes yanlış olduğunu bilmeden içki içiyor. Şarap içerken Tanrı hakkında konuşuyordum; ama bunun günah olduğunun farkında değil dim. Çünkü bana içki içmenin kötü bir Şey olduğu öğretilme miŐti. Müslüman olmadan önce bu toplumun bir parasıydım. Bu yüzden neyin yanlış neyin doğru olduğunu bilemiyordum. Ama Şimdi biliyorum. Beni bu günlere ulaŐtıran Allah'ıma sonsuz Şükürler olsun.

...kelime-i şehâdete hazır mısınız?..

FATİMA

Ben önceleri oldukça muhafazakâr bir Hıristiyan'dım. O zamanlar Hıristiyanlığa bir katkısı olur düşüncesiyle bir web sitesi bile kurmuştum. Her neyse, 2001 yılında bir haziran akşamının geç vakitlerinde Hıristiyan sohbet odalarının birine girmiştim. Orada Tanrı hakkında çok şey bilen bir gençle tanıştım. Onunla Tanrı ve din konularıyla ilgili konuşmaya başladık. Sonra ona, cevabının "evet" olacağından emin bir şekilde, "Hıristiyan mısınız?" diye sordum, ama cevap "evet" değildi. Daha önce Hıristiyan olup olmadığını sordum. "Evet, bir zamanlar Hıristiyan'dım" dedi. Bu yüzden şaşırarak, "İyi ama neden artık Hıristiyan değilsin?" diye sordum. O da bana tam olarak nedenini anlattı. Kelimesi kelimesine ne anlattığını hatırlamıyorum. Fakat bana, "Tanrı her şeyi yaratmıştır. Ancak O yaratılmamıştır. O doğurmaz; bu nedenle kızı, oğlu ya da karısı yoktur. Bundan dolayı O sahip olur, O'na sahip olunmaz ve hiçbir şey O'nunla kıyaslanamaz. O tek başına dünyaların ya-

Fatıma

raticısı ve koruyucusudur; sadece tek bir Tanrı vardır” gibi şeyler söyledi.

Sonra “peki” dedim ve sordum: “Şimdi hangi dindensin?” “Müslüman’ım” diye cevap verdi. Ben çok şaşırılmama rağmen belli etmemeye çalışarak, “Yani sen bir tek Tanrı’ya inanıyorsun ve İsa’nın sadece Tanrı’nın peygamberi olduğunu söylüyorsun” dedim. O da “evet” dedi. Sonra bütün hafta boyunca bana mesaj göndermeye devam etti. Ancak söyledikleri bana doğru gelmiş olmasına rağmen, ben kendimi sürekli “meşgul”, “başka şeylerle uğraşıyor” ya da “cevap vermeye vakti yok” olarak göstermeye çalışıyordum. Devamlı Hıristiyan olarak inancımı kuvvetlendirmek için çalışmaya ihtiyacım olduğunu düşünüyordum. Sohbet amacıyla internete bağlı olduğum zamanlarda, diğer Hıristiyan arkadaşlarımla konuşabilmek ya da Hıristiyanlıkla ilgili web sitelerini ziyaret edebilmek için onu hep görmezlikten geliyordum.

Yorgun olduğum bir akşam bu genç adam bana mesaj gönderdi ve tekrar konuşmaya başladık. Sonra daha önce hiç Kur’an okuyup okumadığımı sordu. Ama ben önce ne demek istediğini anlayamadım. Kur’an hakkında daha önce bir şeyler duymuştum; ancak ben onun “Koran” diye yazıldığını sanıyordum. Sonra bana “Kur’an ve Yaşam” isimli sohbet odasına girmemi ve orada Kur’an’ın ne olduğunu ve merak ettiğim başka şeyler varsa oradakilere sorabileceğimi söyledi. Ben de onun dediği gibi sohbet odasına girip Kur’an’ın ne olduğunu sordum. Orada Cemal adında biriyle tanıştım. Bana ertesi gün bir mesaj gönderdi ve sonra bütün yaz boyunca Cemal bana İslâm’ı anlattı. İslâm bana gerçekten anlamlı gelmeye başladı (aslında

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

ilk yazıştığım Müslüman'la tanıdığım İslâm da bana anlamlı gelmişti). Sonra ağustos gelmiş ve okullar açılmıştı. Okul açıldıktan sonra İslâm hakkında sohbet etmeye pek vaktim olmadı; çünkü eskisi kadar internete bağlanıp sohbet odasına girmiyordum. Ama yine de Cemal'e sohbet odasında rastlayabilirsem sohbet ediyordum. Bu arada "11 Eylül" oldu. Bu olay İslâm hakkında daha çok şey öğrenmeme vesile oldu (bu arada islamdenounceterrorism.com [İslâm teröre karşıdır] adresini ziyaret etmenizi önerir ve masumları öldürmenin İslâm'ın özüne uymadığını belirtmek isterim).

Böylece İslâmî sohbetlere daha çok katılmaya başladım. Ekim ayında bir gün Cemal ve ben İslâm hakkında son derece zevkli bir sohbet yaptık. Ondan sonra içimde kuvvetli bir Müslüman olma duygusu uyandı ve ona nasıl Müslüman olabileceğimi sordum. Bana bunun çok kolay olduğunu, sadece kelime-i şehâdet getirmem gerektiğini söyledi. Ardından da nasıl şehâdet getirildiğini söyledi. Sonra Kur'an hakkında daha çok şey okumaya başladım. Kasım ayı başlarında bir gün Cemal bana kelime-i şehâdet getirmeye ve Müslüman olmaya hazır olup olmadığını sordu. Ben de büyük bir heyecanla hazır olduğumu söyledim. 3 Kasım 2001 tarihinde (4 Kasım da olabilir çünkü 3 Kasım gecesi sabah 4'e kadar uyanıktım) kelime-i şehâdet getirdim; artık Müslüman olmuşum. Kendimi çok huzurlu hissediyordum, sanki etrafımda melekler vardı (ki emnim vardı). Allah hepimize doğru yolu göstersiz. Âmin.

...hayatımda bir şeylerin
eksik olduğunu düşünüyordum...

MARGARET

1945 yılında İngiltere'nin Manchester şehrinde doğmuşum. Ailem orta sınıftandı. Onlarla oldukça iyi bir iletişimim vardı. Annem ve babam dindar kişiler değillerdi. Babam sosyalist bir Yahudi idi. Çok iyi bir Yahudi ailesinden geliyordu ve doktordu. Annem de dindar bir kişi olmamakla birlikte, Hıristiyan olduğunu söylerdi. Evlendiklerinde karşılıklı tartışmalardan kaçınmak için ibadet etmekten vazgeçmeye karar vermişler. Bu yüzden dindar bir yetiştiriliş tarzım olmadı ve dinî eğitimin verildiği "pazar okulları"na hiç gitmedim. Devlet okulunda Hıristiyanlık hakkında çok şey öğrendim. Hıristiyanlığın çok ilginç olduğunu düşünüyordum; ama ilâhilerden hoşlanmıyor, onlarla dalga bile geçiyordum.

Annem ve babam ben on beş yaşımdayken ayrıldılar ve on dokuz yaşımdayken de babamı kaybettim. Bu iki olay benim için çok üzücü olmuştu. Babam ölürken dindar bir insana dönüşmüş, hem Hıristiyan hem Yahudi olduğunu söylemeye

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

başlamıştı. Bu beni çok etkilemişti. Çünkü babam iki dini birleştiriyordu. Sonra annem alkolik bir sanatçıyla evlendi. Bu nedenle ben de zamanımın çoğunu üvey babamla gece kulüplerinde sarhoş insanlarla birlikte geçirmeye başladım.

Hinduizm ile ilgileniyordum. Çünkü Hinduizm içinde çok güzel, derin psikolojik anlamlar taşıyan mitolojilere sahipti. Budizm hakkında da bir şeyler okudum, hatta benim en yakın arkadaşım bir Budist'ti; ama Budizm'e karşı ciddi bir ilgi duymadım. Bir ara Hıristiyan-Mormon mezhebine üye oldum.

Sonra evlendim. Eşim baptist denilen bir Protestan mezhebi üyesiydi. Her ikimiz de Tanrı'ya inanıyorduk ve Tanrı'nın huzurunda yeniden evlenmeye karar verdik. Bu yüzden resmî olarak Hıristiyan olduk ve Hıristiyan kilisesinde evlendik.

Din değiştirmeden önce de bir şeyler aradığımı hatırlıyorum; çünkü kilisede tatmin olamıyordum. Hayatımda bir şeylerin eksik olduğunu düşünüyorum, daha disiplinli, maneviyatı daha yüksek bir şeylerin olması gerektiğini hissediyordum. Tanrı'yla kiliseye ya da başka bir yere gitmeden evimizde de iletişim kurmaya ihtiyacımız olduğunu düşünüyordum. Evde dinî bir disipline ihtiyacımız vardı. Sonra eşimle birlikte Subud* diye adlandırılan, tasavvufa benzeyen, maneviyatı geliştirmeye yönelik uygulamaların yapıldığı bir gruba katıldık. Böylece

* "Subud", Endonezyalı Muhammed Subuh (1901-1987) tarafından 1934'de kurulmuştur. Büyük Hayat Gücü denilen "Tanrı'nın Gücü" ile ilişki kurma yolu olarak tanımlanır. Ne bir din ne de bir öğretiler. "Tanrı'nın Gücü" tarafından uyandırılan bir ruhsal tecrübe şeklidir ki, bu da insanı ihtiraslar, kalp ve aklın etkisinden bağımsız hale getirerek ruhsal realiteye götürür. Subud'da Latihan ismi verilen bir meditasyon şekli vardır.

bu grup sayesinde bizim İslâm'la tanışmamız gerçekleşti. Subud, Endonezyalı bir Müslüman tarafından kurulmuştu. Hareketin kurucusu Subud'un ne olduğunu anlatırken İslâm'dan da çok bahsedirdi.

Eşim ramazan ayında oruç tutmaya ve kendimizi Tanrı'ya teslim etmemiz gerektiğinden bahsetmeye başladı. Ben de Müslüman olmadan uzun bir süre önce domuz eti yemeyi bırakmıştım. Sanki Müslüman gibi yaşıyorduk. Sonra eşim İslâm hakkında bana bir şeyler anlatmaya başladı. Ardından da Müslüman olmaya karar verdiğini söyledi. Ben bu fikre karşı çıkmıştım; çünkü benim düşünceme göre İslâm katı bir dindi ve zorlamalarla, savaşlarla yayılmıştı. Eşimin beni bunun böyle olmadığına ikna etmesi zaman aldı. Aslında benim Müslümanlığı içime sindiremememin diğer nedeni İslâm'ın yabancı bir din olması, bu dine kendime yabancı bildiğim insanların inanmasıydı. Mesela onların, İngiliz olduğum için beni aralarına almayacaklarını düşünüyordum. Bu endişe Nijerya'ya gittiğimde tamamen ortadan kalktı. Eşim orada üniversitede öğretim görevlisi olarak çalışmaya başladı ve biz başka milletlerden olan Müslümanlar tarafından içtenlikle karşılandık. Temelde, Müslüman olmak eşimin fikriydi. Ben de onu takip ederek Müslüman oldum. Sanırım Nijerya'ya gitmek, gerçekten Müslüman olabileceğim fikrini kuvvetlendirdi. Eşim karar verdi ve ben de onunla birlikte yirmi altı yaşında Müslüman oldum. Bütün araştırmaları o yaptı, çünkü ben çok meşguldüm. Eşim birkaç yıl sonra, maalesef, hırsızlar tarafından öldürüldü. O öldükten sonra Kur'an'ı okudum ve bana gerçekten mantıklı geldi.

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

Müslüman olmam uzun süreli bir gelişmeydi. Düzenli olarak ibadet etmeye başlamak biraz zaman aldı. Ben önceleri bunun önemli olduğunu düşünmüyordum. Eşarp takarak kapanmaya karar vermem de Müslüman olduktan altı yıl sonra oldu. Bu süre boyunca Müslümanlar bana çok yardımcı oldular, bana iş verdiler. Şimdi Allah'a hizmet etmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum.

Annem bana çok kızdı ve iki yıl boyunca benimle hiç konuşmadı. Kayınvalidem durumu kabullendi; ancak bu konuda kimseyle konuşmamamı söyledi. Ailesinden kimse bu durumu bilmemeliydi. Arkadaşlarımla ise her şey mükemmel oldu. Çünkü zaten çoğu arkadaşım "Subud" grubundaydı ve İslâm'ı biliyorlardı. İnsanlar genelde benim Arap olabileceğimi düşünerek nereli olduğumu soruyorlar. Oxford şehrindeyken alışveriş merkezinde İslâm'a göre giyinmiş bir şekilde alışveriş yapıyordum. Orada biri bana "yürüyen perde" diye bir ithamda bulundu. Buna karşılık Müslümanlar bana karşı çok yardımsever davrandılar.

...çıkış noktası...

HILARY

Hayatımda yaptığım en inanılmaz şey aslında çok basitti. İki tanığın önünde, son derece kolay bir şey yaptım; kelime-i şehâdet getirdim. Şöyle dedim: “Şehâdet ederim ki, Allah’tan başka Tanrı yoktur ve Muhammed O’nun elçisidir.” O andan itibaren artık Müslüman olmuşum.

Kelime-i şehâdet getirdiğim âna kadar, yaptığının gerçekten istediğim şey olduğuna ikna olmamıştım. Bir sabah uyanıp kararımı değiştirmek isteyebilir miydim? Büyük bir yanlış yapmış olduğumu düşünür müydüm? Bilmem ... Ama bildiğim bir şey var: O andan itibaren hayatım tamamen değişti. Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. O kelimeleri söylediğim andan itibaren, kalbim mutluluk ve huzurla doldu. O yoğun duygular tam dört gün devam etti. Bunu bir “çıkış noktası” olarak tanımlayabilirim. Çünkü içimde her zaman hissettiğim o çok özel tarafım artık ortaya çıkmıştı.

Değişiminin gerçekleştiği tören sadece dakikalar sürdü. Ancak bu, hayatım boyunca yaptığım arayışın sonucuydu. An-

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

nem-babam dinî anlamda şüpheciydi. Daha açıkçası Tanrı'ya inanmıyorlardı. Beni ve iki kız kardeşimi inançsız yetiştirdiler. Onlara göre yetişkin olduğumuz zaman kararlarımızı kendimiz verecektik. Çocukken, sanırım babamı memnun etmek için onun düşüncelerine katılıyordum. Ama her zaman aslında bir şeyler aradığımın farkındaydım; ancak bunun ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum. En karanlık anlarımda kendimi denizde başıboş bırakılmış ve nereye yanaşacağını bilemeyen bir gemi gibi hissediyordum.

Üniversitedeyken inançları araştırmaya başladım. O sıralarda İslâm'a çok benzeyen bir felsefeye de, farkında olmadan, ilgi duymuştum. Ayrıca Budizm gibi yeni neslin ilgisini çeken felsefelerle de ilgilenmiş ve kişilik gelişimi üzerine birçok kitap okumuştum.

Geçmişte erkeklerle bazı sorunlu ilişkilerim olmuştu. Bir erkek arkadaşımın ayrıldığı sırada Robin Norwood'un yazdığı Çok Seven Kadın isimli kitabı okumuştum. Bu kitabı daha önceden de okumuş ve bu kitabın "dayak yeseler de bir erkeğe çok fazla bağlı kalan kadınlar" için olduğunu düşünmüştüm. Ama ikinci okuyuşumdan sonra bu kadınlardan biri olduğumu düşündüm ve kitabın önerdiği şeyleri yapmak istedim. Kitap, ruhsal hayatımızı geliştirmemizi öğütüyordu. Bu benim için önemli bir dönüm noktası oldu. Bu kitap aynı zamanda kayıtsız şartsız aşka sevk eden bir hayat felsefesinin uygulaması gibiydi. Aynı zamanda bir de ilâhî konularla uğraşılıyor ve manevi olarak nereye ait olduğumu anlamaya çalışılıyordu. Yani tam bir araştırmacı olmuşum.

Sonra birdenbire kendimi Müslüman bir gençle birlikte buldum. Aslında onun bir Müslüman olduğunu tahmin etmemiştim; çünkü bir içkili eğlencede tanışmıştık (onu Müslümanlığı uygulayan; ancak bazen yanlışlar da yapan biri olarak tanımlayabilirim). O sıralarda İslâm'dan habersizdim. Daha önce hiç Müslüman arkadaşım olmamıştı ve İslâm'la ilgili düşüncelerim tamamen olumsuzdu. İslâm'ı karanlık çağların kalıntısı, eski moda ve kadınları ezen bir inanç olarak görüyordum.

İslâm'ı kadın karşıtı bir din olarak görmem sanki benim bir takıntımdı. Arkadaşımdan İslâm'ı ve özellikle antifeminist olarak gördüğüm bazı öğretileri bana açıklamasını istedim. Bir dinin nasıl olup da erkekleri kadınlardan üstün tutabileceği gibi o bildik tartışmalara girdim. İslâm bir erkeğin dört karısının olmasına nasıl izin veriyordu?

Dürüst olmak gerekirse beni dört yıl boyunca onunla bir arada tutan şey inanç üzerine konuşmalarımız, tartışmalarımızdı. Elinden geldiğince sorularımı cevaplamaya çalışıyor ve bana Kur'an'dan ve Hz. Peygamber'in hayatından örnekler veriyordu. Bu arada ben de okumaya ve yavaş yavaş sorularıma yanıtlar bulmaya başladım. Sonra da daha önceki düşüncelerimin çoğunun yanlış olduğunu fark ettim. Çünkü bir erkeğin dört karısı olabileceği gibi konulara takılarak yanlış sonuçlara varmıştım.

Farkına vardığım şeylerden biri de İslâm'da çok eşliliğin teşvik edilmediği, sadece zorunlu hallerde buna tolerans gösterildiğiydi.

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

Bunlar benim aklıma gelen ve artık kafamda soru işareti kalmayınca kadar sormaya devam edeceğim sorulardı. Neden kadınlar erkeklerin korumasına ihtiyaç duymaktaydılar? Neden bir kadın için birden fazla eşe sahip olmak mümkün değildi? Ancak fark ettim ki bir kadın birden fazla eşe sahip olamazdı; çünkü o zaman çocuğunun babasının hangisi olduğunu bilmek imkânsız olurdu ve babalar çocukla kimin ilgilenmesi gerektiği konusunda tartışabilirdi. Bunları düşününce İslâm'ın çok mantıklı olduğunu anladım.

Bu arada erkek arkadaşımdan ayrıldım ve Ürdün'e tatile gittim. Sonunda orada Müslüman olmaya karar verdim. Önceleri inançlarım hakkında kendimden emin olamıyordum; ama sonunda idrak edebildim. Ürdün, bulunmaktan çok zevk aldığım bir yerdi; insanların birbirleriyle etkileşimlerini izlemek, ezanı dinlemek mükemmeldi. Bunlar benim karar vermeme kolaylaştırdı. Geri döndüğümde Londra'nın kuzeyindeki Merkez Camii'nde üç günlük bir kursa katıldım ve bu üç günün sonunda kararımı uygulama zamanının geldiğini düşündüm.

Kursta mükemmel arkadaşlar edindim. Doğrusu tanıdığım Müslümanların çoğu din değiştirerek Müslüman olmuştu. Tahmin edebileceğinizden çok daha fazla insan Müslüman oluyor. Müslüman toplumlarda yetişmediğimizden diğerleriyle iletişim kurmak bizim için biraz problem oluyor. İslâm'da günlük ilişkiler yaşamak doğru değildir. Bunun yerine eskiden beri tanıdığımız çevreniz, sizin için doğru insanı bularak mutlu bir evlilik yapabilmenize yardımcı olur.

Müslüman olduğumdan beri, kıyafetlerimi de İslâm'a uygun seçmeye karar verdim ve tesettüre uygun giyinmeye başladım.

Hilary

Tesettür son derece mütevazî, gösterişten uzak, karşı cinsi etkilemeye çalışmayan, kıskançlığa yol açmayan bir kıyafet. İslâm sadece kadınlara değil, her iki cinse de gösterişsiz giyinmeyi tavsiye ediyor.

Önceleri insanların ne düşüneceğinden endişelenerek tesettüre girmekte zorlandım. Ama sonra kendi kendime, "Ben bir karar verdim ve bu da o kararın bir işareti" dedim. Şu an tesettürlü giyimi tercih ettiğim için kendime daha çok güveniyorum. Artık nereye ait olduğumu biliyorum.

...akıntıya kapılmış sürüklenirken...

HATİCE

1952 yılında Londra'da, orta sınıf bir ailenin son çocuğu olarak dünyaya gelmişim. Annem-babam daha ben çocukken boşanmışlar. Beni, aramızda mükemmel bir ilişki olan annem büyüttü. Annem ve babam Katolik'ti; ancak çok ihmalkârlardı. Evde dinî bir atmosfer olmamasına rağmen kiliseye gönderildim, doğrusu halimden şikayetçi de değildim.

Yetişkinlik çağlarımda içki içmeye ve uyuşturucu kullanmaya başladım. Üniversiteye başlamadan önce Katolik prensiplerini uygulamayı bırakmıştım; ama Tanrı'ya inanıyordum ve teslis inancı ile ilgili herhangi bir sorunun yoktu. Sadece akıntıya kapılmış sürükleniyordum, özellikle aradığım herhangi bir şey yoktu.

Yirmili yaşlarıma geldiğimde kendimi eksik ve amaçsız hissediyordum. Toplumu eleştiriyordum; toplumun genel olarak çok materyalist olduğunu düşünüyordum. 1972-73 yıllarında üniversitedeyken herkes hâlihazırdaki devletin yaptırım uygulayan yapısına karşı çıkıyordu. O zamana kadar Müslüman bi-

rini tanımamıştım ve bildiğim İslâm figürleri de pek hoş değildi. Çünkü okulda bize Müslümanların barbar olduğu öğretilmişti. Bize, Allah'ın Hıristiyan inancındaki Tanrı'dan farklı olduğunu söylemişlerdi. Bir Müslüman ile ilk temasım, İtalya'da tatil yaparken tesadüfen tanıştığım eşim vasıtasıyla oldu. Londra'da yaşayan ve İslâmî hayat tarzı olmayan bir Mısırlıydı. Onun sayesinde birçok Müslümanı tanıma fırsatı buldum. Tanıştıktan birkaç ay sonra 1974 yılında evlendik. Bu evlilik sadece ismen Müslüman olmama neden oldu. Babam bu durumdan biraz rahatsızdı. Annem ise yüzüme karşı bir şey söylememişti; ama benim delirdiğimi düşündüğünden şüphem yoktu. Bir keresinde bana, "Orta Çağ karanlığına geri dönüyorsun" demişti.

Evlendikten sonra Kur'an'ın İngilizce çevirisini okudum. Evlendikten bir yıl sonra kocam İslâm'a uygun yaşamaya başladı, ben de onun bu değişiminin ardından içki içmeyi bıraktım. Böylece ondan Müslümanlığın ne olduğuna dair bilgiler aldım ve beraberce Müslümanlığın ne demek olduğunu öğrendik. Ben bu arada bazı Müslüman kadınların haftalık toplantılarına katılmaya başladım. İslâm üzerine daha çok okuyup daha fazla şey öğrendim. Okumak, bana İslâm'ı nasıl anlamam gerektiğini gösterdi. Okudukça İslâm'ı daha kolay kabullendim. Sonunda sadece isimle değil, kalbimle ve yaptıklarımla da Müslüman olmuştum. O sıralar yirmi altı yaşındaydım. Bence İslâm'ın en çekici tarafı, sosyal meseleleri bize öğretiş şeklidir. Ben hâlâ çocuklarıma ve diğerlerine İslâm'ın ne olduğunu anlatabilmek için okumaya devam ediyorum.

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

Evliliğimden altı yıl sonra, iki çocuklu bir anne olarak Mısırlı eşimden boşandım; ama dinimi asla terk etmedim. Boşanmamdan birkaç yıl sonra benim gibi boşanmış ve iki çocuklu Müslüman bir İngilizle evlendim. Şu an çok mutluyum ve Allah'ın rızasına göre yaşamaya çalışıyorum.

...dalıp tekrar yukarı çıkana kadar...

MUHAMMED İSA

1948 yılında İngiltere'nin Cambridge şehrinde doğdum, ama büyüdüğüm çevre Londra'ydı. Ailemin eğitim düzeyi yüksekti; annem-babam öğretim görevlisiydi. En büyük çocuk bendim ve iki kız kardeşim vardı. Ailem ahlâkî değerlere önem veren kişilerdi. Onlara her zaman güvenir ve özenirdim. Fakat ilginç olan şey, onların bir dinî inancı yoktu ve ateist olarak yetiştirilmişlerdi. Babam aslen Yahudi kökenliydi.

Önce beni İngiliz Kilisesi Okulu'na gönderdiler ve orada vaftiz edildim. İlâhiler söylemeyi öğreniyorduk. Oradaki bütün çocukların inançlı kişiler olduğunu hatırlıyorum; ama hayatın neden var olduğunu, neden var olduğumuzu ya da Tanrı'nın ne olduğunu bize açıklayan bir şeyin olduğunu hatırlamıyorum. Bu okul bana iyi bir dinî eğitim ya da Hıristiyanlık dinini anlamam için herhangi bir ipucu vermedi. Ancak Hz. İsa'ya yönelik samimi duygular besliyordum. Diğer dinler konusunda bana hiçbir şey öğretilmemişti. Yetişkinlik çağımda ise dinî konulara gülüp geçen biri olmuştum.

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

Cambridge Üniversitesi'nde okurken İslâm hakkında biraz araştırma yaptım; ama İslâm'ı bir din olarak bile algılayamadım. İslâm âlemini ve tarihini araştırdım ve sonra bazı Müslüman ülkelere, bu arada 1972 yılında da Pakistan'a gittim ve orada biri bana Müslüman olmamı önerdi. Bana bazı öğütler verdi. Çok iyi bir insan, gerçek bir Müslüman'dı. Ben o zamanlar İslâm'ın Batılılara göre bir din olduğunu düşünmüyordum. İslâm ancak Doğulu insanlar için uygundu. Tasavvuf gerçekten çok güzel ve şiirseldi. Ama bana göre olmadığını düşünüyordum. Ben genel olarak Doğu dinleriyle, özellikle de Budizm'le ilgileniyordum. Cambridge'de Budizm hakkında çok şey okumuştum ve kısa bir süre meditasyon kurslarına katılmıştım. Bence istenildiği gibi düzenli olarak meditasyon yapmak Batılı insanlar için çok zordur. Zihni boşaltabilmek kolay bir iş değildir. Meditasyon eğer yapabilirsen zihne konsantre olup düşüncelerden uzaklaşmayı sağlar. Fakat benim şimdi bir Müslüman olarak yaptığım zikirler daha farklı bir şey. Kolayca konsantre olabiliyorsun. Budizm'de bu çok daha zor.

Ben aynı zamanda Hinduizm ile de ilgilendim. İlk olarak kısa bir süre Londra'da Hintli mürşitleri izledim. Hem Budizm hem de Hinduizm beni etkiledi; ancak tatmin etmedi. Hiçbiri insanı tatmin eden yollar değildi. Ama İslâm mükemmel bir yol; insana hayatını nasıl idame ettireceğini, kendisini nasıl temizleyebileceğini, nasıl yemek yiyip, nasıl oturup kalkacağını, etrafındaki insanlara ve ailesine nasıl davranması gerektiğini öğretiyor. Neden bu dünyaya geldiğimiz ve nasıl yaşamamız gerektiği sorusunun cevabını İslâm'da bulabilirsiniz.

Ben yaşadığım toplumun çok materyalist olduğunu düşündüm. Herkesin barışçıl olmasını ve sakin bir yaşam sürmesini isterdim. Ne kadar materyalist, ben-merkezli bir insan olduğumun ben bile farkında değildim. Aslında aşikâr bir biçimde materyalist değildim, ama rahatımı sağlamak için başkalarını kullanıyordum ki, bu da bir çeşit materyalizmdi.

1974 yılında Londra’da bir topluluk gibi yaşayan bazı İngiliz-Amerikan Müslümanlar ile tanıştım. Kendilerini “Habibiye Grubu” olarak tanımlayan bu grup sufi inancını benimsemişti. O zamana kadar ben sadece arayış içinde bulunan bir kişi idim. Çalışmamın yanı sıra bazen sadece kendimi eğlendirebilmek için uğraşıyordum. “Rock and Roll” dinliyor, sigara ve başka şeyler kullanıyordum. Bazen de hayatı ciddiye almaya çalışıyordum. Ama bu yeni Müslümanlarla tanıştıktan sonra benim için gidecek başka bir yol sanki kalmamıştı. Bu birdenbire içine girdiğim bir yoldu. Sonunda bir adım attım ve tüm güvenimi ortaya koydum. Sonra da iki-üç ay içinde yirmi altı yaşımıdayken Müslüman oldum.

Müslüman olduğum günü ve o günkü hislerimi çok iyi hatırlıyorum. Kendi kendime, “Bu akşam eve gitmiyorum. Eğer gidersem de kelime-i şehâdet getirmeden evden dışarı çıkmayaacağım” demiştim. Bir öğleden sonra birdenbire kendimi böyle hissettim ve kendime karşı koyamadım. Kelime-i şehâdet getirdiğim anda her şey farklı ve özel olmaya başlamıştı. Yeni bir başlangıç gibi, hacca gitmek gibi bir duyguydu; böyle bir duyguyu yaşamayan anlayamaz.

Kelime-i şehâdet getirdiğim akşamın ertesinde içimden bir ses bana “Sen çok kötü bir şey yaptın, bundan sonra haya-

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

tının geri kalan kısmında günde beş kez ibadet etmek ve başka birçok zor şeyler yapmak zorunda kalacaksın” dedi. Ben de kendi kendime, “Bekleyip göreceğiz. Ben bunu yaptım ve artık daha güçlü olacağım” dedim. Bu yaptığım “yukarı tekrar çıkabileceğine güvenerek suya dalmak” gibi bir şeydi. Dalıp tekrar su yüzüne çıkan insanları görmene rağmen, sen dalıp tekrar yukarı çıkana kadar bunun bir garantisi yoktur. Bu riski göze alman gerekir.

Müslüman olduktan sonra, daha önce yaşamış olduğum sorumsuz hayat nedeniyle Allah’tan af diledim. Tanrı’nın İslâm ile bana doğru yolu gösterdiğine inanıyorum. Eğer İslâm olmasaydı ben ölmüş olurdu. Ailem de sonunda bir şeylere tutunduğum için çok memnundu. Onlar da İslâm’ın kendimi çözmeme yardımcı olduğunu görebiliyorlardı. Müslüman olduktan hemen sonra beş vakit namaz kılmaya başladım ve bu bana hiç de zor gelmedi. Sonra resmen ismimi de değiştirdim ve “İsa” ismini aldım. Önceki hayatıma bir daha hiç özlem duymadım, sigarayı bile bıraktım. Tıbbi nedenler yanında baba tarafımın Yahudi olmasından dolayı çocukken zaten sünnet edilmişim. Bu yüzden tekrar sünnet olmama gerek kalmadı. Üç yıl sonra da Cezayirli bir hanımla evlendim ve şimdi on ve sekiz yaşlarında iki kız çocuğumuz var. Onları hafta sonu Kur’an kursuna gönderiyoruz.

“Din değiştirme” tabirinden hoşlanmıyorum. Ama eğer bu, nereden geldiğimizi ve nereye gideceğimizi hatırlamamız demekse bunu anlayabilirim. Çünkü biz Allah’tan geldik ve yine Allah’a döneceğiz.

Muhammed İsa

Tasavvuf beni çok mutlu ediyor. Herkesin tasavvufi bir düşünceye sahip olması gerektiğini düşünüyorum. Çünkü artık neredeyse herkes kendi egosunun, nefsinin kölesi olmuş durumda. Dünyanın parçalara ayrılmasının nedeni de budur. Çünkü hiç kimse otokontrole ya da kendine hükmetme yeteneğine sahip değil. İslâm'ın ve gerçek tasavvufun asıl öğrettiği şey de işte budur. Tasavvuf nefsi kontrol etmeyi ve kendini nefsin ellerine bırakmamayı öğretiyor.

İnsanlarla konuşmaya ve onlara İslâm'ı anlatmaya çalışıyorum; ama keşke onlar gelip İslâm hakkında bir şeyler öğrenmek isteseler de ben de anlatsam. Birkaç kişinin Müslüman olmasına vesile oldum, bu açıdan çok bahtiyarım.

...bir misyonerdim...

FUAT

“Sana ne oldu?” Bu genellikle, İslâm’ı kabul etmemden sonra çevremdekilerin bana gösterdikleri ilk tepki ve sordukları ilk soruydu. Doğrusu onları çok da suçlayamam. Çünkü din değiştirmesi muhtemel en son kişi bendim. Kiliseden dışarı çıkmayan bir papazdım. Hıristiyanlığa dair en katı değerlere sahip kişiyi sorsalar, sanırım beni gösterirlerdi.

Seçkin bir papaz okulunu bitirdim. Kısa bir süre sonra Suudi Arabistan’da çalışmış ve İslâm’ı kabul etmiş bir bayanla tanıştım. Ona İslâm’da kadına nasıl davranıldığını sordum. Cevabı benim beklediğim gibi değildi. Aldığım olumlu cevap beni çok şaşırttı. Gerçekten de beklediğimden çok farklı bir cevap almıştım. Bu yüzden bu bayana Allah ve Hz. Muhammed ile ilgili sorular sormaya devam ettim. Bu kişi beni, sorularıma daha iyi cevaplar alabileceğim bir İslâm merkezine götürebileceğini söyledi.

İslâm bize kötü ve şeytanî bir din olarak gösterildiği için İsa’ya bizleri bu dinin şeytanî ruhlarından koruması adına

dualar ediyorduk. Aldığım katı eğitim sonrasında onların samimi yaklaşımlarını görmek beni çok şaşırttı. Çünkü herhangi bir gözdağı, herhangi bir usanç, psikolojik baskı veya etkileme olmaksızın tamamıyla doğruyu ve özü yansıtıyorlardı.

Bana, birkaç kitap verip eğer herhangi bir sorum olursa onları bürolarında bulabileceğimi söylediler. O gece bana verdikleri bütün kitapları okudum. İlk kez İslâm'la ilgili, bir Müslüman tarafından yazılan bir kitap okuyordum. Bizim okuduğumuz ya da bize okutulan İslâm'a dair kitapların hepsi Hıristiyan yazarlarca yazılmıştı. Ertesi gün, üç saat boyunca bürodakilere sorular sordum. Ta ki Müslümanların Hıristiyanlığa geçiş konusunda neden bu kadar katı olduklarını anlamamı sağlayan bir kitabı okuyana kadar. Bir hafta boyunca her gün bu işe devam ettim. Neden böyleydi peki? Bence onlara İslâm'da sunulan hiçbir şey yoktu. Allah'a kalpten bağlılık, günahların bağışlanması umudu, selâmet ve sonsuz yaşam sözü vardı.

Doğal olarak ilk sorum Allah'ın tanrısallığıyla ilgiliydi. Müslümanların ibadet ettiği Allah nasıl bir tanrıydı? Hıristiyan olarak bize öğretilen, Müslümanların Allah'ının başka bir tanrı, sahte bir tanrı olduğuydu. Ama aslında O, her şeyi bilen, her şeye gücü yeten ve her şeyi verebilen, tek ve eşi benzeri olmayandı. Kilisenin ilk üç yüz yılında, Müslümanların da inandığı şekliyle, İsa'nın peygamber ve öğretici olduğunu öğreten piskoposların var olması oldukça ilginçtir. Bizans imparatoru, Hıristiyan olduktan hemen sonra teslis öğretilerini tanıtmaya ve yaymaya başladı. Hıristiyanlıkla ilgili hiçbir şey bilmeyen ve bu dini kabul eden Bizans imparatoru aslında Babilliler zamanına dayanan dinsizlik kavramını tanıttı. Sadece

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

şunu belirtebilirim ki teslis kavramı ne İncil'in herhangi bir versiyonunda ne de Yunanca veya İbranice yazılan orijinallerinde vardır.

Diğer bir önemli sorum da Hz. Muhammed ile ilgiliydi. Kimdi bu Muhammed? Hıristiyanların Hz. İsa'ya dua ettikleri gibi Müslümanlar Hz. Muhammed'e dua etmiyorlardı. O, bir ilâh değildi ve bu nedenle ona dua etmek yasaklanmıştı. Biz, dualarımızın sonunda onun kutsanmasını istiyoruz. Ayrıca aynı dileği onun gibi İbrahim için de istiyoruz. O, son peygamber ve son haberci. Aslında ondan bu yana on dört asırdır başka bir peygamber gelmedi. Yahudilere gönderilen Hz. Musa'nın veya Hz. İsa'nın mesajlarına karşılık, Hz. Muhammed'in mesajları tüm insanlar içindir. Ama bu mesaj, Allah'ın gönderdiği önceki mesajla aynıydı: "Sizin yüce Tanrı'nız, tek Tanrı'dır ve benden başka hiçbir Tanrı olmayacaktır." (Tâhâ 20: 14).

Dua etmek Hıristiyanlık yaşamının çok önemli bir parçası olduğu için Müslümanların da nasıl dua ettiklerini öğrenmek istiyordum. Hıristiyanlar olarak Müslümanlığın bu yönünden de habersizdik. Bizler sadece Müslümanların içinde Tanrı'nın olduğu ve onların bu sahte Tanrı merkezi olan Kâbe'yi selâmladığını öğrenmiştik. Ama bu dua etme şeklinin Tanrı tarafından buyurulduğunu öğrenince tekrar bir şaşkınlık yaşadım. Dua eden kişinin sözleri övgü dolu ve coşku vericiydi. İbadet eden kişinin temizliği dahi Allah'ın buyruklarına göreydi. O, bize kendisine nasıl yaklaşabileceğimizi zaten söylüyordu.

O haftanın sonunda, sekiz yıllık resmî ilâhiyat çalışmalarımın ardından, mantık olarak da İslâm'ın doğruluğunu kavradım. Fakat, o zaman İslâm'ı henüz kabul etmemiştim, çünkü

onu tam olarak kalbimde hissetmiyordum. Dualarıma, İncil'i okumaya ve İslâm merkezindeki derslere devam ettim. Tanrı'nın yolunu araştırmakta ve sorgulamakta kararlıyım. İnsanın dinini değiştirmesi kolay değildir. Eğer kaybedilecek bir kuruluş, bir selâmet varsa ben onu kaybetmek istemiyordum. Günden güne yeni şeyler öğreniyor ve öğrendiklerime şaşırıyordum. Bu, Hıristiyanlarca bana öğretilen İslâm inancına hiç benzemiyordu. Yüksek lisans yaparken, İslâm alanında yetkin olan ve çok saygı duyulan Hıristiyan bir hocam vardı. Ama onun İslâm ve Hıristiyanlıkla ilgili öğretilerinin çoğu yanlıştı. O ve onun gibi birçok Hıristiyan samimi; ancak aslında hatalıymış.

İki ay sonra, Tanrı'nın yönünü bulayım diye bir kez daha dua ettikten sonra, içimde garip şeyler hissettim. Önce oturdum. Bu, Allah'ın adını telaffuz ettiğim ilk andı. Daha sonra "Allah'ım, sen tek ve gerçek Tanrı'sın" dedim. İçime huzur doldu ve o günden bu güne İslâm'ı kabul ettiğim için hiç pişmanlık duymadım. Bu karar aniden ve kolayca verilmedi.

O sıralar iki dinî okulda çalıştığım için işimden kovulmuştum. Çevremdekilerden kabul görmemiş, eşimin ailesince reddedilmiştim ve çocuklarım tarafından yanlış anlaşılmışım. Kendi ülkemde, kendi devletim bana şüpheli gözlerle bakıyordu. Eğer şeytanî güçlere karşı beni ayakta tutan inancım olmasaydı, bunların hiçbirine katlanamazdım. Allah'a şükürler olsun ki Müslümanım, Müslüman olarak yaşayacağım ve Müslüman öleceğim.

...davranışlar, sözlerden daha yüksek seslerdir...

YUSUF ALI

Bir Müslüman bir Katolik kilisesine girse, sanırım farklı bir dünyada yürüyormuş hissine kapılır. Oturma sıraları, vitray camlar, İsa portreleri ile yüz yüze gelir. Pazar âyinlerinde çarşıya gerilmiş İsa resimleri altında papazdan vaaz dinlemek ilginçtir. Belki bazı eski kiliselerde İsa resimleri haricinde Hz. Meryem resimleri de görülebilir; Tanrı'ya, Meryem'e ve İsa'ya övgüler ve yalvarmalar içeren şarkılar ve dualar okunur. İşte benim içinde büyüdüğüm dünya böyleydi.

Neden İslâm dinini seçtiğim sorulursa, buna birçok şekilde cevap verebilirim. Bununla beraber, neden İslâm'a yöneldiğim sorulursa, bunun nedenlerini geçmişime dönerek açıklayabilirim. Kanadalı dindar bir ailenin çocuğuydum. Ailem ekonomik olarak iyi durumdaydı. Yetmişli yılların ortalarında, yaklaşık on yaşında İncil okumaya başladım; ama sanki bir teyp gibi okuyordum. Okumayı bitirdiğimde, geride ciddi bir şeyler bulamıyordum; ancak aldığım övgüler ve minnettarlık beni mutlu ediyordu. Bu durum yaklaşık bir yıl kadar devam etti.

Sonunda sıkılmaya, saf inancımı kaybetmeye başladım. İncil'i elbise dolabına kaldırdım; onu çocukluğuma ve onlu yaşlarıma havale ettim. İncil'i gerçekten anlamadığımı ve asla anlayamayacağımı düşündüm. Belki garip gelecek ama, İncil'i Müslüman olduktan sonra anlamaya başladım.

İslâm'ı kabul etmeden önce, benim öğrenebildiğim tek şey bir Tanrı'nın varlığıydı. Gerek okuduğum kutsal kitaptan gerekse dinimi anlatan öğretmenlerimden sağlıklı bir din anlayışına sahip olamamıştım. Tanrı ve İsa hakkındaki söylemler net değildi; neye inandığımı tam olarak bilmiyordum. Sadece tek bir şeyden emindim: Bir Tanrı vardı, şimdi aklımla kabul ettiğim; fakat o zamanlar aklıma uymayan bütün karışık düşüncelerim İslâm'la birlikte aydınlandı ve işte bu durum beni İslâm'a yöneltti.

Müslümanlarla ilk yüz yüze gelişim ticari bir anlaşma dolayısıyla oldu. Onların samimiyeti ve misafirperverliği kalbimi fethetti. Onların içten "Allah" deyişi, inşallah, elhamdülillâh gibi sözleri ilgimi çekti. Bu sözleri duyana kadar, böylesi içten ve güçlü iman sahibi insanlarla karşılaşmamıştım. Onların inceliği, cömertliği ve doğal heyecanı Müslüman olmamın önemli sebepleriydi. Onlar gibi olmak istedim. Müslümanlar bir gayrimüslim yanında nasıl olunması gerektiğini bilmek zorundadırlar. Çünkü, "Davranışlar sözlerden daha yüksek seslerdir" sözü oldukça önemlidir. Bu, İslâm'ın niçin cazibeli olduğunu ve benim de niçin bu cazibeye kapıldığımı açıklamaktadır.

Önce uzunca bir süre Kur'an'ı ve İslâm üzerine yapılan araştırmaları inceledim. Müslüman, özellikle de Hıristiyan ve Musevi arkadaşlarımdan herhangi bir müdahale istemedim.

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

Belirli bir süre sonunda İslâm'la ilgili bilgilerim belirli bir düzeye ulaştı. İslâm, bir tonluk bir mıknatıs gibi beni adım adım kendine çekiyordu. Uyanırken ve de uyurken gün boyu aklımda sadece Allah düşüncesi vardı. İslâm aklımda ve kalbimde büyüyordu. Henüz Müslüman olmamakla birlikte, kendi kendime, öncelikle İhlâs sûresi olmak üzere, bazı sûreler öğrendim ve bunlarla dua etmeye başladım. Kâinatın sahibi karşısında, bütün benliğim ve duygularıyla esir düşmüş bir vaziyette yere kapanma ihtiyacı hissettim.

Ondan sonra, Kur'an'ı incelemek amacıyla, sakin bir yere tatil yapmaya gittim. Dört gün sonra, gittiğim yabancı ülkede ciddi bir hastalığa yakalandım. Bir ay boyunca yatağa mahkûm oldum ve anormal bir şekilde kilo kaybetmeye başladım. Allah'a, O'na yönelişimi tamamlamadan canımı almaması için yalvarıyordum. Henüz Müslüman olmamıştım; ama İslâm'a doğru ciddi bir dönüşüm yaşıyordum. Sürüncemede bırakmadan, bir insanın öğrenebileceği tüm bilgileri öğrenmeye çalışıyordum. Bu hastalığın bana, "Yüce Merhametli" tarafından sunulan bir uyandırma çağrısı olduğuna inanıyordum. Bu hal, hayatın istemlerimizi karşılamada ne kadar yetersiz bir süreç olduğunu bana öğretiyordu. Yarının gelip gelmeyeceğini asla bilemeyeceksiniz. İyileştikten iki hafta sonra Kanada'ya döndüm, çok şükür artık bir Müslüman'dım. Çok şükür, ölmeden önce kelime-i şehâdet getirmiştım. Allah sonsuz merhamet sahibidir. O insanlara değişmeleri ve günahlardan arınabilmeleri için imkânlar veriyor; bunu yüreğinizde hissedebiliyorsunuz.

İslâm bir ilaç gibi, onunla sapkın davranışlarınız değişiyor ve ruhunuzdaki ıstıraplar yatışıyor. İslâm gerçeğin dinidir ve

Yusuf Ali

Kur'an bütün hayatın rehberidir. Kur'an, bütün sorularıma cevap veriyor, anlayışımı geliştiriyor. İslâm dini İbrahim, Nuh, Musa, İsa ve Muhammed peygamberlerin rehberlik ettiği kutsal bir yoldur.

...” anlayışlı” kelimesinin önemi...

AİŞE

Cardiff'te (Galler) dünyaya gelmişim. Annem Hıristiyanlığı pek yaşamayan ve ara sıra kiliseye giden bir kişiydi. Babam ise papazlara yardım etmek için kiliseye çok sık giderdi. Ben de babam vesilesiyle üç yaşımdan itibaren her pazar kiliseye gitmeye başladım; ama özellikle gençlik yıllarımda, bir papaz olan eşimle tanışıncaya kadar kiliseye karşı pek de fazla bir ilgi duymadım. Bu tanışmadan sonra kilise çalışmalarına katılmaya, çeşitli organizasyonlar düzenlemeye başladım.

Evliliğimizden otuz yıl kadar sonra, eşim 1989 yılında Müslüman oldu. Bunun için ona çok kızmıştım. Birçok kez, eşimin eski arkadaşları ve yakın komşularımızla birlikte kiliseye gidip eşimin tekrar Hıristiyan olması için dualar ettiğimizi hatırlıyorum. Ama ilginçtir, eşimin Müslüman olmasından dört ay kadar sonra ben de Müslüman oldum. Bu konuda etrafımızdaki-lerin ciddi baskısıyla karşılaştık. Çoğu arkadaşımız ilişkilerini

kestiler. Eşim Müslüman olduktan sonra, henüz ben İslâm'ı seçmediğim sırada, kiliseye gitmeye devam ettim. Ama artık bir Müslüman eşi olarak kilisede hoş karşılanmıyordum.

O süreçte eşimin Müslüman arkadaşları bize gelmeye başlamıştı ve biz de eşimle birlikte onları ziyaret ediyorduk. Onlar benim Müslüman olmamı çok istiyorlardı. Bir gün eşimin arkadaşı olan Müslüman bir çiftin on bir yaşındaki kızlarının bana İslâm hakkında bir kitap vererek, "Müslüman olmalısın" dediğini hatırlıyorum. Arkadaşlarımızdan Müslüman bir bayan beni camiye götürdü ve beni oradaki diğer Müslüman hanımlarla tanıştırdı. Orada hiç rahatsızlık duymadım ve kendilerine katılmak istediğimi söyledim. Zaman geçtikçe kendimi onlara daha yakın hissediyordum. Ama benim Müslüman olmamı sağlayan asıl şey şuydu: Eşimin Gloucester (İngiltere) kentinde Müslüman arkadaşları vardı. Onlardan birinin hanımı bize geldi ve ölçülü ve ılımlı bir şekilde "bir Müslüman'ın nasıl olması gerektiği" ve buna benzer konularda benimle bir saat kadar konuştu. Anlattıkları benim İslâm'a yönelmemi ve bu yolun doğru olduğunu hissettirdi. O gittikten sonra, "İşte aradığım bu!" dedim. Tabii ki eşimle yaptığım sohbetlerin ve tartışmaların da bana çok yardımı oldu. Dinî konularda sürekli fikir tartışmalarına giriyorduk ve o her seferinde bana, "Sen zaten Müslüman olmaya eğilimlisin" diyordu. 1989 yılının Mart ayında kelime-i şehâdet getirerek Müslüman oldum. Eşim beni kesinlikle Müslüman olmam hususunda zorlamadı. Bu tamamen kendi kararımıydı.

Müslümanlığın ne demek olduğunu belki kelimelerle açıklayamam; ama çok değiştiğimi ve artık kendimi tamamen farklı

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

ve çok daha iyi hissettiğimi söyleyebilirim. Daha anlayışlı ve daha sabırlı bir kişi oldum; iç huzuru yakaladım. Sahip olduğum bütün korkularım artık kayboldu. Bu tam olarak kelimelelere dökemeyeceğim bir durum. Eğer günlük ibadetlerimi yerine getirmezsem içimi sürekli bir şeyler kemiriyor, bu yüzden ibadetlerimi hiç aksatmadan yerine getiriyorum.

Buradaki camilere gidemiyorum; ama Birmingham (İngiltere) kentindeki camilere gidiyorum ve orada kendimi evimde gibi hissediyorum. Bu ziyaretlerim sonunda, camide çok sayıda kişiyle tanışıp arkadaş oldum. Camideki insanlar çok anlayışlı ve arkadaş canlısı. “Anlayışlı” kelimesinin önemini, altını çizerek belirtmek istiyorum.

Başımı bazen örtüyor, bazen örtmüyorum. Mesela, işe giderken örtmüyorum. Müslüman olduktan sonraki ilk ramazan ayında, iş yerindeki arkadaşlarıma ramazanın ne anlama geldiğini ve neden mola saatlerinde bir şeyler yiyip içmediğimi açıklamak zorunda kaldım. Ama artık onlar da buna alıştılar.

...ruhun derinliğinde atılan çılgınlıklar...

SÜMEYYE

Hikâyemi anlatmamın amacı, bazı kişilere mutlak yaratıcı Allah'ı bulmalarında ve İslâm gerçeğine ulaşmalarında yardımcı olmaktır. Yaklaşık yedi yıldır Müslümanım. Allah'ıma kavuştuğum için sonsuz şükürler ediyorum.

1960 yılında İrlanda'da orta halli, dindar olmayan bir ailede dünyaya geldim. İslâm'la ilgili ilk bilgileri üniversitedeki bir Müslüman arkadaşımдан edindim. Daha öncesinde Kur'an'a dair ilk bilgilerim, Kur'an'ın Yahudi kutsal kitabından çalınma bilgiler ve dolayısıyla Müslümanların da putperest tabiatlı olduğuydu. Yeni bir din öğrenmeye karşı aslında bir ilgin yoktu. Kendi dinim olan Hıristiyanlıkta her şeyin fazlasıyla var olduğunu sanıyordum ve dinimin en iyisi olduğuna olan inancım oldukça kesindi. Belki bazı açılardan Hıristiyanlık mükemmel değildi; ama diğer dinlerle kıyaslandığında kanaatimce en iyisiydi. İncil'in Tanrı'nın sözü olduğuna inanıyordum; ancak içinde bazı kişilerin -özellikle kaleme alan kişinin- sözlerinin de bulunduğunu düşünüyordum... Kilisedeki gün-

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

lerimden hatırladığım kadarıyla, peygamberlerin günah işlemesi ve onları diğer insanlardan ayıran özellikler hususunda kafam karışıyordu. Cevabın şu olduğunu düşünüyordum: Bizler kendimize yardımcı olamayacak bir zayıflık içindeydik ve İsa bizim günahlarımızın bedelini kendini kurban ederek ödüyordu.

Ben, teslis (üçleme) inancıyla boğuşuyordum ve Tanrı'nın neden tek değil de üçlü olduğunu anlamaya çalışıyordum. Bir yaratıcı dünyayı yaratıyor, bir kişi günahlarımızı ödemek için kanını akıtıyordu ve bunlar bir ve aynı şeylerdi; bu nasıl oluyordu? Tanrı'ya dua ederken O'nunla ilgili aklımın alabileceği bir imaj çiziyordum: Bulutların üstünde yaşlı bir adam. İsa'ya dua ederken de, uzun altın saçları ve mavi gözleri olan genç bir insanı hayalimde resmediyordum. Kutsal ruh anlayışından dolayı, yaratıcıya yakarırken, Bir olana dua eder gibi hissedemiyordum. Tek olana yalvarmak ve onunla temasa geçmek gerektiği düşüncesi beni zorluyordu.

İslâm'ı incelemeye başlamamla birlikte, yaratıcıyla direk temasa geçmede bir problem olmadığını ve her şeyin doğal akışı içinde bulunduğunu fark ettim. Bununla beraber, İsa'dan vazgeçmekten de korkuyordum. Uzun süre bu düşünceler içinde kaldım. Hıristiyan tarihini araştırmaya başladım, gerçeği bulmak istiyordum. Ayrıntılı araştırmalar neticesinde, Hıristiyanlıktaki İsa'nın Yunan mitolojisindeki anlatımlara birçok yönden paralel bir anlatımla sunulduğunu keşfettim. Bu durum mümkündü, çünkü Tevrat tek Tanrı üzerine kuruluydu, Yunan mitolojisiyle birleşince böyle bir İsa fikri de doğaldı.

Lisede Hıristiyanlık düşüncesiyle ilgili gerçekten ciddi sıkıntılar çektim. Bazı şeyler özellikle benim için ciddi birer

problem teşkil ediyordu. Kabul ettiğim iki kutsal kitap olan İncil ve Tevrat'taki çelişkiler aklımı karıştırıyordu. Örneğin "on emir" oldukça sıkı kurallar ortaya koyuyordu; ama Hıristiyanlık daha başta ilk emri Tanrı'ya ortak koşarak çiğniyordu.

Gerçekten Tanrı kimdi ve hangi özelliklere sahipti, bilemiyordum. Eğer İsa, Tanrı'dan ayrı bir parça değilse ve gerçekten O'na ait bir parça ise, kim kimi nasıl kurban etti? Şayet İsa Tanrı'dan ayrı bir parça ise, bu durumda Hıristiyanlarca da kabul edilen Tevrat'taki tek Tanrı fikri nasıl olacaktı? Bunlar benim kafamı karıştırıyordu ve ben düşünmemeyi tercih ediyordum. Kendi dinimi gerçek anlamda anlayamayacağımı kabul ettim. İleride kocam olacak kişiyle bunları üniversitede konuşuyordum. Benden, kendisine teslisi açıklamamı istedi. Ben oldukça zorlandım, birçok denemeden sonra şunu kabul ettim: Ben bunları açıklayamam, çünkü dinî konularda bilgisi olan âlim bir kişi değildim. Eşim olacak kişi bana şöyle söyledi: "Dinini bilmek için âlim olmak zorundasın, değil mi?" Evet durum böyleydi ve acıydı, bu gerçek benim canımı yakmıştı. Zaten gerçekler bazen insanın canını yakmaz mı? Bundan sonra onu dinlemeye başladım. Onun dini oldukça açık ve anlaşılırdı. Evrenin sahibi tek bir Allah vardı ve Allah kendisini bize tanıtmak için rehber olarak peygamberler gönderiyordu. Hz. Muhammed de sadece peygamberdi ve bize rehberlik ediyordu; çünkü insanların gerçekten bir rehberine ihtiyacı vardı. Ben bunları ondan dinlerken, "Sakin benim dinimi değiştirmeye kalkma, zaten istesen de yapamazsın" diyerek tepki veriyordum. O ise, "Ben asla böyle bir şey yapmayacağım, sadece benim nasıl bir kültürden ve inançtan geldiğimi görmeni isti-

yorum” diyordu. Ama sonunda gerçeği gördüm. Çok şükür Allah benim rehberim oldu ve Müslüman oldum.

O sıralarda, bir arkadaşım, bana kitapçada bulduğu bir İngilizce Kur’an meali verdi. Meal Iraklı bir Musevi tarafından hazırlanmıştı ve faydalanılması için yazılmışa benzemiyordu; kafam çok karışmıştı. Okudum ve bir çok noktayı işaretledim; Müslüman arkadaşımın ülkesinden dönmesini bekliyordum; çünkü soracak o kadar çok şey vardı ki. O dönünce sorularımı sormaya başladım. O bana gerçek bir İngilizce Kur’an meali verdi. Okumaya başladım, önceden verilen mealin hatalı olduğunu anladım, kafamdaki karışıklıklar gitmeye başladı. Evet bu kitap gerçekten Tanrı’nın sözünü içeriyordu; bir yaratıcının eseri olduğu ve o kaynaktan geldiği mutlak. Yüzümü İslâm’a dönmeye başlamıştım. Allah’ın benden istediklerini, günah ve sevabın ne olduğunu kavırıyordum, ruhumun derinliklerinde çığlıklar atılıyordu. Kur’an’daki bilimsel anlayış beni şaşırtıyordu, bunları İncil’de hiç görmemiştım; gittikçe asla kopamayacağım bir inanca doğru ilerlediğimi hissediyordum. O sıralar mikrobiyoloji dalında mezuniyete yaklaşmıştım. İki şeye artık inanıyordum: Birincisi, bu kitap gerçekten Allah’tan gelmişti, ikincisi ise İslâm dinine girmeliydim. Bu belki kolay olmayacaktı ama, hiçbir şey bunun kadar değerli değildi.

İlk öğrendiğim şey, en önemli şey oldu: Kelime-i şehâdet. İsa bir peygamberdi, hâkezâ Musa da... Yanlış düşüncelerden sıyrılmıştım. Allah bizleri seviyordu, affediyordu, merhametliydi ve benzeri yoktu. Hz. Muhammed O’nun hem kulu hem de resulüydü ve bizi hidayete çağırıyordu. Allah bizleri hidayetten ayırmasın (âmin).

...yaratıcıya boyun eğmek...

LEYLA

San Fransisco'da doğan üçüncü nesil bir Arap Amerikalıyım. Büyük annem, Güney Dakota'da yaşamış bir Protestanmış; Filistin'e okumaya gitmiş ve orada bir prensle evlenmiş. O prens benim büyük babam ve O bir Arap Protestanıymış. Annem, ben daha küçükken, kafasındaki şüphelerle boğuştuğu dönemlerde kiliseden gerekli desteği alamadığı için inancını kaybetmiş. Ben 1960-1970 yılları arasında San Fransisco'da entelektüel, eğitim düzeyi yüksek insanlar arasında ve dinî inancın alaya alındığı, tuhaf karşılandığı laik bir ortamda büyüdüm. Bununla beraber, Protestan mezhebi doğrultusunda bilgiler aldım; bu öğretiyeye göre Tanrı, bizim aracısız ulaşabildiğimiz ve dualarımızı kabul eden yaratıcıydı.

On iki yıl önce, Mısır doğumlu bir kız arkadaşımınla birlikte Mısır'a gzmeye gittik. Orada kaldığımız süre içinde eşim olacak Ragıp'la tanıştım ve ona âşık oldum. Onunla Kahire'de tanıştıktan sonra -gördüğüm bir rüyanın etkisiyle- onu sevdiğimi ve evlenmek istediğim kişinin o olduğunu anladım. Rüyam

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

şöyleydi: Bir altın aslan, kanatlarıyla beni kucaklıyor ve manevi yönü kuvvetli ve kutsal ışıkları bulunan bir dinin derinliğine doğru uçuruyordu. Ben bunu Ragıp'a anlattığımda, günün birinde Müslüman olacağımı söyledi. Bazen bunun doğru olabileceğini düşünmekle birlikte, bunu yapabilecek cesareti bulabileceğimi sanmıyordum. Ragıp'la tanışmamızdan on dört ay sonra orada evlendik.

Yaklaşık on yıldır Ragıp'la evliyim ve iki çocuğumuz var. Evliliğimizin başlangıcında İslâm beni çekiordu ve İslâm'la ilgili birçok şeyi oldukça merak ediyordum. Doymak bilmez bir şekilde okuyordum; özellikle akademik çalışmaları inceliyordum ve bu süreçte Kur'an'ın Hz. Muhammed tarafından yazılmış olabileceği fikri gibi bazı önyargıları da taşıyordum. İslâm'da kadın hakları, İslâm ve feminizm gibi konularda akademik olarak oldukça detaylı araştırmalar yaptım. Programlı bir şekilde Ragıp'ın Kahire'den getirdiği Kur'an mealini inceliyordum.

Kur'an'ı her ele alışımında, kendimi iki yüzlü bir kişi olarak hissediyordum. Ben böyle bir insan olmak istemiyordum; ya inanmalıydım ya da reddetmeliydim. İki yıldan fazla bir süre adım adım Müslümanlığa yaklaştım. Müslüman olduğumda karşı karşıya kalacağım, çözmem gereken sorunlar ve içimdeki engelleri bir liste halinde yazdım. Kelime-i şehâdetin birinci bölümünde herhangi bir problem yoktu, çünkü zaten ben tek olan bir Tanrı inancına sahiptim; fakat şehâdetin ikinci bölümünden -Muhammed Allah'ın kulu ve resulüdür- emin değildim. Bunu kabul edebilmem için, bir insanın Tanrı'dan mesaj almış bir melekle konuşuyor olmasını da kabul etmem

gerekliyordu. Yetiştiiğim çevre göz önüne alındığında, meleklerle inanmak oldukça akıl dışı geliyordu.

Daha sonraki aylarda, içimde bu düşüncelerle savaşımaya başlamıştım. Evden işe giderken ve işten eve dönerken bunu aklıma sığdırmaya çalışıyordum. Bir gün, trafik sıkışıklığında, gerçekten ne istediğimi ve bunları hangi yetenekle kavrayabileceğimi, bunun sonucunda ailemle doğacak sürtüşmeleri düşünüyordum. Eğer İslâm'ı seçersem, geldiğim çevre ve ailemle artık mükemmel bir iletişim olmayacaktı. Şimdiki ailem ve çevrem ise bana ideal bir toplum modeli sunuyordu. Ruhumu Tanrı'nın önünde baş başa ve yalnız hissettim.

Sonraki hafta önümdeki en büyük engelin dürüst davranmamak olduğunu fark ettim. Kendime karşı dürüst değildim. Zayıflıklarımı biliyordum, gerçekten her şeyi incelemeli ve dürüstçe karar vermeliydim. İnsandım ve yanılıyor olabilirdim. Ruhumda şimşekler çakıyordu. Ancak gerçekten Tanrı'ya inanıyordum. Mükemmel biri değildim ama Tanrı, yüce yaratıcı mükemmeldi ve ben dürüstçe O'na yönelmeliydim; O benim zavallılığımı ve zayıflığımı biliyordu.

Eve gittim, sonra eşim de geldi. Beni ağlar bulunca bazı şeylerin yanlış gittiğini düşündü. Ben içinde bulunduğum durumla ilgili olarak yaklaşık iki saat onunla konuştum, beni şüpheye ve sıkıntıya sokan -meleklerin peygamberle konuşması hakkındaki- bütün şüphelerimi ona anlattım. Bunların doğru olduğuna inanmakla birlikte, kendimi buna inandırmakta ve bunu kabul etmekte zorlandığımı ona söyledim.

Sonuçta, sadece bir açıklamasının olabileceğini anladım: Eğer bu sözlerin doğruluğu kalbimce tasdik ediliyorsa, bunla-

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

rın Tanrı'dan geldiğini kabul etmeliydim. Eğer Tanrı'nın Muhammed'e bildirdiği sözler için Hz. Muhammed bunları meleklerden aldığını söylüyorsa meleklerin varlığını da kabul etmeliydim. Artık bundan sonra gerçekten mücadele etmekten vazgeçtim, kalbimin derinliklerinde İslâm'ı kabul ettim. Eşim hâlâ bana açıklamalar yapmaya devam ediyordu. Ona susmasını ve artık açıklama yapmasının gereksiz olduğunu, İslâmiyet'i seçtiğimi söyledim. Ertesi akşam bir camiye gittik ve kelime-i şehâdet getirerek Müslüman oldum.

Artık, İslâm'ın gerçek anlamını kavramaya ve hayatımı yaratıcının istediği şekle sokmaya çalışıyorum. Mükemmel olmadığını ve hiçbir zaman da mükemmel olamayacağını kabul ediyorum, ama Allah'a, cennete layık olmak ve gelişimimi devam ettirmek istiyorum. "Boyun eğmek" tabiri bende her zaman olumsuz çağrışımlar uyandırmakla birlikte, yüce yaratıcıya boyun eğmek hoşuma gidiyor. Kendimi oldukça huzurlu ve mutlu hissediyorum. İslâm'ı kabul etmek, hayatımda yaptığım en güzel şey diye düşünüyorum.

...rehber Allah olunca...

ÜMMÜ GÜLSÜM

Üç yıl önce ramazan ayında Müslüman oldum. Yaklaşık otuz yılım arayış içinde geçti. 1945 yılında Kanada'da Katolik bir Musevi aileye mensup olarak doğdum; fakat bu dinde kabul edemediğim birçok şey vardı. Yahudi kutsal metinlerini, Tevrat'ı ve Museviliğin bazı kaidelerini inceledim. Mesela, kadınlarla erkeklerin ayrı yerlerde dua etmelerini anlayabiliyordim; ancak Musevilik benim sorularıma cevap vermiyordu ve ben bu anlayışı kazanmaya çalışıyordum.

Kadın-erkek ayrımcılığını inceliyordum ve bazı şeylerin eksik olduğunu hissediyordum. Dinimde tek Tanrı inancı vardı; ama bu durum pratikte yoktu, insansı bir Tanrı modeliyle karşı karşıyaydım. Bir kadın olarak Tanrı'yla ilgili ciddi bir problemim daha vardı: O'nun erkek olduğuna inanamıyordum. Dinin otoriteler ise yeni çalışmaları çeşitli yollar bularak yalanlıyorlardı. Museviliğin, Tanrı'nın görünmez ve bilinmez olduğu fikri ise hoşuma gidiyordu. Din âlimlerinin söylemlerini anlayamıyordum; çünkü ben erkek ve kadın eşitliğine inanıyor-

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

dum. Onların araştırmalarına saygı gösteriyordum, ama bu beni cezbetmiyordu.

Ben Tanrı'nın yolunu seçmiştim. Yaşantımın çoğunu Kuzey Afrikalı ve Orta Doğulu arkadaşlarımla geçiriyordum. Onlar, Musevi, Hıristiyan ve Müslüman kişilerdi; ama yaşantılarında, davranışlarında dinlerini yansıtan fazlaca ipuçları bulamıyordum. Ben güçlü bir şekilde, doğrudan Tanrı'yla konuşmak ve ihtiyaçlarımı O'na sormak, verdiği nimetlerden dolayı O'na teşekkür etmek gerektiğine inanıyordum. Ben yine güçlü bir şekilde kadın-erkek eşitliğine ve tüm insan ırklarının Tanrı nazarında eşdeğer olduğuna inanıyordum. Bütün bunları nerede bulabilirdim? Hiçbir din veya öğreti bunları bana sağlamıyordu. Ama ilerde Allah rehberim olacaktı.

Yirmi beş yaşıma geldiğimde, genç bir adama âşık oldum. Irak doğumlu, Musevi ve yıllardır İsrail'de yaşıyordu. 1970'te Kanada'da tanıştık. O zamanlar İsrail ve Lübnan arasında bir savaş vardı. Biz evlenecektik; ama o orduya katılıp savaşmak için geri dönmeye karar verdi ve ne yazık ki bu savaşta öldü. Yıllarca bu acıyı içimde sakladım; fakat Allah kalbimi korudu ve bana daha sonrasında büyük bir hediye verdi.

Bir Lübnanlı kızla tanıştım, Müslüman'dı. Çok dindar bir kişi değildi, ama gururlu bir Müslüman'dı. Ona yaşadıklarımı anlattım; yaşlı gözleriyle bana baktı ve aynı savaşta kendisinin de erkek kardeşini kaybettiğini söyledi. Biz bu sürede, onun kardeşinin benim erkek arkadaşımı öldürüp öldürmediğini veya tam tersinin olup olmadığını konuşup durduk. Benzer acıları yaşamış olmamızdan dolayı iyi arkadaş olmuştuk;

Ümmü Gülsüm

kalbimin yaralarını sarmamda bana yardımcı oldu. İkimiz de savaşın acı, anlamsız ve dehşetli yüzünü görüyorduk.

1995 yılında Montreal’de tesettür üzerine bir tartışma vardı. Bunu incelemeye yönelik doküman çıkarmak, görüşmelerde bulunmak istiyordum. Bir Iraklı bayanla görüşme yapmaya gittim. Oldukça nazikti ve bana niçin tesettüre girdiğini ve tesettürün kendi açısından neden önemli olduğunu anlatmaya çalıştı. Allah’a olan teslimiyetindeki derinlik beni çarpmıştı. Onun dürüstlüğü ve yüreğindeki merhamet beni oldukça etkilemişti.

Görüştüğüm bu hanım bana İslâm’ın ne olduğunu açıklamaya başladı. “Tek yaratıcı vardır, O da Allah’tır. Allah’ın huzurunda kadın, erkek ve bütün insan ırkları eşittir. Hz. İsa, Tanrı değildir, Meryem ise büyük bir imtihana tabi tutulmuş İsa’nın annesidir” dedi. Bunlar beni oldukça şaşırtmıştı. Bir süre arkadaşlık ettik ve bir ay içinde Müslüman oldum. Onunla birlikte kelime-i şehâdet getirdim.

Bu olay üç yıl kadar önce oldu. Tesettüre girdim; artık oldukça mutluyum. Üniversiteye döndüm ve dinlerin yapısı üzerine çalışmalara başladım. İslâm’da kadının yeri üzerine doktora yaptım. VII. Yüzyılda İslâm ve Kadın konulu eseri yazdım. Şimdi haftada bir yayımlanan bir radyo programı yapıyorum; tabii ki konu yine İslâm. Dünya üzerindeki çeşitli dinlere mensup kadınlarla konuşuyoruz. Kadının toplum içindeki yeri üzerine filmler çekiyoruz.

Allah bana merhamet etti ve İslâm’la tanıştırdı. Ben de kalemimi bu hizmet adına kullanıyorum. İslâm’a girdikten sonra, isim olarak Ümmü Gülsüm’ü seçtim.

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

İşte bu benim Müslüman oluşumun hikâyesi. Iraklı bir Musevi'ye duyulan aşk, onun anlamsız bir savaşta ölümü, kalp kırıklığı ve devamındaki ilginç tartışmalar... Kalbimin bir parçasını Lübnan'da bıraktım, bir başka Lübnanlı kadın ise onu tamir etti. Müslüman olmama yardımcı olan bu kadına hâlâ minnettarım. Rabb'im bütün kırık kalpleri onarsın diye dua ediyorum.

...gönül gözü açık olunca...

MALİK MUHAMMED

Bütün dualar kâinatın efendisi, merhametlilerin en yücesi ve din gününün sahibi olan Allah'adır. Size duyduğum heyecanı tekrar edip binlerce millik yolun ilk milinden itibaren adım adım yaptığım yolculuğu anlatacağım.

Benim adım Malik Muhammed Hasan. Yıllar önce Müslüman olmuş bir kardeşinizim. 1977 yılında Amerika'da doğdum, küçüklüğümden beri dinî konulara karşı merakım vardı; fakat ailemden bu konuda destek alamıyordum. Ailem orta halli, dindar olmayan bir Hıristiyan ailesiydi. İslâm'la ilk tanışmam, lise birinci sınıfta Alex Haley'in kaleme aldığı Kökler adlı eserle oldu. Bu kitap bende İslâm'a karşı güçlü bir sempatinin doğmasına neden oldu. Bu eser vesilesiyle Allah lafzıyla da tanışmış oldum. Daha sonra İslâm dünyasına dair (özellikle Malcolm X) yazılar okumaya başladım ve bir insanın kendini bu türden Allah'a adayışı oldukça ilgimi çekti. Malcolm'un kitaplarını okurken, bir Tanrı'nın fiziksel formunun ve sınırının nasıl olmadığı konusu üzerine düşüncelere daldım. Malcolm

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

ve Haley beni İslâm'a çekiyordu. Okumalarımaya devam ettim ve İslâm'ın ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Okuduğum kitaplar bu ikisiyle sınırlı olduğu için bilgim de sınırlı kalıyordu. Ben, gözleri görmeyen biriydim; dolayısıyla körler alfabesi ile yazılmış İslâm'la ilgili sadece bu iki yazarın eserine ulaşabilmişim. Okuduklarım sınırlı olduğu için İslâm'la alakalı oldukça dar bir resim karşımda duruyordu. Herhangi bir yolla İslâm'a ulaşmak istiyordum; ama körler için yeterli çalışma yapılmamıştı. Ayrıca bulunduğum yerde Müslümanların olup olmadığını da bilmiyordum. Müslüman olup İslâm'la ilgili organizasyon gruplarına ulaşmıncaya kadar bu yetersizliği hep yaşayacaktım.

Okuldan sonraki ilk yılım olan 1996 Mayısına kadar edinebildiğim her şeyi okumaya çalıştım. Mayıs ayında, az görenler ve tamamen kör olanlara yönelik Kanada'da yapılması düşünülen bir kampta çalışmak üzere teklif aldım. Teklifi kabul ettim ve beni işsiz bırakmayan Tanrı'ya şükrettim.

Başlangıçta gitmeyi pek arzulamıyordum; ama daha sonra bence bunun iyi bir fikir olduğu kanaati uyandı. 30 Haziran 1996'da Nova Scotia'dan Toronto'ya gitmek üzere uçağa bindim, bu benim gayrimüslim olarak yaptığım son yolculuk oldu; tabii ki bunu o zamanlar bilmiyordum.

Toronto'ya vardığımda her şey oldukça normal başladı. İkinci gün, binlerce mil sürecek muhteşem bir kutlu yolculuğun başındaydım. Toronto'ya pazar günü varmışım ve ertesi gün benim Allah'a ve İslâm dinine yönelmeme vesile olacak kişiyle tanıştım. Bu kız kardeşimizin ismi Rizvana'ydı ve eğer şu anda

bu yazdıklarımı okuyorsa ondan izinsiz ismini verdiğim için beni affetsin.

Onunla tanıştığımda, ismi hoşuma gittiği için hemen sohbet etmek istedim. İsmi menşeiini sordum, Arap ismi olduğunu söyledi; daha sonra Müslüman olup olmadığını sordum, cevabı “evet” oldu. On dakikalık süre içinde İslâm diniyle ilgili bütün bildiklerimi ona anlattım. Ona sorular soruyordum ve ondan bunları cevaplamasını bekliyordum.

Elime geçen bütün boş zamanları onunla değerlendirmek istiyordum; çalışanlar spor yapmaya gidiyordu, ben ise onunla İslâm hakkında konuşmayı tercih ediyordum.

Bundan sonra, yaklaşık üç-dört gün sadece İslâm’la ilgili konuştuk ve hafızam beni yanıltmıyorsa 15 Temmuz günü Müslüman oldum. Bundan sonra artık bütün hayat düzenim değişmişti. Her şeye alışkın olduğumdan farklı bir gözle bakıyordum; artık bana mutluluk veren yeni bir aileye dahil olduğumu hissediyordum. İslâm’a göre bütün Müslüman kadınlar ve erkekler kardeştir; bundan dolayı gururla, “1.2 milyar erkek ve kız kardeşim var” diyebilirim. Sonuçta, görmediğim bir Tanrı’ya alçak gönüllülükle ve yüzümü O’na dönerek inanıyordum.

Bütün gayrimüslimler Kur’an’a bu mantıkla bakmalı. Bunu öğrenmek oldukça harika; fakat asla bunun sizde ne tür duygular uyandıracığını, bu dine tabi olmadan öğrenemeyeceksiniz ve tabii ki neler kazandıracığını da... Bundan dolayı şunu söyleyebilirim ki, bu duyguları öğrenmek için bu dine girmek gerekir. Diğer bir deyişle, kelime-i şehâdet getirin ve neye ihtiyacınız olduğunu bilmek için Allah’ın öğretilisine sığının. Bu

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

değerlerle ödüllendirilmek için bana inanın. Bu ödül tamı tamına cennettir.

...neyi ararsanız, onu bulursunuz...

MONICA

Ben, Ekvatorlu Katolik bir ailenin kızı olarak dünyaya geldim. Ailem, hiç dindar değildi ve hiçbir zaman da olmadı. Bildiğim kadarıyla, çok sevdiğim büyük annem hariç, ailemden hiç kimse kiliseye gitmezdi ve benzeri dinî âyinlere katılmazlardı. Ailem, büyük annemden dolayı beni Katolik lisesine gönderdi. Orada dinî eğitim aldım ve hayatın ruhanî boyutunu orada öğrendim.

Yıllar sonra, Amerika'da üniversite okuma şansını elde ettim. Orada oldukça fazla sayıda Müslüman öğrenci vardı. Başlangıçta İslâm üzerine pek fazla bir bilgim yoktu. Bazen onların ibadetlerini seyrediyordum. Buna benzer bir ibadet tarzı daha önce hiç görmemiştim. Onları ibadet ederken seyrettiğimde, oldukça huzur ve güvende olduklarını görüyordum.

Bu durum, İslâm dininin bendeki ilk olumlu etkileriydi. Gerçekten, okulu bitirip eve dönene kadar bu din hakkında ne kadar çok şey öğrendiğimi fark edemedim. Ben diğer dinleri ve kültürleri de öğrenmeyi arzu ediyordum. Bu öyle bir du-

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

rumdu ki, özellikle Katolik inancı beni artık tatmin etmiyordu. Daha sonra, mescitteki bazı insanlarla iletişim kurmaya çalıştım. Sonunda beni, bir camide sınıf düzeninde İslâm'ı tanıtmaya yönelik dersler veren bir kız kardeşimize yönlendirdiler.

Bu sınıf çalışmalarına katıldım ve birkaç hafta sonra İslâm'ın bana uygun bir din olduğuna karar verdim. İslâm, Katolikliğe göre, oldukça sade bir dindi. İnsanlar üzerindeki etkisi oldukça olumlu, mükemmel bir dindi. Bir insan için, İslâm'da çatışacak yönler bulmak oldukça zordur. İki dinin farklılıklarını ifade etmek benim için belki çok kolay değil ama, Kur'an ve hadisin rehberliğinde her şey oldukça net ve anlaşılırdır. Katolik olduğum dönemlerde, karşı karşıya bulunduğum dinin yapısı, bu din içindeki kimliğim ve duruşum hakkında net bilgilere sahip değildim. İnsanlar, İslâm dinini çok katı bulabilir; ancak bu durum İslâm dinini net bir şekilde anlamayı engellemiyor. Diyebilirim ki, yaratıcı ne demek istediğini oldukça açık bir şekilde İslâm dininde ifade ediyor. Gerçekliğe ve doğruya İslâm çerçevesinde baktığınızda şaşırıyorsunuz.

Benim Müslüman olmam aslında çok da kolay olmadı. Bu seçimim için, Müslümanlar dahil, diğer dinlerle de iletişime geçtim. Ne anlattılsa dinledim ve anlamaya çalıştım. Müslüman olma aşamasında karşılaştığım bazı zorluklar oldu. Bunlardan belki en büyüğü, Müslümanların diğer insanlara kapalı durması ve onlara kendi dinlerini ifade etmemeleriydi.

Ben, dinimizi yayma adına, Müslümanların dış dünyaya karşı daha açık ve sorumlu davranmasını istiyorum. Bazen kendimi gerek Katolik gerek Müslüman arkadaşlarımla bulduğum her iki grubun da dışındaymışım gibi hissediyorum. Benim gi-

Monica

bi sonradan Müslüman olmuş arkadaşlarımla yaptığım görüşmelerden, İslâm'a doğuştan Müslüman olan kardeşlerimizden daha fazla önem verdiğimizizi fark ediyorum. Bundan dolayı onlara, İslâm'a daha fazla değer verip yaşamalarını tavsiye ediyorum. Müslüman olmayan insanlar gibi yaşamalarını yadırgıyorum.

Evet, hepsi bu. Bir şeyler atlamadığımı sanıyorum. Aslında söylenecek o kadar çok şey var ki; fakat bunlar anlatılmayacak kadar uzun şeyler.

...yüzümde tırnak izleri vardı...

SAFİYE

1992 yılında çok güzel bir kız çocuğu dünyaya getirdim. O, daha önce hiç görmediğim kadar güzel, melek gibi bir çocuktu ve bana ilâhî bir lütuf gibi gelmişti. Aynı yılın Kasım ayında bebeğim Tina'yı henüz beş aylıkken ani bir rahatsızlık sonucu kaybettim. Perişan ve kızgındım; Tanrı'nın neden bebeğimi elimden alıp beni acılar içinde bıraktığını anlayamıyordum. Cenaze törenindeki insanlar, "Sen ona bir gün cennette kavuşacaksın" diyerek beni rahatlatmaya çalışıyorlardı; bense, "Benim cennete gideceğimi nereden biliyorsunuz?" diyordum. Bunun üzerine, bebeğime kavuşabilmek için, gerçek dini bulmaya yönelik araştırma yapmaya karar verdim.

Amerikalı bir ailenin Hıristiyan dinine göre yetiştirilmiş kızı olarak daha önce gözü kapalı bir şekilde öğrenip kabul ettiğim bütün şeyleri gözden geçirecektim. Ruhumu rahatlatacak cevaplara ihtiyacım vardı. İki yıl her gece aynı duayı tekrarladım: "Tanrım, kalbimde neler var elbette biliyorsun, ama bu acılarımı dindirmiyor. Ben bebeğime doyamadan sen

onu bu dünyadan aldın, ben ona bir güle güle bile diyemedim. Ben onu tekrar görmek istiyorum. Bunun için bana doğru yolu gösterebilir misin? Beni o yola ulaştırabilir misin? Hıristiyanlığın o yol olduğuna inanmıyorum, onun gerçek yol olduğunu hissedemiyorum. Lütfen bana ulaşabileceğim gerçek dini göster. Sana şükürler olsun Tanrı'm. Lütfen bebeğime iyi bak, ona annesinin onu sevdiğini ve onu çok özlediğini söyle". Duayı her bitirişimde göz yaşlarına boğuluyordum.

Birçok dinle ilgili çalışmalar yaptım ama, hiçbiri benim ilgimi çekmiyordu. Tanrı'nın beni unuttuğunu düşünmeye başlamıştım, herhalde daha önemli şeyler yapıyordu. Daha sonraki günlerden birinde, bir barda çalışırken orada çalışan bir kadınla tanıştım. Zamanla arkadaş olmuştuk; bana "Büyük Plan"ından bahsetti. Malezya'ya onun adına ihracat-ithalat bağlantıları yapmak üzere gidip gidemeyeceğimi sordu. O, buradaki çocuklarından ayrılıp gidemiyordu, bana yeteri kadar para verebileceğini ve masraflarımı karşılayacağını söylüyordu. Sadece, "Ne zaman gideyim?" diye sordum.

Uçağa bindiğimde iki valizim, cüzdanım ve üzerimde bilmediğim bir yere gitmenin tedirginliği vardı. Oldukça heyecanlıydım. Ramazan ayının ortalarında Malezya'ya vardım. Herkes, oldukça nazikti, fakat ben insanlara hep kuşkucu tavırlarla yaklaşıyordum. Bazı şeylerin kötü gideceği, insanların bana saldırıp beni soyacakları fikrini taşıyordum. Bunlar benim beynimi kemiriyor ve ben bunlardan kurtulamıyordum. Henüz Malezya'da bir arkadaş grubu da edinmemiştim. Bir gün, taksi şoförüne herkesin neden bu kadar huzurlu bir ruh haliyle gezindiğini soruverdim. "Ramazan ayındayız, ne kadar iyi olursak

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

Allah diğer aylardakine oranla bizi iki misliyle ödüllendirecek” dedi. Otele döndüm ve hangi dinin daha iyi olduğuna dair otel hizmetlileriyle konuşmaya başladım.

İslâm’la Hıristiyanlığın tartışmasıydı bu. Onlarla yaptığım kavgayı kazanamadım. Onlar benim dinim hakkında bana sorular yöneltiyorlardı; ama ben cevaplayamıyordum. Asla inanmadığım bir dini nasıl savunabilirdim ki?

Bu kadarı yetmişti. Bana oldukça nazik davranıyorlardı. Niçin böyle davrandıklarını her soruşumda bana, “Çünkü Kur’an bize böyle söylüyor” diyerek cevap veriyorlardı. Benim gibi bir Amerikalı için anlamsız bir cevaptı; örneğin eve geç kalma mam konusunda annem sadece şunu söylerdi: “Çünkü ben senden bunu böyle yapmanı istiyorum.” Artık sağlam cevaplara ihtiyacım vardı. Malezyalı arkadaşlarım vasıtasıyla Kur’an ve İslâm diniyle ilgili bazı kitaplar satın aldım. İki hafta boyunca kendimi odama kilitledim. Uzunca bir süre herhangi bir şey için dışarı çıkmadım, Kur’an ve diğer kitapları okudum. 48 saat sonra, şüphenin hiçbir gölgesi olmaksızın, aradığım şeyi bulduğumu biliyordum. Bu, Tanrı’nın benden yapmamı istediği şeydi.

Fakat bazı problemler vardı: İslâm’ın Hz. İsa’ya bakışı nasıldı? Kılık-kıyafetimi İslâm’a göre değiştirmem gerekecekti; ayrıca Müslüman olduğumu anneme nasıl açıklayacaktım? Bunların kolay olmayacağını biliyordum. Bunlarla boğuştuğum sürede bir rüya gördüm: Bir melek çocuğumun omuzlarından tutuyordu, kızımın arkasında ise şeytanlar vardı. Bütün gece bu kâbusla boğuşup durdum. Şeytanlar yoluma devam etmemi ve dinimi değiştirmemem gerektiğini söylüyor, melek ise

Müslüman olmamı istiyordu. Şeytanlar üzerime saldırıyordu. Gözyaşı ve çığlıklar içinde sırlıklam uyandım. Bir gece yine bir şeytanla boğuştum ve o benim yüzümü tırmaladı. “Bunu yapmamalıydın, bir kadının yüzünü nasıl tırmalarsın?” dediğimi hatırlıyorum. Onu tekmeledim. Bir gece süren bu kavgalar sonunda, “Artık Müslüman olacağım, bunu bugün yapacağım” diye bağırarak uyandım. Aniden bütün vücuduma yayılan müthiş bir huzur duydum. Bu kadar rahatlamayı daha önce hiç duymamıştım. Allah bana lütufta bulunmuştu.

Doğruca çalışanların katına indim, onlara İslâm’ı seçtiğimi söyledim. Onlar beni görünce, “Yüzüne ne oldu?” diye sordular. Aynaya baktığımda yüzümde tırnak izleri vardı. Onlara peşe peşe gördüğüm rüyaları anlattım. Onlar bunu doğru yolda olduğumun işareti olarak algıladılar. Beni Perkim’de yeni Müslüman olanlar için kurulmuş bir organizasyona götürdüler. 15 Haziran 1994 yılında kelime-i şehâdet getirerek Müslüman oldum. Bir daha geriye dönüp bakmadım.

...bayım burası kulüp değil...

JOHN

1968 yılında Arizona’da doğmuşum. Bir Katolik Hıristiyan olarak yetiştirildim. Babam Katolikti. Annem ise genç kızlık döneminde sonradan Katolik olmuştu. Annem, annesini bir trafik kazasında kaybedince rahibe olmaya karar vermiş ve Katolikliğe geçmiş. Annem ve babam, her ikisi de kilise korosunda görev almışlar ve orada tanışıp evlenmişler. Ailem oldukça dindardı, her pazar âyin için kiliseye giderdik. Pazartesi öğleden sonra ise, çocuklara yönelik Katolik ilmihal derslerine katılırdım.

İslâm’la ilk tanışmam, dokuzuncu sınıfta sınıfımızın sosyal çalışmalarının birinde oldu. Sınıf arkadaşlarımdan birine, “Eğer Katolik kilisesini bırakacak olursam Müslüman olmak isterim” dediğimi hatırlıyorum.

Yaşım ilerledikçe bilime, özellikle de astronomiye aşırı ilgi duymaya başladım. Bugün hâlâ bilime olan ilgim devam etmekte. Geriye baktığımda, bilimle birlikte Tanrı’nın varlığına olan inancımın zayıfladığını hatırlıyorum; bu zayıflığı giderdiği

için bugün Allah'a hamd ediyorum. O zamanlar kendimi bazen ateist olarak gördüm; ama dine olan ilgim hep devam etti. Değişik dinleri araştırmaya devam ediyordum. Zen Budizm bunlardan biriydi. Bu süreçte değişik Hıristiyan mezhepleriyle de bağlantı kurdum; bu mezheplerden arkadaşlar edindim. Böylece değişik Hıristiyan mezheplerini birbiriyle kıyaslıyordum.

1985 yılında Arizona Devlet Üniversitesi'ne kaydoldum. Bazı sosyal derslere yönelik çalışma yapmam gerekiyordu. "İslâm'ın Toplum Yapısı" üzerine araştırma yapmaya karar verdim. Tarih ve din kürsülerinden profesörlerin yönlendirmesiyle bu alanda çalışmalar yapıyordum. Bu konu bana oldukça ilgi çekici gelmeye başlamıştı. Ayrıca yakınımızda bir caminin bulunması da çalışmalarım açısından çok fayda sağlıyordu.

1991 yılında CIA'ye, idarî bir görev için başvuruda bulunmak üzere görüşme yaptım. Yüksek lisans çalışma konuma gelinceye kadar her şey yolundaydı, fakat tez konumun "İslâm'ın Toplum Yapısı" üzerine olduğunu duyduklarında oldukça tepki gösterdiler ve işe alınmadım. Sorun çıkarmadım ve bir daha CIA'yle iletişimi kurmadım.

İlerleyen zamanlarda N. J. Davud'un kaleme aldığı bir cep Kur'an meali edindim. Hepsini olmasa da, bir kısmını okudum. O zamanlar "İslâm'ın Toplum Yapısı" üzerine araştırmamı devam ettirdiğim için, bunu bir iş olarak görüyordum.

1990'lı yılların ortalarında Delena isminde genç bir bayana tanıştım. Delena hayli güzel bir kadındı ve biz saatlerce telefonda konuşuyorduk. Onunla buluşmak istiyordum; fakat umulmadık problemler yüzünden bir türlü buluşamıyorduk. Bir gün beni evine pizza yemeğe ve film seyretmeye davet etti.

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

Onunla evinde sohbet ederken duvarda asılı olan bir hicri takvim dikkatimi çekti. “Bu nedir?” diye sordum. Bana, birkaç yıl önce Müslüman olduğunu söyledi. Gecenin geri kalan vaktinde İslâm üzerine saatlerce konuştuk. Ben ona âşıktım ve o İslâm dinine girmediğim sürece evlenemeyeceğimizi bana hissettiriyordu.

Daha sonra, Muhammed Marmaduke Pickthall’ın Kur’an mealini edindim. Bu mealdeki Allah anlatımı benim gönlümde ayrı bir yer edindi. Kur’an’ı ciddiye almaya ve daha çok okumaya yöneldim. Fakat henüz Müslüman olmamıştım. Hâlâ içimde bilimsel şüpheler vardı; Kur’an’ın gerçekten Allah sözü olduğuna inanmam gerekiyordu.

Birkaç ay sonra Ahmed Ali’nin hazırladığı başka bir Kur’an meali edindim. Bu meali, Pickthall’ın Kur’an mealıyla karşılaştırmak amacıyla satın almıştım. Şûrâ sûresindeki (42. sûre) arılarla ilgili bölüm beni oldukça etkilemişti. Bu bölüm, benim kabul edebileceğim bir bilimsel ispat içeriyordu. Hz. Muhammed’in Allah bildirmeden bilebileceği şeyler değildi bunlar. Bu bilgiler ancak yıllar sonra bilimin keşfedebildiği şeylerdi. Bunları düşündüğümde Kur’an’ın, Hz. Muhammed’e Allah tarafından gönderilmiş bir kitap olduğunu anladım.

Henüz kelime-i şehâdet getirmiş olmamakla birlikte, eğer bir kazada ölürsem, bende bulunan üç Kur’an mealinden dolayı, benim bir Müslüman olduğum kanaatinin edinileceğini düşünüyordum. Camiye gidip kelime-i şehâdet getirmeye karar verdim. Fakat yola çıktığımda kelime-i şehâdet getirmek düşüncesinde ciddi bir ürkeklik, hatta korkaklık hissediyordum; ayaklarım sanki tutulmuştu. Bu düşüncelerle camiye gittim; orta-

lıkta cami görevlilerinden hiç kimse yoktu. Hakîm isminde bir zenci yanıma yaklaştı ve yardım isteyip istemediğimi sordu. Müslüman olmaktan hâlâ korkuyordum; Hakîm'e mescide kayıt formu doldurmak istediğimi söyledim. Cevabını asla unutamam: "Bayım, burası kulüp değil!" İçimden, "Elbette bunu biliyorum" diye kendi kendime söylendim. Bana, kelime-i şehâdet getirmek isteyip istemediğimi sordu; ben de "evet" dedim. Hakîm'in yanında anlamını bilmediğim Arapça sözler söyledim.

Zorlu bir geçiş yaşamıştım; uzun ve zorlu bir yolu kat etmiş olmanın yükünü taşıyordum sanki. Bugün, Delena ve Hakîm'e ciddi teşekkür borçluyum. Beni kendisine yaklaştırdığı için yüce yaratıcıya hamdolsun.

...müslümansanız, sınırlarınızın olması gerekir...

DOROTHY

1950 yılında Katolik bir anne babanın son çocuğu olarak Londra'nın küçük bir kasabasında doğmuşum. Babam dindar bir kişi olmamakla birlikte, annem oldukça dindar biriydi. Ebeveynim orta sınıf bir aileden geliyordu. Ailede bütün dinî gelenekler yaşanıyor. Her pazar kiliseye gidiyorduk. Dinî bir terbiye alıyordum. O zamanlar, belki mutsuz olduğumu söyleyemem; ama içinde bulunduğum durum pek de gerçekçi gelmiyordu bana. Annem çok katı olduğu için bazen tartışıyor ve kavga ediyorduk.

Londra'da, Keşmirli olan şu anki kocamla evlenmeden önce, İslâm'la ilgili hiçbir şey bilmiyordum. İslâm hakkında gençlik yıllarımdan hatırladığım tek şey, İslâm'ın insanların alay ettiği bir din olduğuydu. İslâm'a dair bilgim kocamla başladı. Aynı hastanede çalışıyorduk. O, bakteriyoloji üzerine yüksek lisans eğitimi alıyor ve birlikte araştırmalar yapıyorduk. Bu süre zarfında onun Müslüman olduğunu bilmiyordum; sonradan Müslüman olduğunu söyledi. İki yıl sonra evlenme kararı aldık. İki-

miz de dinî bir hayat yaşamadığımız için dinin günlük yaşantımızda herhangi bir rolü yoktu; hatta din hakkında konuşmuyorduk bile. Eşim Müslüman olmak isteyip istemediğimi sormamıştı. Çalışmalarını bitirdikten kısa bir süre sonra evlendik. O bir işe girdi ve biz hâlâ dinler hakkında konuşmuyorduk. Din hakkında ilk ciddi konuşmalara çocuklar doğduktan sonra başladık (O zamana kadar eşim cuma namazına gitmiyordu. Şimdi namaza gidiyor ve ramazanda oruç tutuyor). Çocukların eğitiminden endişe ediyorduk. Sonunda onları eşimin dini üzerine eğitmeye karar verdik.

Henüz resmen İslâm dinine girmiş değildim. Çocuklarımı eğitmek adına kendimi İslâm dinine mensup bir kişi gibi farz ettim. Dinlerini öğrenebilmeleri için onları camiye götürmeye başladım. Daha sonra ben de kelime-i şehâdet getirmeye ve nasıl ibadet edileceğini öğrenmeye karar verdim. Ramazan ayında birkaç gün oruç tuttum ve Kur'an'dan bazı âyetler öğrendim. Bunu mutlulukla kabul etmiştim ve artık kendimi Müslüman gibi görüyordum.

Eski bir Hıristiyan olarak Hıristiyanlığa baktığımda onun sadece bir din olduğunu görüyorum. Anladığım kadarıyla İslâm daha farklı bir şey. Size bir hayat tarzı sunuyor. Bu değişik bir yaklaşım. Mesela, bir Hıristiyan olarak her şeyi yapabilir ve kendinizi rahatça "Hıristiyan" diye tanımlayabilirsiniz. Ama eğer Müslümansanız iş değişir, belli sınırlarınızın olması gerekir.

İslâm dininin benim için en çekici tarafı her şeyden önce insanlar arasındaki samimiyeti tesis etmesidir. İslâm dininde beni hoşnut eden en önemli şey, beni bazı amaçlar doğrultu-

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

sunda yönlendirmesidir. Şimdiyle kıyasladığımda daha önceki hayatımda hiçbir amacımın olmadığını görüyorum. Bu, İslâm'ın en büyük farklılıklarından biridir.

Anne ve babam bir Müslüman ile evlenmeme karşı çıktı. Onlar şimdi benim de bir Müslüman olduğumu bilmiyorlar. Onlar İslâm'ı hiç anlayamadı. Müslüman olmayan arkadaşlarımdan da istediğim yakınlığı gerçekten göremedim.

Şimdi Müslüman olmaktan dolayı mutluyum. Ama bir Müslüman ailesinde doğmuş olmayı tercih ederdim. Tabii ki bir Müslüman ile evlenmiş olmaktan da mutluyum. Müslüman erkeklerle ilgili değinilmesi gereken ilk olumlu husus onların güvenilir olmasıdır. Onlar çok iyi aile babalarıdır.

...deneyimin anlamını bulması...

KATE

1957 yılında, İngiliz Kilisesi'ne mensup bir ailenin ikinci çocuğu olarak doğmuşum. Dinî bir terbiye aldığımı söyleyemem. Ailem düzenli olarak kiliseye giden kişiler değildi. Ama annemin babamdan daha dindar olduğunu söyleyebilirim.

İslâm'dan önce din konusunu pek önemsemişimi söyleyemem. Din, hayatımda önemli bir role sahip değildi. Hayatımı bir hippie gibi sürdürüyor ve Hıristiyanlığı ciddi manada ele almıyordum. Bir zamanlar Budizm'e merak sardım. Budizm ile ilgili bir kitap okudum; fakat Budistlerle iletişime geçmek için herhangi bir teşebbüsüm olmadı.

Londra Üniversitesi'nde Arapça lisans eğitimi almaya karar verdim. Aynı dönemde İslâmî bir yaşantısı olmayan Ceza-yirli bir Müslüman'la evlendim. Arapça bölümünde öğrenci olmama rağmen, bebeğim olduğu için oradaki öğrencilerle kaynaşamadım. Arapça hocam, yeri geldiğinde İslâm'la ilgili konularda oldukça etkileyici açıklamalar yapıyordu.

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

1981 yılının başlarında, evlendikten iki yıl kadar sonra, kocamın ailesini ziyaret amacıyla bir aylığına Cezayir'e gittim. İngiltere'ye döndükten yaklaşık altı ay kadar sonra yirmi üç yaşında Müslüman oldum. Yaşadığım deneyim anlamını bulmuştu. İslâm'a girişim bir günün eseri değil, uzun bir sürecin sonucuydu. Cezayir'de geçirdiğim süre sanırım İslâm dinine giriş kararımın başlangıcıydı. Duygusal olarak bu kültür beni cezbediyordu; fakat bunun akıl ve mantık çerçevesinde değerlendirilmesi de önemliydi.

Annem bu değişimimi kötüye yormadı, babam ise din hakkında hiç konuşmadı. Onlar bu duruma sevinmediler, ama kötü bir tepki de vermediler. Onlarla olan sevgi bağım azalmadı. Başörtüsü takıyorum, sıkı sıkıya da sarmıyorum. Buna rağmen bazen çevremdeki insanlardan değişik tepkiler alıyorum.

Domuz eti yemeyi ve içki içmeyi bırakmakta hiç zorlanmadım. Eğer bazı şeylere inanıyorsanız onu hayatınıza aksettirmelisiniz. Çünkü İslâm böyle bir din. Çocuklarımı, kendi dinlerinin temel kurallarını ciddi bir şekilde takip edebilmeleri için hafta sonu camideki kursa gönderiyorum.

Önceki yaşantımın çok da kötü bir istikamette olduğunu söyleyemem; ama Müslümanlıkla sonlandığı için çok mutluyum.

...altmış yaşında müslüman olmaya karar verdim...

BRIAN

1924 yılında Londra'da, orta sınıf bir ailenin tek çocuğu olarak dünyaya gelmişim. Babam her pazar kiliseye giden bir kişiydi. Tanrı korkusu olan bir insandı, ama dininin gereklerini çok da fazla yerine getirmezdi. Annem ise Hıristiyanlığın Baptist* mezhebındendi. O da Tanrı'dan korkan bir kişiydi. On altı yaşımıdayken annemi kaybettim. Dinî konularda annemle konuşmak bana babamla konuşmaktan daha çok şey öğretiyordu. Devlet okuluna gidiyordum ve bu yatılı okulda her sabah ve pazar günleri iki kez olmak üzere, vaaz dinlemeye götürülüyorduk. Kısacası, iyi bir Hıristiyan eğitiminden geçirdim. Eğitimim oldukça tatmin ediciydi. Ancak okuldan ayrıldıktan sonra dinimin gereklerini yerine getirmemeye başladım. Sadece Tanrı'ya dua ediyor, düğün ve cenazelere katılıyordum.

* Baptist Kilise (Vaftizci Kilise): En büyük Protestan kiliselerinden biri. Bilinçli inananların yeniden vaftiz olmalarını savunurlar. Vaftizin ergenlik çağında yapılması gerektiği, dolayısıyla çocukların vaftizinin gereksiz olduğu düşüncesindedirler.

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

İslâm ile tanışmadan önce bir Hıristiyan idim; ama hiç uyuşturucu kullanmamış ve içki içmemiştim. Yunan ve Roma mitolojilerini okumuştum. Hinduizm hakkında da bilgiler edinmiştim. Hinduizm bana Yunan ve Roma mitolojilerinin gizemini hatırlatırdı. Ama İslâm ile karşılaşana kadar din konusuyla özel bir çabayla ilgilenmedim. Diğer dinler hakkında da bir şeyler okudum; ancak İslâm'a dair şeyler okurken gördüklerim oldukça ilgimi çekti. Bunun üzerine İslâm hakkında daha detaylı araştırmaya yöneldim. İslâm'ın iyice derinliklerine daldım ve sonunda bir camiye gidip orada araştırma yapmaya karar verdim. Sonrasında çok küçük bir camiye gidip orada bulunan insanlara İslâm hakkında sorular sormaya başladım ama, maalesef orada İngilizce konuşabilen çok az kişi vardı; yine de ellerinden geldiği kadar bana yardımcı olmaya çalıştılar. Sonra bana İngilizce bilen insan bulabileceğim, başka bir camiye gitmemi önerdiler. Bahsettikleri camiye gittim ve orada bana epeyce yardımcı olan Güney Afrikalı Müslümanlarla tanıştım. Kısa bir dönem düzenli olarak camiye gittim ve yavaş yavaş İslâm'a ait temel şeyleri öğrendim. Daha sonra Londra'daki Merkez Camii'ne gitmem önerildi. Bunu yapmayı pek istemiyordum; ama yine de gittim ve orada birçok İngilizce konuşan Müslüman ile karşılaştım. Sonrasında altmış yaşımdayken Müslüman olmaya karar verdim. Bu süreç birkaç ayımı aldı ve ondan sonra artık geriye hiç bakmadım. Yıllar geçtikçe inancıma daha çok bağlandım ve İslâmî aktivitelere dahil olmaya başladım.

Eski hayatım tabii ki yanlış yönde idi. Diyebilirim ki insanlar geri dönüp yaşantılarına bakarlarsa Allah'ın gösterdiği yolun

doğru olduğunu ve yaptığımız, yaşadığımız her şeyin sonunda bizi İşlâm'a götürdüğünü anlayacaklardır. Din değiştirme, yaşadıklarımı anlatmak için iyi bir tanımlama değil. Ben sadece içimde var olan inancımı keşfettim, sadece yanlış uyguladığım bir iki davranışımı değiştirdim. Bu yüzden yaşadığım şeyleri Müslüman olmayan insanlara anlatırken, "Hıştisiyanlıktan Müslümanlığa yükseldim" diye ifade ediyorum. Bazı şeyler bana hâlâ güvensiz görünüyor. Olaylar tamamen bağlantılı değil ve bütün bunlar Kur'an'ın öğretileriyle açıklığa kavuşuyor. İşlâm'ın doğrularını konusunda hiçbir şüphem olmamasına rağmen, hâlâ birçok konuda bir Hıştisiyan gibi düşünüyorum. Bu düşüncelere Hıştisiyanken sahip olduğum için hâlâ onları içimde barındırıyorum. Daha önce inanmış olduğum pekçok şeyin yanlış olduğunu fark ettim. Bazı konularda yanlış ynlendirilmişim; ama yine de bu düşüncelerimi aklımdan tamamen çıkaramıyorum. Mesela, Hz. İsa'nın iyiliği, Tanrı'nın ve Hz.İsa'nın eski ve yeni Ahit'teki ğretileri. Fakat bunlar bana artık sadece bilgilerimi hatırlatan şeyler. "Teslis" kavramını beni hiçbir zaman çok fazla ilgilendirmedi. Çünkü bu benim, diğer birçok Hıştisiyan gibi, asla tam olarak anlayamadığım bir kavramdı. Ama Müslümanların gözünde Hz. İsa'nın sahip olduğu onurlu ve kutsal yeri anlamakta hiç zorlanmadım. Hıştisiyan ilhilerinde bize öğretilen Hz. İsa, Tanrı'ya tamamen eşit olmamakla birlikte, ikinci bir Tanrı gibiydi. İşlâm'la birlikte Hz.İsa'nın Tanrı ya da Tanrı'nın bir parçası olmadığını anlamak, O'nun Allah'ın sadece bir kulu ve peygamberi olduğunu kavramak benim için hiç de zor değildi. Kur'an'ın çevirisini ilk okuduğumda, çok felsefi ve anlaşılması zor bir metin olduğunu

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

düşünmüştüm. Ancak daha sonra, detaylı açıklamaları (tefsir) okudukça ne anlatılmak istendiğini daha iyi anladım ve gerçekten Kur'an'ın büyüüne kapıldım.

İsmimi değiştirmedim, çünkü Müslümanlıkta isim değiştirmek gibi bir zorunluluk yoktu ve bunun haricinde işime devam etmek için de eski ismimi kullanmak zorundaydım. Ayrıca gayrimüslim insanlarla İslâm hakkında konuşurken, isminin İngilizce olması onların Müslümanlığı yabancı bir din olarak (mesela sadece Araplara özel bir din gibi) görmemelelerini sağlıyordu. Gayrimüslim insanlarla İslâm hakkında konuşup onlara Müslümanlığı anlatmaktan çok hoşlanıyorum. Daha çok vaktim olsa, daha çok insana İslâm'ı anlatıp Müslüman olmalarını sağlamaya çalışırdım.

...İslâm beni yeniliyor...

GLORIA

1958 yılında İngiltere'nin Manchester şehrinde doğmuşum. Ailem işçi sınıfındandı. Annem Hıristiyan olmasına rağmen ibadet etmeyen, kiliseye gitmeyen bir kişiydi. Babam ise katı bir komünistti; fakat hayatının sonlarına doğru biraz esnekledi ama ateist düşüncesini devam ettirdi. Babamla ilişkim her zaman çok iyi olmuştu; ancak annemle pek anlaşamazdım. Evimizde bir dinî atmosfer yoktu. Komşularımızın kiliseye gittiklerini gördüğümde anneme bizim neden gitmediğimizi sorardım. Annem de bana, inanmadığını söylerdi. Okula gitmeye başladığımda, dinî eğitim almam gerekiyordu, ama ben ailemin tercihinden dolayı herhangi bir dinî eğitim alamadım.

İslâm'dan önce ahlâkî değerler olarak neredeyse şu anki gibiydim, ama şimdi daha huzurluyum. Sürekli bir şeylerin arayışı içindeydim; fakat ne aradığımı bilmiyordum. Evet, sevdiğim bir işim, her istediğimi yapabilecek kadar param vardı; ancak birçok Batılı insan gibi ben de mutlu değildim.

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

İçinde yaşadığımız topluma baktığımızda, Hıristiyanlığın din olarak işlevini yerine getiremediğini açıkça görebiliriz. Yapmak istediğim her şeyi yapmış, gitmek istediğim her yere gitmiş olduğumu fark ettiğimde Hıristiyanlıkla ilgilenmeye başladım. Sosyalizmi her zaman savunmuşumdur, çünkü diğer insanların yaşamları beni hep ilgilendirmiştir. İnsanlarla her zaman iyi geçinmiş biriyim ve bence Sosyalizmin gerçek anlamı da budur.

Tatil için Küba'ya gittim ve orada bir ay kaldım. Oradayken, insanların bir dini olmadığını, kilise ya da başka ibadet mekânlarının bulunmadığını ve burada eksik olanın sosyalizm değil, Tanrı'ya inanç olduğunu fark ettim. Eğer bana Tanrı'ya inanıp inanmadığımı sorsaydınız cevabım, "Hayır, inanmıyorum" olurdu. Ama yine de düşündüğümde Tanrı ile ilgili bir şeylerin olması gerektiğini anladım. Küba'dan döndüğümde (Sanırım bilinçaltımda uzun süredir dini düşünüyordum, ama kabul etmek istemiyordum) Budizm hakkında kitaplar okumaya başladım, belki de Budizm moda olduğu için onu seçmiştim. Sonra da Hıristiyanlık hakkında bir şeyler okudum; ama bunlarda cevap aradığım soruların cevaplarını bulamadım.

Bir gün tesadüfen İslâmî kitaplar satan bir kitapçıya girdim. Sonra Müslüman arkadaşlarımdan kitaplar istedim ve İslâm hakkında birkaç kitap okudum. Daha sonra kitapçıda çalışan, kitap yazan ve çeviren; evli, çocukları olan, oldukça mutlu bir Müslüman bayanla tanıştım. Bana Londra'da küçük bir camide İslâm'ı öğrenebileceğim bir kurs buldu. Beş altı ay bu kursa devam ettim. Kursta Müslümanlarla evli olan ve bu sebeple gelen birçok kadın vardı. Benim gibi farklı nedenle ge-

len sadece bir kadın vardı. O da politika ile ilgileniyordu. Diğer kadınlar şu veya bu sebeple kocalarının etkisiyle geliyordu ve çoğu önceden Müslüman olmuştu. İslâm'ı öğrenmem altı ay kadar sürdü ve sonra Müslüman olmaya karar verdim. Ne yaptığımı ve geri dönüşümün olmadığını biliyordum. Kurstaki öğretmenimin yanına gittim ve Müslüman olmak istediğimi söyleyerek kelime-i şehâdet getirdim. Otuz yaşındaydım. Sonra hemen ibadetlerimi yerine getirmeye başladım.

İslâm'a uygun olmayan şeylerden vazgeçmek çok zor olmadı. Babam alışkanlık olarak domuz eti yemezdi, bu yüzden ben de yemiyordum ve uzun zamandır bara da gitmiyordum. Sadece arada sırada bir alkol alıyordum. İsmimi değiştirmedim, çünkü bu insanların benim İngiliz olduğum halde Müslüman olabildiğimi, İngilizlerin de Müslüman olabileceğini görebilmelerini sağlıyordu.

Şimdi tasavvuf ile ilgileniyorum ve bu konuda birkaç insanla konuşup bir iki kitap edindim. Bir arkadaşım beni Fadlullah Hayri ile tanıştırdı. Onun grubundan birkaç kişi ile arkadaşlık kurdum.

Dua ettiğim zaman sanki Tanrı ile bir araya geliyorum. İbadet etmenin beni rahatsızlık veren şeylerden uzaklaştırdığını, manevi olarak huzur verdiğini, beni yenilediğini hissediyorum.

Yaşadığım toplum göz önüne alınırsa inanılmaz ahlâkî değerlere sahip olduğumu söyleyebilirim. Ama İslâmî bir topluma göre günahkâr bir insan sayılabiliyorum. Yine de günahkâr olmadığımı düşünmeye çalışıyorum ve bu bana güç veriyor.

...müslümanların aile yapılarından hoşlanmıştım...

PAUL

Babam hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sanırım şu an Londra'da bir yerlerde. Ama bu beni çok ilgilendirmiyor. Çünkü o benim gerçekten babam değildi, yaptığı tek şey benim dünyaya gelme sebebim olmaktı. Halbuki baba, bir çocuğu büyütüp yetiştiren insandır.

Annem herhangi bir dinin ibadetlerini yerine getirmezdi. Sanırım kendisi bir ateistti. Onun annem olduğunu söylemekten hoşlanmıyorum aslında. Annem orta sınıftandı ve öyle olduğunu pek belli etmezdi. İngiltere'yi ve İngiliz toplumunu sevmeydi. Ben çocukken bana televizyon izlemem için izin vermezdi. Televizyondakilerin saçma sapan şeyler olduğunu söylerdi. Bu yüzden izlediğimiz tek şey çizgi film. Birçok insana göre çok farklı bir çocukluğum oldu. Çok sıkı Katolik geleneklerini de gördüm, en özgür cinsel yaşantıları da; İngiliz aristokratlarının içinde de yer aldım, annemin arkadaşlarının karanlık odalarda yaptığı uyuşturucu partilerinde de. Annem, bazı

fikirlerden ve öğretilerden etkilenmemi istemediği için on üç yaşına kadar beni okula göndermedi. Okuma-yazma bilmiyordum. Kendi adımları bile yazamıyordum. Okula başladığımda ise dinlerle ilgili herhangi bir şey öğretmediler. Gittiğim okul özel bir okuldu. Aynı zamanda kapitalist, materyalist ve orta sınıfa hitap eden bir okuldu.

İslâm'dan önce herhangi bir dinin öğretilerini veya ibadetlerini uygulamamıştım. Hıristiyanlarla da çok fazla ilişkim olmamıştı. Ailemde herkes, kiliseye gidenler de dahil, İncil'in yeniden yazılmış olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden ben de İncil'e hiç inanmadım.

Şu âna kadar herhangi bir uyuşturucu madde kullanmadım. Sadece belirli zamanlarda alkol alıyordum. Herhangi bir şey için arayış içinde de değildim. On sekiz yaşında Londra'da Imperial Kolej'de üniversite eğitimine başladım. İslâm ile ilk tanışmam sınıftaki Müslüman arkadaşlarım vasıtasıyla oldu. Onlara İslâm ile ilgili pek soru sormadım; zaten onlar da pek İslâm'dan bahsetmezlerdi. Sadece bazen sohbet arasında geçerdi. Bir gün, Müslüman olmaya karar verdim. Evet, gerçekten karar vermiştim. Neden birdenbire böyle bir karar verdim bilmiyordum. Bu yüzden de henüz gerçek bir Müslüman olmamıştım. Sanıyorum Müslümanların aile yapılarından hoşlanmıştım. Aile yapılarının çok iyi olduğunu düşünüyordum. Sınıfımızdaki kız ve erkek Müslüman arkadaşlarımda bu özellikleri gözlemlemiştim. Kadınlar kadın olmaktan memnunnlardı. Bizdeki gibi kadınlar erkek olmak istemiyorlardı. Erkekler işe giderken onlar evlerinde kalıyorlar. Bu çok hoş bir şey, bundan çok hoşlandım. Her gece zilzurna sarhoş olmaya

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

çalışmıyorlar. Ahlâkî değerleri çok yüksek. Mesela, evlenmeden önce cinsel ilişkiye girmiyorlar. Benim evlenmek istediğim kadın da böyle olmalı. Bu, onların yaşam tarzı. Kadınların hiç kimseyle yarış içinde olmadığı rahatça görülebiliyordu. Müslüman kadın ve erkek tanıdıklarım var. Onların çok iyi bir aile yapılarının olduğunu söyleyebilirim. Müslüman kadın kadınlığından, Müslüman erkek de erkekliğinden gayet memnun. Her ikisi de üzerine düşen görevleri yerine getiriyor. Evlenmeden önce cinsel ilişkiye girmek gibi bir âdetleri de yok. Beni özellikle etkileyen de bu oldu. Tam olarak ne zaman İslâm'ı kabul ettiğimi hatırlamıyorum aslında. Bu adımı atarken İslâm'ın ne olduğunu hâlâ bilmiyordum. Tek bildiğim böyle bir aile ortamında olmak istediğimdi.

Müslüman olmaya karar vereli beş yıl oldu. Ama öğrenme sürecimin bittiğini hâlâ söyleyemem. Her geçen gün İslâm hayatıma daha fazla giriyor. Bu yüzden öğrenecek daha çok şey var diyebilirim. Ancak öğrendiklerimin artık yeterli olduğuna karar verebildiğim gün bu süreç bitmiş sayılır.

Müslüman olunca ailemden ve arkadaşarımdan ters tepkiler almadım. Sadece bir iki tanesi, birileri beynimi yıkadığı için Müslüman olduğumu söyledi. Arapça öğrenmek ve İslâm hakkında daha fazla şey bilmek için bir yıl kadar Mısır'da kaldım.

Şu anda evli değilim. Eşim tesettüre uygun giyinen bir bayan olmalı ve tesettürün gerekliliğine gerçekten inanmalı. İnanıcı kuvvetli bir Müslüman olmalı, aynı zamanda sessiz ve sakın de olmalı; ancak konu İslâmî değerler olduğunda bu değerler için savaşılabilmeyi göze almalı.

...sen, sadece sen değilsin...

İBRAHİM

1956 yılında İngiltere'nin Tynemouth şehrinde doğmuşum. Dinî eğitimimi oradaki bir Metodist* kilisesinden aldım. Annem ve babam dindar kişiler değillerdi. Orta düzey ekonomik geliri olan bir aileydik. Evimizde dinî bir atmosfer yoktu. Hz. İsa'nın doğumunu ifade eden Noel'i bile çok sıradan kutlardık. İşte öylesine hediyeler falan alınırdı, hepsi o kadar. Hz. İsa'nın ölüp tekrar dirilmesi adına kutlanan Paskalya Yortusu** ise bizim için sadece tatil demektir, dinî bir anlam ve önemi yoktu. Bazen kilisedeki pazar kurslarına katılırdım. Okulumda din eğitimi zorunlu olmasına rağmen dinle ilgili çok az şey öğrendim. Öğretmenimiz sadece Hıristiyanlığın temelleri hakkında birkaç şey öğretti, gerisine de pek önem vermedi.

* Metodist Kiliseler: 18. yüzyılda John Wesley'in öğretileri doğrultusunda Oxford'da başlayıp gelişen hareket sonucunda ortaya çıkan ve metodik bir manevi yaşantıyla dinsel uyanışın sağlanmasına çalışan kiliseler.

** Hıristiyanların İsa Mesih'in dirilişi adına kutladıkları bayram.

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

Gençlik yıllarımda, o zamanlar çok moda olsa da, hiç uyuşturucu kullanmadım ya da sigara içmedim; ama bazen alkol alıyordum. Genelde hayatımdan memnun bir insandım. Herhangi bir problemim yoktu ve dinî konular beni pek de ilgilendirmiyordu. Politikayla da ilgilenmiyordum; kısacası, arayış içinde olduğum hiçbir şey yoktu.

Öğrencilik yıllarımda sonlarına doğru Güney Afrika'dan gelen Müslüman öğrenci bir çiftle tanıştım ve onlarla arkadaşlık kurdum. Ama onları ibadet ederken ya da İslâm hakkında herhangi bir konuda konuşurlarken gördüğümü hiç hatırlamıyorum. Beni tatil için Güney Afrika'ya davet ettiler. Oraya gittiğimde, "Gel ve caminin nasıl bir yer olduğunu gör" dediler, ben de gittim. Camide, Güney Afrikalı ve Hindistanlı insanların yan yana nasıl ibadet ettiklerini gördüm. Irk ayrımcılığının had safhada yaşandığı Güney Afrika'da farklı ırkların bir arada ibadet edişini görmek bana oldukça ilginç geldi. Ülkeme geri döndüğümde İslâm hakkında, Kur'an da dahil olmak üzere, birkaç kitap satın aldım. Bu kitapları okuyarak, Hıristiyan kiliselerinin gruplara ayrılmasına karşın İslâm'ın ırkları bir araya getirebilme özelliği üzerine düşüncelere daldım.

Yaklaşık iki yıl boyunca bu türden kitaplar okudum; bu süre boyunca o iki öğrenci dışında başka bir Müslüman ile tanıştığımı hatırlamıyorum. İki yıl sonra Londra'da Kilburn semtinde bulunan bir Müslüman öğrenci derneği ile temasa geçtim ve orada bir İngiliz Müslüman ve birkaç Müslüman öğrenci ile tanıştım. Onlarla bir süre görüştük ve Müslüman olmaya karar verdim. O zamanlar yirmi beş yaşındaydım. Regent's Park Camii'ne gittik. Cuma günüydü ve ben de oradaki

İbrahim

diğer Müslümanlarla birlikte cuma namazı kıldım. Sonra da kelime-i şehâdet getirdim. Ertesi sabah günde beş vakit namaz kılmaya başladım. Müslüman olmaya karar verdiğim andan itibaren bütün hayatım değişmişti. Eğer İslâm'a adapte olmaya çalışırsan bu gerçekten oluyor; İslâm bütün yaşantını etkiliyor. Çünkü her zaman yeni şeyler öğreniyor ve hep daha iyi olmaya uğraşıyorsun. Bu da sana mutluluk veriyor, zira yaptığın her şeyin farkında oluyorsun ve senin varlığın dışında olan şeylerin de önemini fark ediyorsun. Sen, sadece sen değilsin. Bunu hiç aklından çıkarmamalısın.

Benim din değiştirmemi etkileyen birçok etmen oldu. Mesela, İslâm'ın mantığını ele alalım. Allah bizden makul ve mantıklı olmayan hiçbir şeye inanmamızı istemiyor. Papazlık gibi bir şeyin olmaması oldukça hoş. Allah'a ulaşmak için araya üçüncü şahıs sokmak zorunda değilsiniz, Allah ve kul arasına hiçbir şey girmiyor. Peygamberin hayatını okuyarak nasıl bir hayat yaşadığını gördüm. İslâm'ın Hıristiyanlık dinindeki "teslis" inancı gibi bir yönü yoktu. Bu nedenle İslâm dinindeki Tanrı kavramı bana çok mantıklı geldi.

Müslüman olduktan sonra herkes bana evlenmenin çok önemli olduğunu anlatmaya başladı. Bu yüzden ben de kendime uygun bir eş arayışına giriştim. Güney Afrikalı bir kızı ve ailesini epeydir tanıyordum. Bir arkadaşım benim niyetimi ona ilettiler ve o da kabul etti. Müslüman olmasına rağmen İslâmî bir yaşantısı yoktu; namaz kılmıyor, oruç tutmuyor ve tesettüre uygun giyinmiyordu. Bir süre sonra ondan tesettüre uygun giyinmesini istedim; ama uğraşmaları boşunaydı. Sonra vazgeçtim, çünkü ne zaman örtünse Allah için değil, ben istedi-

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

ğim için yapıyordu. Ona, “Lütfen, ben istiyorum diye değil, Allah için tesettüre uygun giyinir misin?” dedim. Allah’a şükür o da artık bunu yapmaya çalışıyor.

Babam Müslüman olmama çok üzüldü. Yaklaşık iki yıl babamla konuşmadık. Bunun sonucu olarak annemi de pek fazla göremedim. Onunla erkek kardeşimin evinde buluşuyorduk. Bir süre sonra annem hastalandı ve bu hastalık bizi tekrar bir araya getirdi. Yıllar geçtikçe fikirlerimizin farklılıklarını kabullendik.

İçinde yaşadığım toplum maneviyatını kaybedip oldukça materyalist olmaya başladı. Genelde herkes ruhsal olarak hasta ve psikolojik desteğe ihtiyaç duyuyor. Konuşmaya degecek ahlâkî değerler zaten kalmadı. Bu da insanların davranışlarına yansıyor. Yaşlılara ve öğretmenlere saygı da kalmadı. Bunun çözümünün İslâmî yaşamda olduğunu düşünüyorum.

...müslüman olacaktım, bunu hissediyordum...

HALİL

1951 yılında İngiltere'nin Manchester şehrinde doğmuşum. Annem, Metodist mezhebine* bağlı John Wesley tarikatına üye aşırı dindar biriydi. Babam kendisini Hıristiyan olarak tanımlardı; ancak dinî konularda şüpheler içinde bocalayıp dururdu. Orta düzeyde geliri olan bir aileydik. Gerek annem gerekse babamla ilişkilerim iyiydi. Annem ilk gençlik yıllarıma kadar beni kiliseye götürürdü, arkadaşlarımla kıyaslandığında dindar olarak yetiştirildiğim söylenebilirdi.

Gençlik yıllarımda çok içki içtim, hatta uyuşturucuyu dahi denedim; ama hiçbir zaman bağımlı olmadım. O zamanlar altmışlı yılların sonlarıydı ve benim yaşımdaki hemen herkes uyuşturucu kullanıyordu.

İslâm ile ilk temasım yurt dışında olduğum bir dönemde oldu. Hemşirelik öğrencisiydim ve acil tıbbî müdahale eğitimi

* Metodist Kiliseler: 18. yüzyılda John Wesley'in öğretileri doğrultusunda Oxford'da başlayıp gelişen hareket sonucunda ortaya çıkan ve metodik bir manevi yaşantıyla dinsel uyanışın sağlanmasına çalışan kiliseler.

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

almıştım. Libya ve İran'a gittim, her ikisinde de birer yıl kaldım. Ancak benim Müslümanlarla ilk tanışmam bilinçli bir yönelişle olmadı. Aslında İslâm hakkında klişe bir fikre sahiptim: Müslümanlığın Haçlı Seferleri'nden kalma bir şey olduğunu düşünüyordum. Batılı olarak bizlerin Müslümanlık hakkında bildiğimiz bir diğer şey de bu dinde kadınlara karşı uygulanan olumsuz tavır ve davranışlardı. Bu nedenle Müslüman olabileceğim hiç aklıma gelmemişti. Sanırım o zamanlar İslâm'a karşı oldukça olumsuz düşüncelere sahiptim.

Libya'dan döndükten bir yıl kadar sonra ciddi bir hastalığa yakalandım. Sonunda konulan teşhis ciddi bir hastalığının olmadığını göstermişti; ama teşhis konulmadan önce kanser olabileceğimden şüphelenilmişti. Ben de durumun farkındaydım. Bir hemşire olarak sahip olduğum deneyimlerden hareketle hastalığının sadece altı ay daha yaşayabilmeme imkân vereceğini biliyordum. Tabii bu yaşadıklarım benim bir din arayışına girmemi tetikledi. Zaten o sıralar dinî bir arayış içindeydim; ancak bu hastalık bana acele etmem gerektiğini söylüyordu. Artık, yarın ölebileceğimi ve ölümden sonrası için bir şeyler yapmam gerektiğini fark ettim. Hayatımın her an sona erebileceğini idrak etmiştim.

Hıristiyan, aynı zamanda da Afrika'ya gidip orada çalışmak ve misyoner olmak isteyen hemşirelerle birlikte mesai yapıyordum. Onlarla aynı fikirleri paylaşmıyordum; ancak onların inancını kıskanıyordum, çünkü inançlarından çok emindiler. Ama biliyordum ki onların inandığı şeye inanırsam bu benim için samimi bir inanç olmayacaktı ve kendimle çelişecektim. Zira Hıristiyanlığı kabul edemiyordum. Nedenini bilemiyordum ama,

mesela Hz. İsa'nın Tanrı'nın oğlu olduğuna gerçekten inanmıyordum. Kilisedeki âyin ve ibadetlerin çok yapay ve saçma olduğunu düşünüyordum. Hıristiyanlıkta bir derinlik varmış gibi görünmüyordu. Budizm'e büyük saygım vardı; fakat onun da yaratılış mantığı aklıma uymuyordu. Bu yüzden onun da aradığım şey olmadığını biliyordum.

Libya'dayken Sudanlı arkadaşlarımla İslâm hakkında konuşmuş, onlarla tartışmıştım. İslâm'a da kesinlikle karşıydım. Sürekli kadınlara davranış şekli ve "şeriat" konusunda tartışma yaratmaya çalışıyordum; ama belki de bilinçaltımda çoktan İslâm'ın gerçeklerini görmeye başlamıştım. "Kızılhaç" tarafından organize edilen ve açlık çeken insanlara yönelik bir programla Kenya'ya gidene kadar bunun farkında değildim. Orada hiç Müslüman yoktu; Katolik memurlar ile kalıyorduk. Ben grup lideriydim ve beslenme programıyla ilgileniyordum. Bakılması gereken çok fazla çocuk vardı; bu yüzden onları gruplara bölmek zorunda kalmıştık. Bazısına yoğun bir ilgi göstermek gerekiyordu. Biz çocukları gruplara bölüp bazılarını geri çevirmek zorunda kalıyorduk. Yaşama şansları % 20 dolayında olmasına rağmen, biz zamanımızı kurtarabileceğimiz çocuklar için harcamak zorundaydık; sürekli ölüm görmek, çok sıkıntı verici ve moral bozucuydu. Nairobi'ye yolculuğumda okumak için birçok kitap ve bir Kur'an çevirisi aldım. Kur'an'ı okuyunca aslında belki de Müslüman olduğumu hissettim; çünkü orada yazılanlar benim zaten inandığım şeylerdi. Kur'an'da yazılanlar bunların kelimeye dökülmüş şekliydi. Sadece bir Tanrı vardı ve Hz. İsa da bir peygamberdi. Bütün peygamberler Tanrı'ya boyun eğmeyi öğütüyorlardı; Hz. İsa Tanrı'nın oğlu

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

değildi. Kur'an'ı okudukça zaten manen Müslüman olduğumu hissettim ve otuz yaşımda Nairobi'de, bir âlim kişinin huzurunda kelime-i şehâdet getirdim. Bu, "Evet Müslüman olacağım, bunu hissediyorum" şeklinde bir seçim değildi. Bu benim inandığım şeydi, bu yüzden Müslüman oldum.

Batı toplumunun gidişatı hakkında iyi şeyler hissetmiyordum. Bunun bir örneği yaşlılara davranış şekliydi. Bu nedenle İslâm ülkelerinde yaşlılara gösterilen hürmetten, yaşlı ve hasta bir insanın bakımını topluma bırakmak yerine bakım sorumluluğunu kendi ailesinin üstlenmesinden çok etkilendim. Yani bu benim İslâm'ı kabul etmemde önemli bir rol oynadı. Sanırım Hıristiyanlığın en büyük zayıflığı, topluma uyabilmek için kurallarını değiştirmiş olmasıdır. Böylece din istikrarını kaybetmiş, dünyevi ihtiyaçları karşılamaya çalışmıştır. Toplum dünyevi bir varlıktır ve Hıristiyanlar sabit kalamazlar, bu yüzden de değişiyorlar. Mesela şimdi kadınların papaz olmasını ve homoseksüelliğin günah sayılmamasını istiyorlar. Ben dinlerin istikrarlı olması gerektiğini düşünmüşümdür. Bence insanların kurallara ve emirlere ihtiyacı vardır. Çünkü bizler hayvan değiliz.

Batı'da "Aydınlanma Çağı" sonrası devreyi yaşıyoruz. Çevre problemimiz, aids vb. meselelerimiz var. Fakat bilim adamları çözüm üretmiyorlar. Sanıyorum hayatın kalitesi artık ilerlemiyor. İnsanlar gittikçe hayal kırıklığına uğruyorlar ve hayat insanlar için daha güvensiz hale geliyor. İran'a gittiğimde kırsal kesimde yaşadım ve bir şeyi çok iyi müşahede ettim. İnsanlar daha mutlu, daha mutmain idi. Batı'da ise daha karmaşık, daha

problemlili ve daha tatminsiz bir toplum görüyorsunuz. Bence hayat ne kadar basitse insanlar o kadar mutlu.

İslâm'ı kabul etmeye karar verdiğimde bile birçok olumsuz şey vardı. Mesela Kur'an'ın çevirisini okurken zorluklarla karşılaştım. Ayrıca İslâm'da kadınlara nasıl davranıldığı konusunda büyük endişe yaşadım. Kelime-i şehâdet getirmeden önce çok düşündüm; ama inancım o kadar güçlüydü ki devam edip kelime-i şehâdet getirmeye karar verdim. Çünkü bunun doğru olduğunu ve problemlerimin ben İslâm'ı öğrendikçe çözüleceğini biliyordum.

Annem Müslüman olmamdan hiç hoşlanmadı, İslâm konusunda oldukça endişeliydi. Onu eleştirmiyorum; çünkü o çok katı bir şekilde yetiştirilmişti. Müslüman olmak benim arkadaşım olarak seçtiğim insanların da değişmesine neden oldu. Bazı eski arkadaşlarımın yaşam tarzları çok dünyevi ve bencilceydi. Hatta İslâm'la alay edenleri bile vardı. Bu nedenle onlarla görüşmeyi kestim. Bazen, Hıristiyan ya da Budist olmanın çok daha kolay bir yaşam tarzına sahip olmak anlamına geldiğini düşünüyorum; ama İslâm'la tanıştıktan sonra, benim için başka bir yolun olmadığını da biliyorum.

...toplumun bütün yozlaşmalarını,
bütün günahlarını yaşadım;
ama artık hiçbirine karışmak istemiyorum...

CEMİL

1951 yılında işçi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelmişim. Babam İngiliz ordusunda askerdi ve İngiliz kilisesine gönülden bağlı olduğunu söylerdi. Fakat onu kilise vesilesiyle gerçekleştirilen askerî gösterilerin dışında ibadet ederken ya da dinle ilgili bir şeyler yaparken hiç görmedim. Küçükken, annem beni birkaç kez kiliseye götürdü; ama bu benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Sadece ikiyüzlülük yapıyordum.

On yaşlarımdayken babamdan nefret ediyordum. Nedenini bilmiyordum ama, ondan o kadar çok nefret ediyordum ki, onun dokunduğu şeylere dokunmak istemiyordum. Babam alkolik bir insandı. On altı yaşımıdayken evi terk ettim. O zamanlar din hakkında hiçbir şey bilmiyordum, hatta Tanrı'nın varlığı dahi kafamda net değildi. Sadece sevimli bir delikanlıyım ve insanlara yardım ediyordum; ama medeniyet görmemiş birisiydim. Din konusunda hiçbir bilgim yoktu. İnanılmaz gibi görünen

bu durum, içinde yaşadığım toplumun hoşlandığı bir şeydi. Bu toplumda, dışarı çıkıp on kutu bira ve yarım şişe viski içen, sokakta insanları rahatsız eden biri, ertesi gün hiçbir şey olmamış gibi işine gidebilir ve bir kahraman olarak düşünülür. Biz bu toplumda farklı değer yargılarıyla yetiştirildik. Hayal kırıklığına uğramış olduğumu söyleyemem; çünkü toplumun böyle olduğunu zaten biliyordum. Yani dünyanın nasıl bir yer olduğunu ve ona nasıl alışıp ayak uydurabileceğimi biliyordum. Toplum sanki bizi çok içki içip hızlı araba kullanan, iyi birer kavgacı insan pozisyonuna getiriyor ve bunları iyi yapabilmemiz için bizi eğitiyordu.

Altmış kadar kişiden oluşan ve para kazanmak için her yolu deneyen bir çeteye katılmıştım. Uyuşturucu da kullanıyorduk. Zaten eğer uyuşturucu kullanmıyorsan, başını derde sokmuyorsan, ayda en az üç dört kadınla birlikte olmuyorsan, kimse seni adam yerine koymazdı ve sende bir problem olduğunu düşünürlerdi.

Sonra diğer dinler hakkında araştırma yapmaya başladım ve bulabildiğim her bilgiyi topladım. Müslüman olmadan bir yıl kadar önce Tanrı'nın varlığını kabul etmeye başlamıştım. "Mantıksal olarak Tanrı vardır ve eğer Tanrı varsa, aynı zamanda Tanrı'nın insanlığın varoluşundan beri geçerli olan bir dini de olmalıdır" diye düşündüm. Sonra da bu dinin İslâm olduğunu anladım. Hangi yoldan gidersen git, hep İslâm'la karşılaşırsın. Hz. Muhammed'in tarihî bir kişilik ve Tanrı'nın elçisi olduğunu anladığında gidecek başka yol kalmıyor zaten. Çünkü Hz. Muhammed'den önce gelen peygamber olan Hz. İsa bile Hz. Muhammed geldiğinde onun son peygamber olacağını ve herke-

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

sin onun yolundan gideceğini söylüyor. Hz. İsa onu “Aydınlatıcı” olarak tanımlıyor. Şu anda İncil’in Matta, Markos, Luka ve Yuhanna tarafından yazılan versiyonları var. Bu insanlar Hz. İsa zamanında yaşamıyorlardı bile. Barnabas, Hz. İsa’nın arkadaşlarından biriydi ve o Hz. İsa’nın öğütlerini yazdı; ancak bu kitap ülkemde yasa dışı olarak kabul edildi. Ülkemdeki politik düşünceler irdelenince, bu kitabın neden yasa dışı kabul edildiği, neden bu ülkedeki çocuklara İslâm hakkında hiçbir şey öğretilmediği anlaşılıyor. Hz. Muhammed ismi bu ülkenin okullarında anılmaz bile. O sadece tarihî bir liderdir, o kadar. Hz. Muhammed, Hitler ile aynı kefeye konur.

Müslümanlar ile ilk temasım otuz üç yaşında hapisshaneyken oldu. İki yıldır oradaydım ve silahlı soygundan sekiz yıl ceza almıştım. Bu temastan önce Hz. Muhammed hakkında bir şeyler okumuştum ve Tanrı inancım zaten oluşmuştu; ama bunu içimde saklıyordum. Tanrı’ya bana varlığını hissettirmesi için dua ediyordum.

Bir gün oda arkadaşımı ziyaret etmeye bir imam geldi. Bana Müslüman olup olmadığını sordu. Ben de ona burada anlattıklarımı aynen anlattım. “Müslüman olduğunun farkında değil misin?” diye sordu. Ben de, “Farkındayım ama Müslüman olmak istemiyorum, çünkü Müslüman olmamın bana çok fazla sorumluluk getireceğini düşünüyorum; oruç tutmak, günde beş kez namaz kılmak...” diye cevap verdim. O da bana, “Evet, bunları inkâr edemem, zaten bu senin bileceğin bir şey, Allah bu konuda kullarının zorlanmasını istemez; ama Allah’ın yoluna girmelisin” dedi. Ben de dediğini yaptım ve Tanrı’nın yolunda ilerlemeye başladım. Eğer Tanrı’nın var olduğuna inanıyorsam,

O'nun hayat hakkında söylediği her Őeyin doğruluğuna inanmam gerekir diye dűŐündüm. İslâm, Müslümanların fikir ya da inaniŐa göre değil, bilgiye dayanarak konuŐtuđu bir inanç sistemi. Ben bir Müslümanım, inanıyorum ve aynı zamanda bilgi sahibiyim. Őayet sadece inanıyorsan, bu teorik bir Őeydir. Bir inancı sorgulayabilirsin, ancak bilgiyi sorgulayamazsın. İslâm kesin bir açıklamaadır. Allah bu açıklamayı ve bilgiyi bize veriyor.

Şimdi bir Müslüman olarak Allah'ın beni koruduğunu biliyorum. Otuz üç yıllık bir aldanıŐtan sonra, kandırılmanın ne kadar kolay olduğunu biliyorum; bu nedenle de artık çok zeki olduğumu iddia edemiyorum. Bu yüzden ibadetlerimi yerine getirmeyi, cuma günleri camiye gitmeyi ve Müslüman olmayanlarla arkadaşlık yapmamayı çok önemsiyorum. Çünkü Şeytan bizi yoldan çıkarabilmek için fırsat kolluyor; bizim bu fırsatı ona vermememiz lâzım. Bunun önemini kendi hayatımdan biliyorum. Zira ben daha önce çok yanlış bir yoldaydım ve çok kötü Şeyler yapıyordum. Allah farkı görebilmem için bana bu inancı lutfetti. Ben farklılığı bizzat yaşadım. Toplumun bütün yozlaşmalarını bütün günahlarını yaşadım; ama artık hiçbirine karışmak istemiyorum.

...bir müslüman diğetine “kardeşim” diyorsa
bunun çok derin bir anlamı olmalı...

BRUCE

1965 yılında İngiltere'nin Merseyside şehrinde doğmuşum. Kendi halinde orta sınıf bir ailenin ortanca çocuğuydum. Babam Protestan, annem Metodist'ti. Ailem, kardeşlerimle beni pazar günleri dualar öğrendiğimiz bir okula gönderirdi. On altı yaşıma kadar gittiğim devlet okulunda ise İncil'deki hikâyeler öğretilirdi. Doğrusu, dinî eğitim aldığım dönemlerde bu alan çok da ilgimi çekmiyordu. Aile olarak hiçbirimiz dine eğilimli değildik ve dine karşı ulvi duygular taşı mıyorduk. Annem ve babam farklı mezheplerden olmalarına rağmen, ikisinin de inandıkları mezhepler arasındaki farkı bildiklerini sanmıyorum. Bu yüzden dinî duygular içinde ve dine yakın bir ortamda yetiştiğimi söyleyemem.

On dört yaşımdayken kız kardeşimin de üyesi olduğu bir Hıristiyan Gençlik Kulübü'ne katıldım. Orada konuşulan şeyleri ilgi çekici buluyordum. Ama bir türlü aralarında bağlantı kuramıyordum. Tartışma konularını dahi net anlayamıyor-

dum. Aynı dönemde İncil'deki hikâyeleri de okumaya devam ediyordum. Gerçekten ilgi çekici hikâyelerdi. Diğer kurmaca hikâyelere göre çok daha etkileyiciydi. Ama hayatımı yönlendirecek kadar değillerdi.

Yedinci sınıftayken “klasik medeniyetler” isimli bir dersimiz vardı. Bu derste İslâm'la ilgili bazı şeyler öğrendik. Ders, Medine'deki ilk Müslüman toplulukla ilgiliydi. Gerçekten çok etkilendim. Hatta, İslâm dininin çok etkileyici olduğunu kardeşime söylediğimi bile hatırlıyorum. Çok mantıklı görünüyordu ama, bu bir tarih dersi idi. Din derslerinde ise bir ya da iki kez İslâm adının geçtiğini hatırlıyorum. Fakat İslâm'a hep önyargılı yaklaşıyordu. Müslümanların Tanrı'sının affedici olmadığı söyleniyordu.

“Teslis” kavramı bana hep saçma gelmiştir. Hz. İsa'nın, Tanrı'nın oğlu olduğu düşüncesine hiç katılmadım. Hıristiyanlığa dair ibadetleri de yerine getirmiyordum. Dinin gerektirdiklerini ciddiye alıp uygulayan biri değildim. Bu sebeple de Hıristiyanlığa bağlılığımı sürdürmemin anlamı olmadığını düşünerek inanmaktan vazgeçtim. Yaklaşık bir ay sonra, aniden dine karşı ilgim arttı. Din konusunu daha çok konuşmaya başladım. Normal bir hayatım ve ailem vardı. Arkadaşlarımla olan ilişkiğim de son derece iyiydi. O zamanlar benim dine yönelmemi sağlayan çok önemli bir olay da olmamıştı. Nedenini bilmiyorum ama birden ulaşmam, bulmam gereken bir şeyler olduğu hissine kapıldım. Öyle bir durumdaydım ki o an bana mantıklı gelen her şeye çok kolay yönelebiliyordum. İşte o sıralarda Budizm'e yöneldim ve birçok Budist arkadaş edindim. Bununla ilgili kitaplar okudum. Ama bu İslâm hakkında yaptığım

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

araştırmalar kadar ciddi bir araştırma değildi. Budizm, Hinduizm'in biraz daha yenilenmiş halidir. Budizm insanların fikirlerini yansıtır; çünkü kurallarını insanlar koyar. Bu sebeple de Tanrı tarafından konulan kanunlar bu dinde yoktur. Hırsızlık ve benzeri kötülükleri yapmamak, nezaket kurallarına riayet etmek, cömert olmak gibi kuralların dışında herkes hayatını istediği gibi yaşamakta özgürdür. Bu yüzden, bu din bana gerçek anlamda bir din gibi gelmedi. İnsanlar istedikleri her şeyi yapabiliyorlar. İslâm'da olduğu gibi belirli bir güç yok. İslâm'da ise insan nerede olduğunu ve ne yapması gerektiğini çok iyi biliyor.

1970'lerde İslâm'ı benimseyen ünlü pop star Cat Stevens (Yusuf İslâm), 1985 yılında ilgilenmeye başladığım bir sanat dalıyla ilgili konuşma yapmak üzere davet edilmişti. Bu konferansa ben de katılmıştım. Çünkü bu kişi çok ünlüydü. Cat Stevens okulda kendisine $1+1=2$ olduğunu, ama Hıristiyanlık'ta $1+1+1=3$ değil, 1 olduğunu öğrettiklerini söyledi. Eğer bu öğretilen, başka alanlarda bir anlam ifade etmiyorsa neden dinde etsin ki? Dinde de bir mantık olmalı. Cat Stevens mantıklı bir adamdı. Olayları sadece olduğu gibi aktarmaktansa, nedenleriyle açıklamayı tercih ediyordu. Daha sonra benimle aynı dersi alan birkaç Müslüman çiftle tanıştım. Hatta birkaç ay Müslüman bir kızla arkadaşlık yaptım ve o beni İslâm'a yöneltmeye çalıştı. Bu Müslüman arkadaşlarım bana İslâm ile ilgili kitaplar verdiler. İngiltere'deki Birmingham Islamic Propagation Centre'dan Ahmed Deedat'ın yazdığı kitapçıklardan bir tane aldım. Kitapçığın adı İncil Tanrı Kelamı mıdır? şeklindeydi. Müslüman arkadaşlarıma neye inandıklarını, İs-

lâm'ın bilimle ilgisinin olup olmadığını, evrim teorisine inanıp inanmadıklarını ve Hz. Muhammed'in gerçekten peygamber olup olmadığını sordum. Sorduğum her şey için mantıklı cevaplar aldım. Neredeyse her hafta bu merkeze sorular yazıp gönderdim. Yazdıklarımın hepsine cevap alıyordum. Birkaç mektuptan sonra İslâm dini bana daha açık ve mantıklı gelmeye başladı. Sonra bana bir Kur'an gönderdiler, hemen ardından onlara Kur'an'ın Tanrı kelamı olduğuna inandığımı belirten bir cevap gönderdim.

İnancımın ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum ama, gitgide İslâm'a yaklaşıyordum. Annem ve arkadaşlarım benim Müslüman olup olmadığını öğrenmek istiyorlardı. Çünkü İslâm'ı savunan biri olup çıkmıştım. İslâm ile ilgili ilk araştırmam 1988 yılının Eylül ayında başladı. İçki içmeyi ve domuz eti yemeyi bıraktım. İslâm'ın doğru yol olduğuna dair düşünceleirim tam oturduğunda ise artık resmen kendimi Müslüman olarak ifade ediyordum. Bu; aniden, düşünülmeden verilen bir karar değildi. Mantığımla verdiğim bir karardı.

29 Ekim 1989 tarihinde Regent's Park Camii'ne gittim. Orada din değiştirenlere yönelik çalışmalarda bulunan bir gruba katıldım ve kelime-i şehâdet getirdim. O zaman yirmi dört yaşımıdaydım. Müslüman olduğumu açıkladığımda, çevremdeki Müslüman arkadaşlarım elimi sıkıp beni kucakladılar ve sonra da beni yemeğe davet ettiler. Biri beni yanağımdan öptü. Bu benim için biraz şaşırtıcıydı. Hayatımda ilk defa bir erkek beni yanağımdan öpmüştü. Müslümanlar arasında çok kuvvetli bir bağ olduğunu fark ettim. Eğer bir Müslüman diğer bir

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

Müslüman'a "kardeşim" diyorsa bunun çok derin bir anlamı olması gerektiğini anladım.

Günde beş vakit namaz kılmam gerektiğini bildiğim halde bir-iki vakit kılıyordum. Bu dine ait ibadetleri yerine getirmem gerekiyordu. Duygularımdaki ve hareketlerimdeki değişimlerin ardından değişen ilk şey düşüncelerim oldu. Birkaç hafta içinde de kendimi tamamıyla Müslüman olarak görmeye başladım.

Önceleri ailem çok şaşırды ve üzüldü. Galiba, İslâm dinine gösterdiğim ilginin normal bir derse gösterdiğim ilgiden farklı olmadığını düşünüyorlardı. İlk önce, bunu anneme yüz yüze söylemektense, mektup yazarak anlatmayı tercih ettim. Ama mektubuma cevap yazmadı. Ben de telefon ettim. Konuşmamız ne iyi geçti, ne de kötü. Kararıma saygı gösterdi. Ancak herhangi bir politik olaya ya da gösteriye katılmamamı istedi. O sıralarda arkadaşlarımla görüşmektense camilere gidiyordum. Arkadaşlarım bu duruma çok şaşırılmışlardı. Sanırım onları biraz ihmal ettim; ama sonra içki içmeye davet etmek yerine onlara camiye gitmeyi teklif ettim. İşyerimdeki arkadaşlarım benim seçtiğim dinin geri kalmış bir din olduğunu iddia ediyorlardı.

Şimdi bir Müslüman olarak doğru şeyler yapmaya çalışıyorum. Önceleri de kötü şeyler yaptığımı sanmıyorum; ama artık daha iyisini yapmak için uğraşacağım. Okuduğum ve anladığım şeyleri uygulamaya çalışıyorum. Namaz kılmak ve bundan huzur duyduğumu hissetmek hoşuma gidiyor. Bir namazı kaçırırsam kendimi kötü hissediyorum. Çünkü İslâm hayatımdaki en önemli şey oldu.

...güneşte bile karanlığa gömülü kalmak ne tuhaf...

ARINA

Dindar olmayan bir baba ile Ortodoks olan bir annenin çocuğu olarak Ukrayna'da dünyaya gelmişim. Komünizmin bütün dinî yasaklamalarına rağmen bir köy kilisesinde gizlice vaftiz edildim. Evimde, "tek tanrı" inancıyla büyütüldüm. Dinî bayramları seviyordum ve İsa'nın dünyaya dönüşünün sevinci olan Paskalya öncesi kırk günlük orucu dahi tutmaya çalışıyordum.

O zamanlar, yalnızca iyi bir üniversiteyi kazanmanın hayalini kuruyordum. Oldukça parlak geçen ilköğretim ve lise tahsilim sonrasında ülkenin en iyi okullarından birinin İngilizce işletme bölümünde okumaya hak kazandım.

Yirmi yaşına gelinceye kadar hayat oldukça güzeldi; ama yavaş yavaş cevapsız kalan soruların cenderesine düşmeye başlamıştım. Tanrı ve İsa kimdi? İnsanın ve dünyanın anlamı neydi? Cennet, cehennem ve de sonsuzluk nasıl şeylerdi? Yokluk ve ebediyen yok olma olabilir miydi? Bütün bu düşünceler beynimi kemiriyor, beni sanki dipsiz bir boşluğa yuvarlı-

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

yordu. Ne bir ışık ne de tutabileceğim bir dal vardı. Hepsinden beteri ruhumun çılgınlıklarını hiçbir kulak işitmiyordu.

Etrafımdaki insanlar beni anlamıyordu. Dolayısıyla yardım da edemiyorlardı. “Gençsin, başarılısın; ye, iç ve gez. Bırak bunları, kendini bu kadar yıpratma!” diyerek tavsiyelerde bulunuyorlardı. Hayatı bana zehir eden düşüncelerden kurtulmak için akıl oyunlarından deli saçmalarına varıncaya kadar her yolu denediğimin farkında değillerdi oysa. Olmuyordu işte, olmuyordu.

O zamanlar benim için en mesut anlar, düşünmemeyi becerebildiğim anlardı. Bu anların arkasından yine o soğuk ve tehlikeli düşünceler yakama yapışuyordu. Bitkin gündüzleri ve uykusuz geceleriyle tam beş yıl bu ıstırapın pençesinde yaşadım. Hastahaneden hastahaneye, psikologdan psikologa koştum durdum. Ama bir neticeye ulaşamıyordum; tek tesellim annemden aldığım inancımdı. Hep Tanrı’ya yalvarıyor, bir çıkış yolu göstermesi için dualar ediyordum. En sonunda, başka bir ülkeye kaçıp gitmeyi en iyi çare olarak gördüm.

Yüksek lisans yapmak üzere girdiğim bir sınavı kazanarak Avusturya’nın yolunu tuttum. Yeni bir ülke, yeni bir ortam ve yeni insanlar... Karanlık odanın Ukrayna’da kalacağını zannediyordum, oysa karanlık odam Avusturya’yı içine alacak kadar büyüdü. Şimdi anlıyorum ki, karanlık odamda değil benim içimdeymiş. Bu şekilde değil Avusturya’ya, güneşe bile gitsem bir ışık devşiremezdim. Güneşte bile karanlığa gömülü kalmak ne tuhaf...

Pek çok arkadaşım vardı ama, “Tam anlamıyla yalnızlığı bir kişi yaşamıştır” dense, tereddütsüz “O, benim” derdim. Dışa-

ridan bakıldığında, derslerinde başarılı olan parlak bir öğrenciydim. Devamlı kitap okuyarak kendimi avutmaya çalışıyordum. Dil öğreniyor, çok ciddi bir şekilde İncil okuyordum. Tanrı'ya bir ışık göstermesi için devamlı yalvarıyordum. Yalnızlığımı paylaşmak için Ortodoks sitelerine üye oldum; ancak bu sohbet odalarında da diğer internet ortamlarındaki tiksindirici konuşma tarzlarını görünce bu teşebbüsümden vazgeçtim.

Beynimi kemiren sorularımın cevaplarını bulmak amacıyla kiliseye gidiyor, papazlarla konuşuyordum. Fakat, genellikle bütün sorularımın cevabı, "Dua et çocuğum" oluyordu. Ben de dua ediyordum. Ama İsa'ya değil, Tanrı'ya. Anlamadığım şey, insanların neden İsa'ya dua ettikleriydi. Dünyayı da, İsa'yı da yaratan Tanrı değil miydi?

Ne kitaplarda ne Ortodoks sitelerinin sohbet odalarında ne de kilisede aradığımı bulabilmiştim. Bir gün bir tren istasyonundaydım. Gözlerim, anlamsız bakışlarla istasyonu tararken benim yaşlarımda biz kıza ilişti. Başında beyaz bir eşarp, üzerinde beyaz bir takım ve sırtında da bir notebook bilgisayar çantası vardı. "Ne kadar şık ve zarif" diye içimden geçirdim. O an ne olduysa birden bana döndü, göz göze geldik. Simit masasında nasıl bir parlaklık vardı öyle... Gözlerinde nasıl bir aydınlık... Gençecik yaşına rağmen sanki bütün bilinmezleri çözmüş bir bilgenin dinginliği vardı yüzünde. Telaşsız, kendinden emin, duruşu mütevazı, bakışları sevgi doluydu.

Ya dudağındaki tatlı tebessüm... Tarif edemiyorum. Hayran hayran onu seyrettim; utanmasam yanına gidip tanışacaktım. Yalvaracaktım ona, "Tanrı aşkına bu huzurlu tavrından bi-

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

raz da bana ver” diye. Fakat sonrasında bir tren geldi ve onu alıp götürdü.

Ruhumda kıvılcımlar saçıp kaybolan o kızıdan sonra üniversitede onun gibi örtünen kızlardan bir hayli arkadaş edindim. Bir gün beni ramazan ayında iftara çağırdılar. Onlarda gördüğüm samimi iman beni oldukça etkilemişti. Onların yanında kendimi başka dinden bir insan gibi hissetmiyordum. Ayrıca, onların yanında kendimi Tanrı’ya daha yakın buluyordum. Onlar da bana hiç mesafe koymadan, samimi davranıyorlardı. Sanki kendilerinden biri gibiydim. Çevremdeki Müslüman kızlarla da erkeklerle de durum böyleydi. Onlarla oturup konuşuyorduk, “Bizde böyle, sizde nasıl?” ifadesi sohbetimizin kilit cümlesiydi çoğu zaman. Bana asla, “Dinini değiştir, Müslüman ol” demediler. Onların yanında öylesine mutluydum ki, anlatamam. Henüz Müslüman olmuş ve karanlıklardan çıkabilmiş değildim, ama bir nebze olsun karanlık odama ışık sızmaya başlamıştı. Artık yeni dostlarım vardı, gerçek dostlarım.

Yeni dostlarımla yaptığım sohbetler yepyeni ufuklar açıyordu önümde. İslâm dininin Tanrı, iman ve peygamberler hakkında söylediklerinin hepsini kabul ediyordum. Kur’an’ın Hz. İsa hakkındaki ayetleri adeta beni çarpmıştı. Hz. Meryem adına bir sûrenin olması beni çok etkilemişti. Zira İncil’de Meryem adına bir bölüm yoktu.

Paskalya kutlamalarına kırk gün kaldığında biz Ortodokslar için oruç günleri başlıyordu. Bu sefer bütün ciddiyetimle orucumu tutmaya karar verdim. Bu arada Tanrı’ya olan yakarmalarım devam ediyordu. Yeni dostlarımla anlattıklarını uzun

uzun düşünüyordum. Beynim düşünceler arenasına dönmüş-tü. Sonunda çok önemli bir şeyi anladım. Bir tek Yaradan yarattı bu kâinatı. Bizi de O yarattı. O bizim sahibimizdi.

İslâm'ın neredeyse her şeyini kabul ediyordum, ama ben bir Hıristiyandım. Hatta bazen, "Tanrım neden beni bir Müslüman olarak yaratmadın?" diye söylenirdim. Bir gün internet-te sohbet ettiğim bir kadına da bunu sordum. O da bana anlamlı bir mesaj gönderdi. Bu Hz. Muhammed'e ait bir sözdü: "Her doğan çocuk İslâm fıtrâtı üzerine doğar. Sonra ebeveynleri tarafından Yahudi ve Hıristiyan yapılır." (Buhari, "Cenâiz", 93; Müslim, "Kader", 22-25). Mesajı tekrar tekrar okudum. Yerimde duramaz olmuştum. Demek ki, Tanrı'ya serzenişim boşunaymış. Demek ki, yaratıcı beni Müslüman olarak yaratmış. Bana bu mesajı gönderen hanımefendi Hz. İsa'nın son on iki saatinin anlatıldığı "Tutku" filmi seyrettiğini söyleyerek şunu yazmıştı: "Film, Hz. İsa'nın orijinal dili olan Aramca ile seslendirilmişti. Filmde İsa, yaratıcıya Allah diye hitap ediyor. Yani Müslümanların hitap ettiği gibi..." Ayrıca İslâm'la Hıristiyanlığın benzerliğiyle ilgili İncil ve Tevrat'tan örnekler göndermişti. Mesela namazla ilgili: "Gelin secde edelim ve rükûa varalım; bizi yaratan Rabb'in önünde diz çökelim" (Mezmurlar 95:6); "Ve Musa ve Harun yüzleri üzerine kapandılar..." (Sayılar 16:20-22); "Ve Musa acele ile secdeye gitti ve ibadet etti" (Çıkış 34:8); İsa yere kapanıp... dua etti..." (Matta 26:39); "Ve hariler yüzleri üzerine yere kapandılar..." (Matta 17:6).

Netice olarak İslâm, Hz. Muhammed ile başlayan bir din değildir. İslâm, Hz. Âdem ile başlayıp Nuh (a.s), İbrahim (a.s), Musa (a.s) ve İsa (a.s) gibi büyük resûllerle devam eden ve Hz.

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

Muhammed (s.a.v) ile kendisine son nokta konulan bir dindir. Bu mesajı kaç kere okudum, hatırlamıyorum. Kalbim, göğüs kafesini kıracak gibi atıyordu. Göz yaşlarıma mani olamıyordum. Sonunda şunu içimden gele gele söyledim: “İlâhımız ve ilâhınız birdir.” Bu dakikadan itibaren artık ben bir Müslümandım. “Teşekkürler Tanrım... Teşekkürler Tanrım... Allah’ım!... Allah’ım!... Allah’ım!...”

Yıllarca kavrulan yüreğime Müslüman olduktan sonra serin meltemlerin akışını hissettim. O gün öğlen vakti ilk namazımı kıldım. Yalnızca “Bismillah” demeyi biliyordum. Gerçek dostlarımın yaptığı gibi ellerimi omuz hizasına kaldırıp “Bismillah” dedim. Anlatamayacağım duygular içerisinde bildiğim bu tek kelimeyi tekrarlayıp durdum “Bismillah... Bismillah.. Bismillah...” Rükûa vardım “Bismillah...” secdeye vardım “Bismillah.” Yıllarca aradığımı senmişsin; uykusuz gecelerde andığımı senmişsin.

Daha neler söyledim, neler hissettim, anlatamam. Dillerin dönmediği, kelimelerin iflas ettiği anlardı bunlar.

Tariflere sığmayan bir hal üzere kılınan o namazdan sonra kitaplara sarıldım. Geceler boyu okudum, okudum. İslâmiyet’i öğrendikçe bütün sorularıma cevap buluyor, Hz. Muhammed’i tanıdıkça da Allah’a yaklaştığımı hissediyordum. Hayat, dünya, ahiret ve insanla ilgili ne varsa kafamda yerli yerine oturmuştu. Karanlık odamın duvarları yıkılmıştı. İslâmiyet’le gelen ışık içimi öyle ısıtmıştı ki kendime ikinci bir isim verdim: “Solnyeçnyı Luç” (güneş ışığı).

Aileme henüz kararımı açıklamadım. Bunun için uygun olan bir zamanı bekliyorum. Onlar için sürekli dua ediyorum.

Arina

En büyük hayalim ise, bütün ailemle birlikte aynı anda secdeye varmak.

...bana güç verecek ve bütünlük
hissini yaşatacak bir inanç arıyordum...

AHMET

1948 yılında İngiltere'de doğmuşum. Ailem, işçi sınıfından ve İngiliz kilisesine bağlı gibi görünürdü. Annem ve babam dine bağlı kişiler değillerdi; evimizde dinden pek bahsedilmezdi. Fakat sanırım annemde babama göre biraz daha fazla dine yatkınlık vardı. Annemin ölümden sonraki yaşamla ilgili konuşmalarını hatırlıyorum. Babam ise dinî konulara hiç ilgi duymazdı. Kendisinin hiçbir dine yatkınlığı yoktu. Bu tür konularla pek ilgili değildi.

Okuldayken kiliseye gönderildim. Orada Hıristiyanlıkla ilgili temel bilgiler aldım. İncil'in tarihini okumak gibi bir şeydi dersler. Konular günden güne daha çok ilgimi çekiyordu. İncil'de yer alan şahsiyetlerden Hz. Davud ve Hz. Süleyman'ı örnek alırdım. Arkadaşlarımla, bir romandaki karakterleri incelemek gibi, İncil'deki kişiler hakkında tartışmalar yapardık.

Yirmili yaşlarıma geldiğimde içinde yaşadığım topluma ayak uyduramadığımı, onlara aykırı olduğumu fark ettim. Top-

lumda herkesin sorgusuz sualsiz kabullenip uyguladığı, “sosyal değerler” olarak adlandırdıkları şeyleri kabul etmemem gerektiğini hissettim. Politikaya ilgim çok fazlaydı; her şeye karşı çıkan bir anarşist gibiydim. Benim istediğim tek şey, her ne olursa olsun özgür olmaktı. Yaşamımdaki bu dönem 1960’lı yıllardaydı. Herhangi bir sosyal yaptırım baskısı altında hareket etmek istemiyordum. Benim amacım sadece keyif için yaşamaktı, yani hedonist (hazcı) bir hayat sürmektir. Bu yüzden anarşist bir gruba katıldım. Toplumdaki her türlü kısıtlamalardan uzak, özgürce yaşanan, kuralların olmadığı bir yaşama kucak açtım. Artık böyle bir çevrem vardı. Böyle yaparak mutluluğu ve huzuru bulacağımı düşünüyordum. Halisünasyon görmemi sağlayan uyuşturucular alıyorduk. Amaç, zihni rahatlatmak ve başka bir dünyanın kapısını açmaktır. Sanki bir kulüpte toplanıp bir şeyler içiyor havasındaydık. Birlikte politikadan bahsediyor, gösteriler yapıyorduk. Vietnam Savaşı’nın olduğu yıllardı. Grup halinde yürüyorduk ve karakolları taşa tutuyorduk.

Bu yaşananlar sosyal hayatımın bir parçasıydı. Anarşist biri oldum, çünkü içinde bulunduğum topluma uygun olduğumu düşünmüyordum ve benimle aynı fikirde olan insanları bulduğumu sanıyordum. Arkadaş bulma çabasıındaydım. Aynı doğrultuda düşüncelere sahip olduğum insanlarla iyi anlaşacağıma inanıyordum. İlk okuduğum kitap Rus yazar Alexander Birgman’ın Anarşizmin Alfabeti’ydi.

Yirmi altı yaşına geldiğimde anarşizmle ilgili düşüncelerimde hayal kırıklığına uğradım. Sonra makrobiyotik felsefesi vasıtasıyla Budizm ile ilgilenmeye başladım. Bu, doğal bir yaşam tarzıydı. Bana öyle geliyordu ki, eğer insan doğal yaşamına

dönerse, kendi yiyeceğini kendi yaparsa, sebze ve kahverengi pirinç gibi doğal yiyecekler tüketirse sanki dünyanın bütün problemleri ortadan kalkacaktı. İnsanların artık yapay olduklarını düşünmeye başlamıştım. Sonuç olarak anladım ki, anarşizmin bir sonu yok. Bu yüzden makrobiyotik felsefesiyle daha fazla ilgilenmeye başladım. Bu felsefe, beslenme şekli üzerine yoğunlaşmıştı ve bunu neredeyse bir din gibi görüyordu. Çünkü kahverengi pirinç ve sebze ile besleniyorlardı. Bu beslenme aslında kanser tedavisinde de kullanılıyordu ve kanser tedavisinde bu yöntem gerçekten başarı sağlıyordu.

İki-üç yıl sonra hayatımı daha anlamlı kılmak için karşıma çıkan her türlü düşünce akımıyla ilgilenmeye başladım. Yeni Çağ (New Age) Felsefesi üzerine yoğunlaştım.

Sanki hayatımda ne olduğunu bilmediğim bir şeyleri aramaya başlamıştım. Aslında gizemli bir bakış açım olduğunu düşünüyordum. Tarih ve felsefe ağırlıklı çok kitap okuyordum. Yeni Çağ düşünceleri ve Yoga hakkında kendimi geliştirmeye çalışıyordum.

Daha sonra Kaliforniya'ya gittim. Hayatın merkezinin Kaliforniya olduğunu düşünüyordum. Amerika'ya gitmek bir nevi Yeni Çağ düşüncesinin uzantısı gibiydi. Yeni bir ülkeye gidip her şeye yeniden başlarsam daha iyi bir yaşamım olacağına inanıyordum. Kaliforniya'da bir kızla tanıştım. İki yıl kadar onunla yaşadım ve Amerika'da kalabilmek için onunla kâğıt üzerinde bir evlilik yaptım. Ama işe yaramadı, çünkü birbirimize uymuyorduk, sonunda ondan da ayrıldım.

Bu tecrübelerden sonra bekâr kalmayı ve cinsellikten uzak durmayı öğütleyen Rajneesh Grubu'na katıldım. Çok disiplinli

bir yaşamları vardı. Bir gruptan ötekine dolaşıp duruyordum. Beni neyin rahatsız ettiğini asla anlayamıyordum. Herkes aradığı şeyi buluyordu; ama ben bir türlü bulamıyordum. Yaşamın hiçbir amacı yok gibi geliyordu.

Üç yıl Kaliforniya'da kaldıktan sonra kendimi İngiltere'de olduğumdan daha yalnız ve daha sahipsiz hissettim. Bu yüzden 1982'de otuz dört yaşında Londra'ya geri dönmeye karar verdim. Döndüğümde Budizm ile ilgilendim; ama Yeni Çağ Felsefesi'nden de kopmadım. İkisinden de faydalanmaya çalışıyordum. Ancak yine mutlu değildim. Bu nedenle de Batılı biri olduğumdan benim için en iyi olanın kendi kökenime geri dönmek olduğunu düşündüm ve bu yüzden belki tekrar Hıristiyan olabilirim diye kiliseye gitmeye başladım. Ama Hıristiyanlığın da İngiliz toplumunun belirli bir sınıfının inancı olduğunu düşünüyordum. Dolayısıyla benim sınıfıma ait olmayan bu inanç içinde kendimi düşünemiyordum. Kim bilir, belki de kendimi kandırıyordum, çünkü kiliseye giderken aynı zamanda Budizm meditasyonlarını yapıyordum. Artık belirli bir inancı olmayan, değişik sistem ve fikirleri birleştiren biri olmuştum. Her felsefeden bir şeyler alarak kendiminkini oluşturuyordum. Sadece meditasyonlara katılıyordum. İki haftalık yoğun bir meditasyon kursuna gitmiştim. Sabahları saat 04'te kalkarak meditasyona başlıyor ve akşam 21'e kadar devam ediyorduk. Yemek için aralar dışında sadece saat başlarında beş dakika mola veriyorduk. Öğle yemeği aramız iki saatti ve yemek işini öğleden önce halletmiş olmamız gerekiyordu. Bu bir Budist geleneğiydi. On gün boyunca hiç kimseyle konuşmadım. Kursu devam ederken kendimi çok iyi hissediyordum, çünkü çok yoğun bir disip-

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

lin içindeydim. Ama hayatımın geri kalanını, gündelik yaşamımı bu disiplin ile geçirmem kabul edilir gibi değildi. Her an meditasyon yapmak sonraları bana çok anlamsız göründü. Bu yüzden bu konu üzerinde çok fazla durmadım. “Tanrı” terimini hiç kullanmıyorlardı, “akıl ifadesi” anlamına gelen “nova” terimini kullanıyorlardı. Aklını ifade edebilme seviyesine eriştiğin zaman, artık yetişmiş sayılıyordun, çünkü bu artık egonu yendiğin anlamına geliyordu ve böylece doğal statüye ulaşmış oluyordun.

Bana göre insanların neye inandığı hiç önemli değildi. Anlamsız, manasız olsa bile beni gerçekten etkileyen bir şey bulmuş olsaydım, onu kabul edebilirdim. Bana güç verecek ve bütünlük hissini yaşatacak bir inanç arıyordum. İstedğim tek şey buydu. Ne olduğu, ne kadar çılgın bir inanç olduğu umurumda değildi.

1984 yılında Londra’da yaşarken Camden Down semtindeki pazara alışveriş yapmaya giderdim. O sıralar evde resim yapmaya da başlamıştım. Burada resim malzemelerini kendi küçük seyyar dükkânında yarı fiyatına satan bir adam vardı. Bir cumartesi günü yine oraya gittim; fakat dükkân kapalıydı. Yan dükkânın kapısının önünde bir adam duruyordu; ona resim malzemeleri satan adamı görüp görmediğini sordum. Bugün gelmediğini söyledi. Bu adam Müslüman gibi görünüyordu ve İskoç aksanıyla konuşuyordu. Ona Müslüman olup olmadığını sordum. “Evet” dedi. Sonra konuşmaya başladık, ve “Nasıl bu kadar şiddet içeren, katı ve aşırı uçta olan böyle bir dine inanabiliyorsun?” dedim. Çünkü İslâm, hakkında önyargılarım olan bir dindi. Hiç incelememiş, hatta merak bile etmemiştim. Her neyse, onun bana verdiği cevap, “Neden sen de etraftan duyduklarına inanmak yerine gelip İslâm’ın nasıl olduğu-

nu kendin görmüyorsun?" şeklinde oldu. Son derece isteksiz bir biçimde Budizm ve Hıristiyanlık ile ilgilendiğimi söyledim ve ardından da, "Zaten orada ben ne bulabilirim ki?" diye sordum. O ise ısrarla beni toplantılarına davet etti. Aslında çok kibar davranıyordu. Bu yüzden gidebileceğimi düşündüm. Merak da ediyordum. Böylece o günden sonraki ilk cuma günü East-West Centre ismi verilen yerdeki toplantılarına gittim. Orada türbanlı ve yeşil cübbeli insanlar vardı. Burası tıpkı Türk camilerine benziyordu. Sonra, daire çizerek oturdular ve Kur'an okumaya başladılar. Sadece bazı sözlerini anlayabiliyordum. "Allah, Allah" diyorlardı mesela. Ama oradaki ortam çok huzurluydu. Kur'an okumayı bitirdikten sonra çok lezzetli yemekler ikram ettiler. Ortam çok hoşuma gitmişti. Sadece bu yemekler için bile buraya gelinir, diye düşündüm. Her neyse, o gece uyuduğumda çok ilginç bir rüya gördüm. Rüyamda Müslüman olmuştum. Her şey çok açıktı, bulanık ya da karışık olan hiçbir şey yoktu. Uyandığimde kendi kendime, "Hayır, Müslüman olmayacağım; böyle bir şey olamaz" diyordum. Rüyamda bir eve giderek Müslüman oluyordum ve bu evde, içinde insanların olduğu bir oda vardı. Bu odada bazı problemler olduğunu hissediyordum. O evde Müslüman olan tek kişi de bendim. Evdeki herkes karmaşa içindeydi, ama ben değildim. Çünkü ben bir Müslümandım. Rüyam böyleydi ve her şeyi çok net hatırlıyordum.

Kendi kendime bu toplantıların güzel olduğunu ve devam etmem gerektiğini düşündüm. Bu din, diğer bütün dinlerden daha güzel görünüyordu. Gidecektim, çünkü zaten ben her zaman bir şeyden diğerine atlardım. Hâlâ bir şeyler arıyordum.

Ama ne olduğunu bilmediğim bir şeyler arıyordum. Her cuma akşamı bu toplantılara katılmaya ve zaman geçtikçe daha çok anlamaya başladım. Kadınların eşarp takmalarından hoşlanmıyordum. Onlar salonun farklı bir yerinde oturuyorlardı. Ama daha sonra, “Eğer onlar bunu kabul ediyorlarsa bunun iyi bir şey olabileceğini” düşündüm.

O insanlarla konuşmak hoşuma gidiyordu. Çok tatlı insanlardı. Bu duygu çok güzeldi. Herhangi bir sorum olduğu zaman benimle konuşmaya hevesliydi. Ama beni din değiştirme konusunda hiç zorlamıyorlardı. Müslüman olmam gerektiğini söylemiyorlardı. Sadece, “Hocamız buraya geldiğinde onunla tanışmalısın” diyorlardı. Bana tavsiye ettikleri tek şey buydu. Bana hocaları hakkında çok şey anlattılar. Üç-dört ay sonra anlattıkları hoca geldi. Peckam semtinde bir camiye gelmişti. Oraya gittim ve sadece onu benim manevi rehberim olarak kabul ettim. Ama hâlâ Müslüman olmamıştım. Zikre katılmaya başlamıştım. Hoca ile görüşmeye başladıktan sonra dualara katılmam gerektiğini hissettim. Çünkü dua edenlerin sözlerini duyuyordum ve bu bende dua etme isteği uyandırıyor. Bir ay kadar sonra hocaya kelime-i şehâdet getirmek istediğimi söyledim. Yirmi-otuz kadar insanın önünde kelime-i şehâdet getirdim ve hoca bana yeni bir isim verdi. Bu olay 1985 yılının Ocak ayında gerçekleşti. Kendimi çok rahat, sanki ağır bir yükten kurtulmuş gibi hissediyordum. Geçmişte yaşadıklarımla kıyaslanınca bu, çok huzur verici bir duyguydu. Hâlâ inanmıyordum, ama uzun süre arayıp bulamadığım şeyi İslâm’la tanışınca bulmuştum. Her zaman kendimden şüphe ediyor ve bunun gerçek olamayacağını düşünüyordum. Kelime-i şehâdet getirdik-

Ahmet

ten sonra hiç kimse bana önceden davrandıklarından daha farklı davranmıyordu. Sadece, “Artık bizden birisin” diyorlardı. Sanırım, onlar da benim Müslüman olmamı bekliyorlardı.

Bu süreç yaklaşık olarak beş ay sürdü. Ama İslâm’ı özümsemem beş yılımı aldı. İlk düşündüğüm, artık Müslüman olduğumdu. Bu bana bir nevi kimlik sağlıyordu. Müslüman olmak ve İslâm’ın gereklerini yerine getirmek bugün artık hayatımdaki en önemli şey. Namazı kaçırmaktan nefret ediyor ve namazı kaçırdığım zaman kendimi çok rahatsız hissediyorum. Şimdi bütün görevlerimi zamanında yerine getirmeye çalışıyorum. Günde beş vakit namaz kılmamın bana kazandırdığı çok şey olduğuna inanıyorum. Dinin bizden bunu istemekle ne kadar haklı olduğunu anlıyorum. Çünkü ibadet etmek, insana gerçekten huzur veriyor.

...yirmi beş yıllık bir inkâr hayatının ardından
Allah'ı ve imanı kabullenmek
bu kadar kolay değildi...

İBRAHİM KARLSSON

Dindar olmayan, fakat aile bağları kuvvetli bir İsveç ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelmişim. Hayatımın ilk yirmi beş yılında bir "yaratıcı" düşüncesine ya da fizik ötesi varlıkların olabileceğine dair kafamı hiç yormamıştım. Materyalist insan tipine uygun bir gençtim.

Peki gerçekten öyle miydi? Şimdi geçmişimle ilgili küçük bir hatıra canlandı gözümde. Yedinci sınıftaydım ve geleceğim hakkında bir kompozisyon yazacaktım. Kendimi başarılı bir bilgisayar programcısı ve Müslüman bir kadınla evli olarak resmetmişim. O zamanlar Müslüman kadınlar benim için uzun elbiseler ve çarşaftan ibaretti. Ama bu hayalî görüntü aklımda nasıl yer etmişti, onu bilmiyorum. Daha sonraları üniversitedeyken vaktimi kütüphanede geçirmeye başladım. Bir gün Kur'an'ın tercümesine rastladım ve bazı bölümlerini okudum. Nereleri okuduğumu şu an hatırlayamıyorum ama, oku-

duğum şeylerin beni etkilediğini ve bana mantıklı geldiğini söyleyebilirim. Fakat hâlâ din olgusunu kabullenebileceğimi düşünmüyordum, çünkü Tanrı fikri benim evren anlayışıma uymuyordu. Newton, kâinatın açıklanmasında benim için yeterli bir isimdi.

Aradan zaman geçti. Mezun olmuş ve çalışmaya başlamıştım. Biraz para kazandım ve kendime daire tutup oraya taşındım. Aynı zamanda tutkulu bir amatör fotoğrafçı olmuştum. Etrafımda olan her şeyin fotoğrafını çekiyordum. Bir gün bir marketin fotoğraflarını çekiyordum. Uzaktan çekim yaptığım bir sırada, bir göçmenin kızgın bir şekilde bana doğru yaklaştığını gördüm. Annesinin ve kız kardeşlerinin resimlerini çekmemi istedi. O zaman, bu Müslümanlar garip insanlar diye düşündüm.

İslâm'la ilgili birçok şey başıma gelmeye başlamıştı. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama, "İslâmî Bilgilendirme Organizasyonu"nun çıkardığı bir gazeteye abone oldum. Yusuf Ali'nin tercümesi olan Kur'an-ı Kerim ile Islam Our Faith (İslâm Bizim İncancımız) isimli kitabı aldım. Ancak bunları neden aldığımı hatırlamıyorum.

Kur'an'ın hemen hemen tamamını okudum. Bana güzel ve mantıklı geldi, ancak Allah henüz kalbimde yer etmişti. Bir yıl sonra gerçekten sevimli olan Sevimli Ada (Pretty Island) olarak bilinen yere sonbahar konulu fotoğraflar çekmek üzere gittim. Olağanüstü duygularla dolduğumu hissediyordum. Sanki büyük bir dişli mekanizmada ufacık bir diş gibiydim. Bu mekanizma kâinat olarak ifade edilen yerdı. Harikulâde bir duyguydu ve daha önce kendimi hiç böyle hissetmemiştim. Büyük bir ra-

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

hatlık içindeydim ve âdeta enerji doluydum. Sanki Tanrı'nın farkına varmıştım ve gözlerim açılmıştı.

Bu hal üzere ne kadar kalmıştım bilmiyorum, ama sonunda bitmişti ve sanki hiçbir şey olmamış gibi eve gelmiştim. Ancak zihnimde o anın etkileri âdeta kazanmış halde duruyordu. O sıralarda Microsoft firması Windows 95'i pazarlamaya başlamıştı. En büyük bilgisayar marketlerinden birinde de satışlar başlamıştı. Online hizmetlerinden hemen faydalanmaya başladım ve bir MSN elektronik posta hesabı açtırdım. İslâm hakkında yayın yapan bir forum sayfasına rastladım. Bu sayfa MSN'in en ilgi çeken sayfalarından biriydi. Burada Shahida (Şehide) isimli bir bayanla tanıştım.

Shahida Amerikalıydı. Ruhlarımız uyum sağlamıştı ve benim en iyi mektup arkadaşım oldu. Sürekli olarak İslâm, inanç, Tanrı gibi konular üzerine müzakereler yaptık. Yazdığı şeyler bana anlamlı geliyordu. Shahida'da olağanüstü bir sabır vardı, çünkü ağır olan düşünce hızıma ve aptalca sorularıma katlanıyordu. Hiçbir zaman benimle ilgili umudunu kaybetmedi ve pes etmedi. Bana sadece kalbimi dinlememi, sonunda doğruyu bulacağımı söyledi.

Kendi doğrumu tahminimden daha önce buldum. Bir gün işten eve giderken otobüsteydim ve etrafımda uyuklayan birçok insan vardı. Güneş yine günü harikulâde bir şekilde sonlandırıyor. Gökyüzü pembe ve portakal rengi dağınık bulutlarla bezenmişti. Sanki bütün parçalar yerine oturuyordu. Tanrı hayatımızı nasıl da yönetiyordu. Allah'ın bu dünyayı tanzimini görünce hâlâ nasıl olur da sadece fizik ve kimyanın kurallarına takılıp kalabilirdim? Bu birkaç dakikalık huzur dolu ve ha-

yatın anlamına doğru yolculuk harikulâdeydi. O ânı, benzerini tekrar yaşayana kadar hoşça kal dedim.

Benzer bir ânı tekrar yaşama fırsatını bir sabah uyandığım da yakalamıştım. Saatin zil sesini çok net olarak duymuş ve o anda kendi benliğini hissetmişim. Allah'a şükran hisleri ile dopdoluydum. Allah yepyeni bir güne, yepyeni fırsatlarla başlamamızı nasip etmişti. Aslında çok sıradan bir şekilde her gün yaşadığım bir şeydi bu. Ama hayatın güzelliklerini ben ancak bugün keşfedebilmişim.

Bu tecrübelerimden sonra Allah'ın varlığını daha fazla reddedemezdim. Fakat yirmi beş yıllık bir inkâr hayatının ardından Allah'ı ve imanı kabullenmek o kadar kolay değildi. Ancak güzel hisler benliğini sarmaya devam ediyordu. Zamanımın bir kısmını ABD'de geçirdim. Dua etmeye ve hislerimi test etmeye başladım. Allah'ı tanımaya konsantre olmaya çalıştım ve kalbimin sesini dinleyeme başladım. Beynimde taşıdığım sorular, hoş bir New York hafta sonunda cevap buluyordu. Yaşadığım endişeler yerini bir rahatlığa bırakıyordu. Sonunda Shahida ile yüz yüze buluşma fırsatım olmuştu.

Geldiğim noktanın geri dönüşü yoktu. Henüz ne olduğunu bilmiyordum, ancak Allah beni yönlendirmeye devam ediyordu. Biraz daha kitap okudum ve sonrasında caminin yakınlarına kadar gidip Müslüman insanlarla tanışma cesareti buldum. Bacaklarım titreyerek camiye doğru yaklaştım. Halbuki bu yoldan daha önce defalarca geçmişim, fakat hiçbir zaman durup bakmamıştım. Burada çok hoş insanlarla tanıştım. Bana okumam için bazı kitaplar verdiler ve daha sonra buradaki kardeşlerin evinde buluşmak üzere ayrıldık. Bana verdikleri tüm ce-

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

vaplar bendeki anlam boşluklarını dolduruyordu. İslâm hayatımın en önemli parçası haline gelivermişti. Düzenli olarak namaz kılmaya başladım ve ilk cuma namazımı kıldım. Harika bir tecrübeydi. Sessizce en arka saflarda oturuyordum. İmamın söylediklerini anlamasam da bana çok hoş gelen sesler olarak içimde terennüm ediyordu. Hutbeden sonra düz bir çizgi halinde durduk ve iki rekât namaz kıldık. İslâm'la tanıştığımдан beri yaşadığım en harika anlardan biriydi. Allah'a hamd ve sena için 200 adam toplanmış ve bir yöne yönelmiştik. Harika bir duyguydu.

Yavaş yavaş aklım kalbimle hemfikir oluyordu. Kendimi bir Müslüman olarak tanımlayabiliyordum. Fakat gerçekte Müslüman olmuş muydum? Zamanında kilisedeki âyinlerden erkenden ayrılan biriydim. Şimdi günde beş kere namaz kılabilir miydim? Domuz eti yemeyi bırakabilecek miydim? Bunları gerçekten yapabilecek miydim? Arkadaşlarım ve ailem ne olacaktı?

İnternette dolaşarak İslâm kelimesi geçen dosyaları okumaya başladım. Bir gün İngiltere'de Müslüman olan bir kadının hayat hikâyesini okudum. Onun hikâyesi bana benziyordu. Hikâyeyi okuduğumda gözümünden yaşlar boşandı ve anladım ki, benim için artık geri dönüş yoktu. İslâm'a karşı daha fazla direnç göstermemeliydim.

Yaz tatili dönemi başlamıştı. Zihnimi toparlamaya çalıştım. Müslüman olmalıydım. Yaz mevsimi oldukça soğuk başlamıştı. Bir sabah gök hâlâ griydi. Yatak odamın penceresinden içeriye doğru buz gibi bir rüzgâr esiyordu. Allah zamanımın geldiğini söylüyordu. Daha fazla beklememeliydim. Duş aldım, temiz

elbiselerimi giydim, arabama bindim ve bir saat mesafedeki camiye doğru yola koyuldum.

Camide Müslüman kardeşlerle buluştum. Öğle namazını müteakiben imam ve diğer Müslüman kardeşler yanıma geldiler ve kelime-i şehâdet getirmeme tanık oldular. Elhamdülillah... Ailem ve arkadaşlarım da İslâm'a girişimi olgunluk ve güzellelikle karşıladılar. Her davranışımı anlamalarını bekleyemezdim. Belirli vakitlerde beş vakit namaz kılmam ve domuz eti yemem onlar için yeniydi. Bu hareketlerin garip, yabancı âdetleri olduğunu ve bunlardan zamanla vazgeçeceğimi düşünüyorlardı. Ama onlara yanıldıklarını ispat ettim...

...İslâm'la buluşmak büyüleyici bir şey,
müslüman olarak yaşamak çok hoş...

MISS LARA

İskandinav kökenli bir Kanadalıyım. 1993 Şubatından bu yana Müslümanım. Müslüman olduğumda yirmi üç yaşındaydım. O yaşma kadar ateist olmamakla birlikte herhangi bir din ile de doğrudan ilgim olmamıştı. Ergenlik dönemimin ortalarında dinî düşüncem oluşmaya başladı. Allah'ın bir olduğuna yani tevhid inancına inanıyordum; ancak Hıristiyanlık hiçbir zaman ilgimi çekmemişti.

Müslümanlarla ilk irtibatım 1988 yılında uluslararası Müslüman öğrencileri tanımamla oldu. Ramazan orucu gibi bazı bilgileri o zaman öğrenmiştim. Ancak 1992 yılına kadar İslâm'la gerçekten ilgilenmedim. O yılın yazında bir Kanada gazetesi İslâm'ı kötülemek için Müslümanların yaptıkları bazı İslâm dışı davranışları örnek gösteren makaleler yayımlamaya başlamıştı. Müslüman olmayanlar bu davranışlara bakarak İslâm'ı yargılamaya başladılar. O zamanlar henüz Müslüman olmama rağmen, makaleleri tarz olarak çok kötü bulduğumdan,

gazetenin editörüne İslâm'ı savunan bir mektup yazmıştım. Artık İslâm'ın ne olduğunu merak ediyordum. Daha önceden İslâm'la ilgili elimde kalmış olan bazı makaleleri yeniden okudum. Bir tanesi Hz. İsa'nın İslâm peygamberi olması ile ilgiliydi. Ayrıca tanıdığım Müslümanlardan İslâmiyet hakkında kitaplar istedim. Kitapların çoğu İslâm ideolojisini anlatan kitaplardı ve iki meşhur yazar tarafından kaleme alınmıştı. Etkilenmiştim... İslâm burada anlatılanlarsa doğru bir dindi. Daha sonraki aylarda üniversiteden arta kalan zamanlarımda İslâm hakkında kitaplar okumaya devam ettim. Dr. Muhammed Heykel'in Hz. Muhammed'in (s.a.v) Hayatı isimli kitabını okudum. İslâm hakkındaki doğrular medya kanallarından öğrenilemezdi. Ayrıca İslâm'la yeni tanışanların kandırmaya yönelik bazı yayınlardan ve gruplardan uzak durmaları gerekiyordu. Bir yazarın sadece Arap ismine sahip olması, Müslümanlığı biliyor olmasına, hatta Müslüman olmasına bile delâlet etmezdi. Ben İslâm'ı gerçekten bilgili olan ve baskı uygulamayan Müslümanlardan öğrendim. Bu arada davranışlarımı İslâm'a uyarlamaya başlamıştım. Belki büyük değişiklikler yapmıyordum; ama kendimi ayarlamaya çalışıyordum. Alkol kullanmamaya ve domuz eti yememeye, daha muhafazakâr kıyafetler tercihe başlamıştım. Evin dışında makyaj yapmıyordum, parfüm ya da mücevher kullanmıyordum. İslâmî usullere göre kesilmiş etlerden yemeye başladım. Ayrıca bulunduğum şehirdeki mes-cidi ilk kez ziyaret ettim.

İslâm'ı keşfedene kadar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. "Keşif" diyorum çünkü İslâm'ı sadece medya üzerinden ve yanlış bir şekilde biliyordum. İslâm'ın insan icadı

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

bir din olduğuna ve bize gerçeği gösteremeyeceğine inanıyordum. İnsanların Müslüman olarak yetiştirilmedikleri sürece Müslüman olamayacaklarına inanırdım. Halbuki bütün insanlar İslâm fıtratı üzerine doğuyorlarmış. Tüm Batılılar gibi İslâm'ı Doğu ile özdeşleştirmiştim; zaman ve mekân olarak evrensel olamayacağını düşünüyordum. Bununla birlikte İslâm hakkında olumsuz duygularım yoktu elhamdülillah. İslâm hakkında daha çok bilgi edindikçe, aslında evrensel olarak kabul edilen güzel davranışların, inançların İslâm'ın içerisinde zaten var olduğunu gördüm.

İslâm düşüncesine alıştıktan sonra, İslâm'ın gündelik hayata getirdiği görev ve sorumlulukları öğrendim. İslâm'ı kabul etmeye hazır olduğumu hissettim ve bir gün kendi evimde kelime-i şehâdet getirerek Müslüman oldum. Elhamdülillah günde beş vakit namaz kılmaya başladım. 1993'ün Şubat ayıydı ve oruç ayı olan ramazana birkaç gün kalmıştı. Bu kez orucu kaçırmak istemiyordum. Daha önce antipati duyduğum oruç bu defa çok kolay gelmişti. Önceden oruç tutunca bayılacağımı sanırdım. Başlangıçta ibadetlerime alışana kadar bazı hatalar yapıyordum; ancak bana bu deneyimler zor gelmekten öte, ilginç geliyordu. Abdullah Yusuf Ali tarafından tercüme edilen Kur'an'ı okumaya başladım. Daha önceleri sadece İslâm hakkında yazılan kitapları okumuştum. Dr. Yusuf Kardavi'nin İslâm'da Helâller ve Haramlar isimli kitabı benim için çok faydalı bir rehber oldu.

1996'nın Ocak ayında başörtüsü takmaya başladım. İslâm'a uygun bir tarzda giyinmeden, Allah'ın yoluna tam giremeyeceğimi anlamıştım. Çünkü İslâm her şeyi ile kabullenilmeli ve

hayata geçirilmeliydi. Bu, "Önce örtün, din ardından gelir" manası taşııyordu. Müslümanlığa yakınlaştığım zamanlarda bu giyim tarzının Müslüman bayanlar için gerekli olduğuna inanıyordum ve nihayetinde ben de örtünmüştüm. Şunu da belirteyim ki yaşadığımız toplum içinde Müslüman bir bayanın bu şekilde giyinmesi kolay değildir. Gerçi Hıristiyan rahibeler rahatlıkla başlarını örten kıyafetler giyebiliyorlardı ve bu yadırganmıyordu. Daha önceleri tesettürlü bayanları gördüğümde "çok şükür" olumsuz hislerim olmamıştı. Beni tereddüde götüren tek şey, diğer insanların örtünenlere karşı olan tutumlarıydı. Ancak sadece Allah'tan korkmamız gerekir. Tamamen örtünmeden birkaç ay önce, evde tesettüre girerek kendimi alıştıırıyordum. Cuma günleri evimden mescide giderken tesettürlü gitmeye başlamıştım. Müslüman olduktan sonra ise namazlarımı örtülü olarak kıılıyordum. Sonra Allah'a ellerimi açıp, "Tesettürlü giyinmeyi benim için kolaylaştır" diye dua etmeye başladım.

Tamamen tesettürlü giyinme günüm geldiğinde, etrafımdaki insanlar bu halimi beğenmeseler de, tesettürsüz olarak dışarıya çıkmayacağıma, çünkü görev ve sorumluluklarımin insanların bana nasıl bakacaklarından daha önce gelmesi gerektiğine karar verdim.

Tesettürlü dolaşmaya başladığımdan kısa bir süre sonra, erkeklerin rahatsız edici bakışlarının hedefi olmadığını farkına vardım. Bazen insanlar garip ve şaşkın bir şekilde bakıyorlardı. Sanırım daha önce sarışın ve mavi gözlü bir Müslüman görmemişlerdi.

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

İslâm'ı kabul ettikten sonra din hakkında yeni bilgiler öğrenmeye devam ettim. Çünkü bu kadın-erkek her Müslüman için bir sorumluluktur. Şu an Kur'an'ı orijinalinden okuyabilmek için Arapça öğreniyorum. İnşallah yakında okumaya başlayacağım. İslâm hakkındaki okumalar, müzakereler ve cuma hutbeleri bence çok eğitici. Dindar Müslümanlar için kendi nefsi ve şeytan ile mücadele zorlu bir uğraş ve hiç bitmeyecek bir mücadeledir.

İslâm'la buluşmak büyüleyici bir şey, Müslüman olarak yaşamak çok hoş...

...kendime bir din arıyordum.
dinim hurafelere dayanmamalı, akılcı olmalıydı...

JIM CLINGING

Annem ve babam Allah'ın varlığına inanmaz, inananlarla da alay ederlerdi. Onlara göre Allah kavramı, peygamberler ve dinler, insanlar tarafından uydurulmuştu. Böyle uydurma şeylere inanmak saçmalıktı. Kaliforniya'da oturuyorduk. Arkadaşlarım her pazar sabahı aileleriyle birlikte kiliseye giderlerdi. Ben de arkalarından bakakalırdım.

Liseyi bitirdikten sonra eczacılık eğitimi almaya başladım. Kimya dersleri özellikle dikkatimi çekiyordu. Teknolojinin ancak 1500 derece ısıda üretebildiği amonyak, insan vücudu tarafından 37 derecelik vücut ısısında meydana getiriliyordu. İlim bunu açıklayamıyordu. Tahsilim sırasında böyle örneklerle çok karşılaştım. Bu hiç aksamayan düzenin bir kurucusu mutlaka vardı. Allah'ın varlığını içimde hissediyordum.

Yine de boşluk içindeydim. Allah'ı daha iyi tanımalıyım. Bu duygularımı aynı odayı paylaştığımız arkadaşım Robert'a açtım. Robert üç yıl önce Müslüman olmuştu. İkimiz saatlerce konuşurduk.

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

Bana İngilizce bir Kur'an meali verdi. "Bunu oku, senin için her şey değişecek" dedi. Bir de İncil alıp ikisini birlikte okumaya başladım. Gayem her iki dini karşılaştırmaktı. Kendime bir din arıyordum. Dinim hurafelere dayanmamalı, akılcı olmalıydı.

Önce İncil'i, ardından da Kur'an-ı Kerim'i okudum. Aradaki fark açık olarak ortadaydı. Kur'an'ı elimden bir daha bırakamadım. Yıllarca dinsiz olarak yaşamış, içimdeki boşluktan dolayı bunalıma girmiştım.

Sonunda ölüm olan bir hayatın benim için hiçbir önemi yoktu. Şahsiyetimde bölünmeler ortaya çıkmıştı. İntihar etmeyi bile düşünmüştüm. Ama, Kur'an'ı okudukça hayatım bir mana, bir değer kazanmaya başladı. Dünya geçiciydi. Fakat ölümden sonra yeniden dirilmek, Allah huzurunda hesap vermek vardı.

Müslüman oldum. Artık benim de bir dinim, sığınacak, şükran duyacak bir Allah'ım vardı. Çocukluğumdan beri özlemine çektiğim "Yaradan"ıma kavuşmuştım.

...müslümanların Hz. İsa'yı çok sevdiklerini öğrenince çok şaşırılmıştım...

ABDÜLAZİZ

İslâm'a Hıristiyan olarak yaşadığım geçmişimin ardından ulaştım. Daha önceleri de Tanrı'nın varlığı hakkında hiçbir şüphem yoktu. Bu kadar güzel ve kompleks yaratılmışların ardında mutlaka bir organize eden, planlayan bir Tanrı olmalıydı. Ayrıca bu dünyada bir imtihan sebebi ile olduğumuzu, iyi ya da kötü arasında seçim yapmamız gerektiğini ve bizi yaratan ve yöneten Tanrı'ya şükretmek için ibadet etmemiz gerektiğine inanıyordum.

Annemin yanında büyüdüm. Kendisi düzenli olarak kiliseye gitmese de, akrabalarımın birçoğu giderdi. Onlar da Hıristiyanlığın farklı mezheplerine mensuplardı. En iyi arkadaşım Katolik'ti; başka bir arkadaşımın babası ise Presbiteryan (bir Protestan mezhebi) rahibi idi. Arkadaşlarım ve akrabalarımın pazar günleri kilisede âyinlere giderdim. Düzenli olarak da evimize yakın olan Baptist Kilisesi'ne devam ediyordum. Genç yaşta Hıristiyan mezhepleri arasındaki farklılıkları sorgulama-

ya başladım. Her biri kendisinin en doğru yol olduğunu iddia ediyordu. Ben ise herhangi birinin diğerlerinden kesin üstün olduğuna ikna olamıyordum.

Başka bir şehirde üniversiteye gitmeye başladığımda, ilk kez Müslümanlarla karşılaştım. İslâm hakkında hiçbir şey bilmiyordum; ancak neye inandıklarını merak ediyordum. Müslümanların da Tanrı'ya ibadet ettiklerini ve önceki peygamberlere, Hz. Nuh'a, Hz. İbrahim'e de inandıklarını, Hz. İsa'yı çok sevdiklerini öğrenince çok şaşırılmıştım. Namaz, oruç, tezettür ve buna benzer İslâmî öğretilerin İncil'de de benzer şekilde işlendiğini gördüm. Dolayısıyla İslâm'ın bu öğretilerini kabullenmek benim için problem değildi. İslâm ve Hıristiyanlık arasındaki en büyük fark Tanrı algısı ve Hz. İsa'ya atfedilen ilâhlık düşüncesi idi.

Müslümanlar Allah'ın bir ve mahlûkattan tamamen farklı olduğunu söylüyorlardı. Mahlûkat ve Allah birbirine karıştırılmamalıydı. Hıristiyanlık'ta ise, Hz. İsa ilâhtı ve teslisin bir parçasıydı. Müslümanlar ise Hz. İsa'nın da bir peygamber olduğunu; ancak Allah'ın oğlu ya da bir parçası olmadığını söylüyorlardı. İncil'i daha fazla inceledim ve inceledikçe Müslümanların Hz. İsa'yı daha iyi anladıklarını gördüm. Hz. İsa yemek yedi, fakat Allah'ın yemeye ya da içmeye ihtiyacı yoktu. Hz. İsa Allah'a dua eder, oruç tutar, ibadetlerini yerine getirirdi. Eğer ilâh ise neden kendisine karşı bunları yapsın ki? İncil'de teslise dair hiçbir delil bulamamıştım.

Müslümanların kutsal kitabı Kur'an'ın hiç değişmeden bugüne kadar gelmiş olması; ancak İncil'in öyle olmaması ben de farklı bir etki meydana getirmişti. Müslümanlar Kur'an ile

birlikte Hz. Muhammed'in öğretilerini de muhafaza etmişler, onun gibi ibadet edip onu tüm hal ve davranışları ile takip etmişlerdi. Hıristiyanlıktaki gibi her mezhep kendi anlayışına göre farklı ibadet etmiyordu. Müslümanlığı bozulmamış, Allah'ı en doğru şekilde tanıtan, hayatı, toplumu ve bireyleri dengeleyen bir anlayış olarak gördüm. Hz. Muhammed'in (s.a.v) hayatını okuduğumda, düşmanlarının dahi onun erdemlerinden bahsetmesi karşısında şaşırılmıştım.

İslâm evrensel bir dindir. İslâm iç dünyamdaki Allah anlayışı ile uyduğu için onda huzuru buldum. Allah birdir ve onun varlığı, yarattığı mahlûkat üzerinden bizlere deliller olarak yansır. O'na O'nun ihtiyacı olduğundan ya da ölümden sonraki ceza ya da ödülünden dolayı değil, O'nu kendi içimizde yüceltmek ve O'na şükretmek için ibadet etmeliyiz. Hayatımızın amacı bu olmalı. İslâm hakkında daha çok şey öğrendikçe Müslüman olmaya karar verişimin ne kadar doğru bir karar olduğunu görüyorum.

...müslüman olmak çok güzel bir duyguymuş.
sübhone rabbiye'l-azîm...

YAHYA

Hayatımın ilk on yedi yılı birçok Amerikan gencinin yaşamından farklıydı. Kaliforniya'nın batı yakasında Riverside'da kırsal bir bölgede 150-200 küçükbaş hayvanı olan; et, süt ve peynir üretimi yapan bir keçi çiftliğinde, ailemin yanında büyüdüm. Babam Los Angeles şehir merkezinde bulunan İslâm Merkezi'nin yakınında helâl et ürünleri tedarik eden ve satan bir market sahibi ve kasaptı.

Babam bir ateist veya agnostik* gibi yetişmişti; ancak şimdi Tanrı'nın var ve bir olduğuna inanıyor. Bir zamanlar birçok Müslüman arkadaşı varmış; ancak birçoğu Kaliforniya'dan taşınmış. Annem bir Katolik olarak yetiştirilmiş (babam gibi kendisi de teslise pek inanmıyormuş). Ben ve kardeşlerim kendi evimizde okul eğitimi aldık. Tahmin edebileceğiniz gibi, eğitime evinden devam edenlerin çoğunluğu Hıristiyan ailelerdir. Son sekiz yıldır başka ev okulu gruplarından da destek aldık ve bu benim

* Agnostik: Tanrı'nın varlığının bilinemeyeceğine inanan.

aşırı tutucu olan Hıristiyan grupları ile tanışmamı sağladı. Bu insanların ibadetlerindeki tuhafıkları, Allah'a değil İsa'ya olan ibadetleri benim gözlerimin açılmasını sağladı. Hz. İsa'ya ben de hep inandım. Ancak onun Allah'ın oğlu olduğu inancını ve teslisi kesinlikle akıl dışı ve saçma olarak gördüm. Bu da benim aslında gerçek bir Hıristiyan olamayacağımı anlamamı sağladı.

O dönemlerde Heavy Metal müzik türlerini takıntılı bir şekilde dinlemeye merak salmıştım. Bu halim ailemi tedirgin ediyordu. Hayatımın tamamını müzik koleksiyonuma, daha çok albüm toplamaya adanmıştım. Kişisel olarak âdeta temizlikten kaçınıyordum, odamın fiziksel dağınıklığı da bunun bir göstergesiydi. Ailemle olan bağlarım zayıflamıştı, onlarla ara sıra görüşüyordum. Bu satırları yazarken onlardan bir kere daha özür diliyorum.

Bu yılın başlarında bir Hıristiyan radyosunun vahiysel kehanetlerini dinlemeye başladım. Paranoyak düşünceleri, komplo teorileri ve İslâm tehdidi üzerine verdikleri öğütler beni etkilemişti. Neden? Belki içimdeki boşluğun bir şekilde dolması gerekiyordu. Ama bu evanjelistik* inanışlar, aslı günah inancı vb. benim teorik fikirlerimle uyuşmuyordu. Ben de başka bir şeyler bulmak ve ona tutunmak için araştırmaya başladım.

Dedemlere taşınmam benim için dönüm noktası oldu. Büyük annem Amerika Online şirketindeydi ve ben de bu bilgi otobanından faydalanmak için arada yanlarına kaçamak yapıyordum. Oraya işe başlayabilme niyetiyle gittiğimde AOL'daki dinle ilgili bilgileri ve USA.NET'teki İslâmî haber gruplarının müzakerelerini gördüm. Bunlar ilgimi çekmişti.

* Evanjelistik Kilise: Bir Amerikan Protestan mezhebi.

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

Burada edindiğim bilgilerin kafamdaki bilgilerle örtüştüğünü ve bu dinin benim kişisel din ve entelektüel anlayışımla bire bir örtüştüğünü gördüm. İslâm, Tanrı'nın insansı özelliklerde bir varlık olmadığını söylüyordu. O, insanın algılayışının ötesinde, insandan çok üstün, hiçbir şeye bağımlı olmayan ve bölünemeyen bir varlıktı. İslâm'ın kutsal bir kitabı vardı ve bu kitap en basit bir insan tarafından da anlaşılabilirdi; papalık yoktu, hiçbir din adamının yorumuna ve "yanılmaz" fikirlerine de ihtiyaç yoktu. Yeterli bir eğitimden sonra tüm Müslümanlar bu kitabı anlayabilir ve yorumlayabilirlerdi. İslâm'da seçilmiş bir ırk inancı da yoktu. Bütün bunlar beni çok etkilemişti.

Kur'an'ın İngilizce tercümesini okumaya başladığımda bu 114 sûrede gerçekleri tüm orijinalliği ve özgünlüğü ile yansıttığını gördüm. Gitgide daha çok ikna oldum. Müslümanların televizyonlarda bahsedildiği gibi kana susamış, barbar ve terörist olmadıklarına şahit oldum. Sürekli yeni Müslümanlarla tanıştım ve araştırmalarımaya devam ettim. Henüz İslâm'ın benim için uygun bir din olduğuna tam karar vermemiştim. Benim için doğal bir gelişim süreci devam ediyordu. 1995 Kasım ayında Garden Grove'daki İslâmî bir topluluğa gittim ve oradaki kütüphanede bulunan kardeşlere Müslüman olmak istediğimi söyledim. Oradaki küçük mescitte kelime-i şehâdet getirdim. Daha sonra namazın nasıl kılındığını öğrendim. Müslüman olmak çok güzel bir duygu. Sübhâne rabbiye'l-azîm.

...tüm param, evim, eğitimim, arabalarım,
mücevherlerim benim için anlamsızdı...

CEMİLE

Eğer bana, “Ne zaman Müslüman oldun?” diye sorarsınız cevabım şu olacaktır: Ben doğduğumda Müslüman’dım; ama farkında değilmişim. Aslında hepimiz İslâm fıtratı üzerine doğuyoruz; ancak birçoğumuz sonraları bunu hatırlamıyoruz, başka inanç ve dinlerin içerisinde kendimizi kaybediyoruz. Ben de dehşetin içerisinde kaybolanlardanım. Fakat Allah’a şükrediyorum ki, ıstırabımı duydu ve beni çektiğim acının içerisinde çıkardı Elhamdülillah...

İslâm’la tanışmam üniversitede aldığım bir dersteki arkadaşların ramazan ayındaki cuma namazlarından birisine beni davet etmeleri sonucunda olmuştu. Orada çok iyi Müslüman bayan arkadaşlar edinmiştim. Evlerine ders çalışmaya ve yemek yemeye davet ettiler. Başlangıçta çekindim; çünkü bu davet benim için yabancı bir şeydi. Ders çalışacak dahi olsak kafamda İslâm hakkındaki kalıplar onların ortamına girmemi engelliyordu. Allah bana ikinci davet mesajını evime yakın oturan

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

ve aynı zamanda teknik liseden arkadaşım olan Müslüman bir Arap arkadaş ile gönderdi. İslâmî hayat tarzını ilk müşahedem arkadaşımın evinde olmuştu. Partilere katılmadıklarını ve alkol kullanmadıklarını gördüğümde şaşırmıştım. Bir gün içerisinde nasıl bu kadar çok ibadet edebiliyorlardı, anlamıyordum. Ramazan ayında ise otuz gün boyunca nasıl oruç tutabiliyorlardı? Aslında yapılanlar hakkında hiçbir bilgim yoktu. Sadece bir gözlemci gibi olanları anlamlandırmaya çalışıyordum.

Müslüman olmam sanki Allah'ın beni bulması ve kafamın içerisindeki tüm soruların cevabını zihnime yerleştirmesiyle olmuştu. İlk başlarda kendimi çok dağılmış ve dikkatsiz hissettim, zavallı gibiydim. Hayata materyalist bir perspektiften bakmada oldukça başarılı bir insandım; ancak zihnim ve kalbim karıştı. Ruhsal olarak çok zayıf bir durumdaydım; sanki inandığım materyal dünya, ayaklarımın altından kayıp gidiyordu. Annem ben yirmi üç yaşında iken ölmüştü. Tüm param, evim, eğitimim, arabalarım, mücevherlerim benim için anlamsızdı. Ancak hayat devam ediyordu ve ben de hayata devam etmek zorundaydım. Geldiğim noktada Allah'ı daha fazla göz ardı edemeyeceğimi görüyordum. Annemin bu dünyadaki yaşamının amacı neydi? Hayatının bu dünya açısından kayda değer bir durumu var mıydı? Onun, anlamı olmayan bir hayat yaşadığına inanmak istemiyordum. Bu durumda kendimi kutsal olan bilgiye karşı âdeta aç gibi hissediyordum. Gözlerimi ve kendimi tamamen Allah'a açtım.

Allah'ı kalbinde hissetmeye başlayan birinin bu duygusunu tarif etmesi çok zordur. İslâm törenlerin, dilin, kültürün ve ülkelerin çok ötesinde bir şeydir. İslâm üst boyutta var olma

durumudur ve tecrübeler bilgiden çok farklıdır. Gözlerken, dinlerken ve kalbimi açtığımda, yavaş yavaş anlamaya başlamıştım. Allah kendisini insanlara farklı yollardan tanıtıyor ve herkesin hayatını farklı şekilde etkiliyor. Allah'ın bana ne demek istediğini anlamaya başlamış ve bu yolu izlememin neden gerektiğini kavramıştım. Daha önce ilkel olarak gözlemlediğim ritüellerin arkasındaki manaları anlamaya çalışıyordum. Saatlerce Kur'an okuyordum. Sanki Allah'la kalbimden açılan geniş bir nokta üzerinden iletişim kuruyor gibiydim. İslâm'ı reddetmeyi içimde durdurduğumda, kalbimi Müslüman kardeşliğine ve Kur'an'ın öğretilerine açtığımda dönüşümün pasta yemek kadar kolay olduğunun farkına vardım.

Sonraları üniversitedeki Müslüman bayanlarla bağlantı kurdum. Birçoğu her ay bir araya gelip ders çalışıyor, bilgi alışverişinde bulunuyor ve birlikte ibadet ediyordu. Ders programımın uygun olduğu süre içinde ve cuma günleri mescide gidiyordum. Kocamla birlikte Kur'an ve hadis okumaya başladık. Müslüman olmak yeni bir yolun ve yeni bir yaşam tarzının başlangıcı demektir. Allah kendisini her gün başka bir yönüyle tanıtıyordu. Bazen yeni bir bilgi kısıntısıyla, bazen sabır ve anlayışla bazen de zihnimdeki rahatlamalarla karşılaşıyordum. Ne şekilde olursa olsun, Allah'ın beni sevdiğini ve benden razı olduğunu hissediyordum.

Bu yeni hayatımda mücadele etmem gereken yönler de oluyordu. Ailem bu yeni hayatımı ve kocamı benimseyememişti. Çok yakın bir arkadaşım Hz. İsa'yı nasıl reddedebildiğimi sordu ve kendisinin ona aşk derecesinde bağlı olduğunu belirtti. Cevabım onu şaşırtmıştı. Ona İslâm'ın Hz. İsa'yı reddetmedi-

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

ğini, İslâm'a girdikten sonra Hz. İsa'nın gerçek değerini anladığımı söyledim. İslâm, Allah'ın mesajının asırlar boyunca Hz. İbrahim'den Hz. İsa'ya, ondan da Hz. Muhammed'e (s.a.v) taşındığını söyler. Tüm mesaj apaçıktır. Bizden gizlenen bir şey yoktur. Herkes doğruyu araştırabilir ve Allah'a yaklaşabilir.

Hayattaki bu tarz mücadelelerimin bitmeyeceğini anladım. Batı kültürü İslâm'ı kabul etmiyor, anlamıyor, hatta göz ardı ediyordu. Bizim yobaz ya da terörist olduğumuzu düşünüyorlardı. Hatta Müslümanları Hıristiyan dünyasına zarar verecek olan canavarlar olarak görenler bile vardı. Bu tarz hoş olmayan düşüncelerle savaşmanın tek yolunun nezaket ve anlayış olduğunu gördüm. Kendimi hatırlıyorum, anlayış gösteremediğim zamanlarda zihnim ve kalbim İslâm dünyasının tüm mesajlarına kapanıyordu. Onları görmezden gelmeme rağmen, eğer bana anlayış göstermemiş olsalardı, bugün bu konumda olmayacaktım. Sonuç olarak, tüm Müslümanların kendilerini anlamayanlara karşı sabır ve anlayış göstermeleri, şevkle yollarında yürümeleri gerekiyor. Allah nihayetinde doğruyu arayanlara kendisini bir şekilde tanıtacaktır.

...en büyük hediye...

ALİ CHRISPİN

1930 yılında orta gelirli, Hıristiyanlığın Metodist, Protestan mezhebinden olan bir ebeveynin son çocuğu olarak İngiltere'nin Yorkshire kentinde dünyaya gelmişim. Aile fertlerinin birbirine bağlılığının önemsendiği, doğru ve yanlışın kesin çizgilerle belirlenmiş olduğu güçlü bir ortam vardı evimizde. Metodist olmamız itibariyle aile fertleri içki içmezdi. Çocukluğuma geri dönüp baktığımda, evimizdeki yaşantı biçiminin kısmen Müslüman bir aileye benzediğini söyleyebilirim; kumarın oynanmadığı, içkinin içilmediği, düzenli bir hayat tarzının benimsendiği bir yaşamımız vardı. Kiliseye gitme alışkanlığı açısından bakıldığında ise ailedeki çocuklara dinî bir terbiye verildiği pek söylenemez. Hayatımda yalnızca bir veya iki kez kiliseye gittiğimi söyleyebilirim.

Babamın Hıristiyan inancına bakışında bir zaafiyet vardı; babam Tanrı'nın bizler için bir inanç sistemi takdir etmediğini söylerdi. Babamın düşüncesindeki din ile Hıristiyanlık arasında ciddi farklılıklar vardı. Mesela Yeni Ahit'te anlatılan Hz.

İsa'nın yaşam hikâyesi ve kilise öğretileri babamın iddia ettikleriyle örtüşmezdi. Dolayısıyla, on altı yaşıma geldiğimde dinî inanç ve ibadetler açısından oldukça karışık duygular içerisindeydim. İncil'de okuduğum Hz. İsa ile benim düşüncelerimde oluşan Hz. İsa maalesef birbirinden farklı niteliklere sahipti. İnanç açısından sanki ikiyüzlü davranıyor gibiydim.

İslâm diniyle ilgili ilk bilgilerimi 1955 yılında, yirmi dört yaşımıdayken, Süveyş Kanalı'nda askerlik vazifem sırasında edindim. Orada bizim işlerimizi gören, tavırlarında oldukça samimi, davranışlarında ise oldukça nazik Mısırlı bir Müslüman vardı. Bu ülkede karşılaştığım iki olay bu ülke insanları adına beni oldukça şaşırtmıştı. Bunlardan birincisi, Hz. İsa'nın doğum gününün kutlandığı Yortu Bayramında bu Mısırlı Müslümanın yanıma gelip Hz. İsa'nın İslâm dininde de çok önemli bir yerinin olduğunu söylemesiydi. Diğeri ise, oda hizmetlerimizi gören Abdullah isimdeki diğeri bir Mısırlı ile ilgilidir.

Kampımızda müstahdem olarak çalışan Abdullah isimli bir Mısırlı vardı. Bir gün beni çok etkileyen bir olay oldu. Saatimi komidinin üzerinde unutarak dışarı çıkmıştım. Geri geldiğimde saatin yerinde yeller esiyordu. İngiltere'deyken bana öğretilen "Mısırlılar'a asla güvenme!" sözünü hatırladım. Bir müddet sonra Abdullah geldi. Odayı temizlerken saati görmüş ve çekmeceye koymuş. Saatimi çekmeceye çıkarıp bana verdi ve şöyle dedi: "İslâm'da hem hırsızlık yapmak hem de hırsızlığa teşvik edecek şekilde kıymetli eşyayı ortalıkta bırakmak yasaktır." Hırsız zannettiğim bir insan bana ufkumun alamayacağı kadar büyük bir ahlâk dersi vermişti.

1969 yılında, İngiltere Tıp Kurumu'nun düzenlediği bir toplantıya konuşmacı olarak katılmak üzere Pakistan'a gittim. Bu aynı zamanda hakkında bazı kitaplar okuduğum bir ülkeye yapacağım bir ziyaret olacaktı. Penguin Yayınları'nca tercüme edilmiş bir Kur'an meali edinmiştim; bu meali Pakistan'a gitmeden önce ve orada kaldığım on gün zarfında tekrar tekrar okudum. Ülkeme geri döndüğümde, kendimi Kur'an'a oldukça yakın hissediyordum. Sanki çok mutlu olduğum ve benim duygularımı tatmin eden bir şey bulmuştum. Diğer bir deneyimim de 1972 yılında Türkiye'de oldu. Türkiye'de bir toplantıya davet edilmiştim. Orada, Müslüman olan Pakistanlı, Suudi Arabistanlı ve Türk meslektaşlarımla fikir alışverişinde bulunma imkânım oldu. Suudi Arabistanlı doktor arkadaşımız dinî yaşantısı olan ve ibadetlerine dikkat eden bir kişiydi. Bu arkadaşımız bana döndü ve şu soruyu sordu: "Siz neye inanıyorsunuz?" Ben, "İçimdeki duygular bana Tanrı'ya inandığımı söylüyor" dedim. "Başka bir şeye tapıyor musun?" diye sorunca, "Başka hiçbir şeye yönelik inanç hissetmiyorum" dedim. "Haklısın, O'ndan başka inanmaya layık hiçbir şey yok" dedi. Bana döndü ve, "Aslında sen bir Müslümansın" dedi. Meğer ben, kelime-i şehâdetin ilk kısmı olan, "Allah'tan başka ilâh yoktur" kısmını farkında olmadan tasdik ediyormuşum. Suudi Arabistanlı arkadaşım bana bunu kısaca açıkladığında, oldukça şaşırıldığımı hatırlıyorum. Arkadaşımın, "Sen bir Müslümansın" sözünü aradan geçen yıllara rağmen bugün gibi hatırlıyorum. Daha sonra İngiltere'ye geri döndüm ve kendimi Kur'an'ı daha yakından araştırma çalışması içerisinde buldum. Bundan sonraki

süreçte, kelime-i şehâdete varıncaya kadar, oldukça uzun bir süreç geçecekti.

Ben aslında olaylara oldukça şüpheli yaklaşan ve bir şeyi hemen kabul etmeyi akıllıca bulmayan bir insanım. “Allah’tan başka ilâh yoktur” ifadesi benim açımdan ele alındığında gerek yaratılışın açıklanmasında, gerek kâinatın varoluşunun ortaya konmasında ve sosyal olaylar bakımından gittikçe akla uygun bir açıklık kazanıyordu. Bu sanki bir matematik probleminin adım adım çözülmesi gibi bir şeydi. Ortada bir matematik problemi vardı ve siz onun çözümüne ulaşıyor ve içinizden şu duyguyu hissediyordunuz: “Harika!” Bu benim hayatımın amacı ve varoluşumun bilmecesiydi. Bir doktor olarak ölüm denen gerçeğin farkındaydım; hayat belirli bir süre devam edecek ve sonunda da bir bitiş gerçekleşecekti. “Allah’tan başka ilâh yoktur” anlayışı bu bilinmezliği çözen bir eşitlik denklemi sağlıyordu. Diğer bir bakışla, İslâm dini “evrim” problemi ile ilgili bir sıkıntı yaşamıyordu. Ayrıca “yaratılış” ile alakalı bütün sıkıntıları da çözümleyici bir açıklamaya sahipti. Kur’an’da yaratılışa dair günlerden bahsediliyordu; ama bu günlerle kastedilen Hıristiyanlık ya da Yahudilikte bahsedilen dünya günleriyle özdeş değildi. Hıristiyanlıkta bahsi geçen ve birçok problemi barındıran “kâinatın başlangıcı” konusu da Müslümanlıkta bir problem teşkil etmiyordu. Kısaca İslâm’da bu türden akli ve mantığı zorlayan hikâyeler ve kabuller bulunmuyordu. Kuran’da okuyup hatırladığım “...bir gün bizim hayatımızdaki bin yıla denktir” (Hac 22: 47) anlayışıydı. Yaratılışın mantığı ve akıl ortaya konduğunda, İslâm dini oldukça anlaşılır ve problemsiz çözümler sunuyordu bizlere.

İslâm dinine girişime gelince: 1981 yılının bir pazar günü herhangi bir amacım olmaksızın mimarisi oldukça farklı bir mekân olan Londra'daki Regent Park Camii'ne sadece ziyaret etmek amacıyla gittim. Caminin etrafında bir süre gezindim; cami dışında bir gösterinin yapıldığını fark ettim ve merakla bu gösteriyi izlemeye başladım. Bu insanlar fikirlerini beyan ediyorlardı ve İslâm adına düşüncelerini ortaya koyuyorlardı. Dokuz-on yıl öncesinde benimle konuşan Suudi Arabistanlı doktorun söylediklerini hatırladım. Yaklaşık üç ay sonra aynı camiye gittim ve elli bir yaşımda kelime-i şehâdet getirerek Müslüman oldum.

Benim Müslüman oluşum oldukça uzun bir süre alan bir deneyime dayalıydı. Yirmi altı yaşımdayken Hıristiyan bir bayanla evlenmiş ve yaklaşık yirmi sekiz yıl birlikte yaşamıştık; üç çocuğumuz olmuştu. Eşim ve çocuklarım, benim Müslüman olmazdan önce camiye gittiğimi bildiklerinden, Müslüman olduğumu söylediğimde ciddi bir tepki göstermediler. Bir süre sonra eşim kanser oldu ve onu kaybettim. Sanırım bir Müslüman olarak benden oldukça memnundu. Çocuklarım yirmili yaşlarındaydı. Onlar benim Müslüman olmama biraz şaşırıldılar. Annelerinin ölümünden sonra ise benimle aralarına mesafe koymaya başladılar. Yaşadığım toplumu göz önüne aldığım, bazen onların beni bir hain gibi algıladıklarını zannediyorum. Ama ben Müslüman olunca ne tür bir mücevhere sahip olduğumu bildiğim, anladığım için bunlar umurumda değil. İslâmiyet, bizlere verilen gerçek bir ödül ve büyük bir hediyedir.

...özgür olabilmek için
sınırlamalara ihtiyacımız var...

SHARON

1957 yılında İngiltere'nin Cheshire kentinde dünyaya gelmişim. Ailem, orta gelirli bir ekonomik yapıya sahipti ve İngiliz kilisesine bağlıydı. Ancak dindar değildi; aksine son derece dinden uzaktı. Yani sadece sözde Hıristiyandı. Örneğin, ailemi bir kere bile kiliseye giderken görmedim. Ailemin dinî bir inanca sahip olduğundan dahi hep şüphe ettim. Evimizde dinî konular hiç konuşulmazdı.

Ailemle aramda hiçbir zaman derin bir ilişki olmadı. Yetiştirilmemde de dinî öğretilere hiç yer verilmedi. Okulda haftada bir saat din dersi alırdık, bazen de kiliseye gider orada ibadet ederdik. Duaları sadece okurdum; hangi anlama geldikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Okuldayken İslâm hakkında hiçbir şey öğrenmemiştim. Tek bildiğim şey Müslümanların domuz eti yemedikleriydi. Ortaokuldayken sınıfımda bir kız arkadaşım vardı. Onun ailesi çok dindardı. Benim ailem din konusunda hiç konuşmadığı için merak ettiğim şeyleri bu arkadaşşıma

sormaya başlamıştım. Onun sahip olduğu inanca, ben de sahip olmak istiyordum. Ölümden sonra hayata dair hep rüya görüyordum. Rüyalarımda bir çukura doğru batıyordum. Ölümden sonra bir hayat olması gerektiğini, ölümün her şeyin sonu olamayacağını düşünüyordum. Annem, öldükten sonra başımıza gelen tek şeyin kurtlar tarafından yenilmek olduğunu söylüyordu. Bu yüzden ben de bu kız arkadaşımın bu konudaki inancını sorguluyor ve bir şeylere inanmak istiyordum. O zamanlar on altı yaşımıdaydım. Bir gün bu arkadaşım beni kendi toplantılarından birine götürdü. Ama bu toplantılar benim ilgimi çekmedi. Bu toplantıların bana göre olmadığını anlamıştım; fakat yine de içimdeki bir şeyler öğrenme isteğimi artırıyordu. O günlerle ilgili şu an hatırladığım en önemli şey, o zamanlar bütün Hıristiyanların bana çok garip görüldüğüdür.

1975 yılında üniversiteye başladım. Sadece farklı bir şeyler öğrenmek istiyordum, bu yüzden Arapça öğrenmeye yöneldim. Bu dili seçmiştim; çünkü Arap dünyası petrol sebebiyle çok önem kazanmaya başlamıştı. Arapça vasıtasıyla İslâm hakkında da bilgiler ediniyordum. Ama bu konuyu pek ciddiye almıyordum, sadece öğreniyordum. Okulumun Arapça bölümünde dört yıl boyunca Müslümanlarla birlikteydim. Bu kişilerin çoğu sürekli Tanrı hakkında konuşuyordu ve ben de hep onları dinliyordum. Kişilik olarak onlardan çok hoşlanıyordum. İngiliz toplumu gibi yapmacık değillerdi. Henüz Müslüman olmamıştım; çünkü herhangi bir eğilimim yoktu. Neden bilmiyorum ama, İslâm'ı ve Müslümanlığı Hıristiyan arkadaşlarıma karşı sürekli savunmaya başlamıştım. Özellikle Sudan'ı ziyaret ettiğimde fark ettim ki İslâm dininde beni çeken bir

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

şeyler vardı; ama bunun ne olduğunu bilmiyordum. Okulumun üçüncü yılının sonunda Sudan'a gittim. Sudanlı insanları çok cana yakın buldum. Hep Tanrı hakkında konuşuyorlardı. Bana da, "Tanrı'yı seviyor musun?" diye soruyorlardı. Onların ramazan ayında gece sahura kalktıklarını görmek beni çok şaşırtmıştı. Dinî inançlarının günlük hayatlarını bu kadar fazla etkilemesi bana oldukça ilginç gelmişti. Hıristiyanlık bu açıdan beni hiç etkileyememişti. Geri dönüp baktığımda, herhangi bir inanca sahip olmanın gerekliliğine inanmasam da, Müslümanlığın kalbimde bir yerlerde var olduğunu fark ettim. Hiç kimse bana gelip Müslüman olmam gerektiğini söylemedi. İyi ki de söylemediler; çünkü öyle olsaydı kararım olumsuz olabilirdi. Bir misyoner gibi beni etkilemeye çalışmamaları, beni daha çok etkiledi. Hiç kimse bana İslâm'ı aşılamaaya çalışmadı.

Üniversiteden mezun olduktan sonra Londra'da çalışmaya başladım. Sonra birdenbire hayatın ne kadar boş olduğunu hissettim. Çalışırken, hayatımda daha önce hiç yapmadığım şeyler yapmaya başlamıştım. Mesela gece kulüplerine, barlara gidiyor, topluluğa uyum sağlayabilmek için içki içiyordum. Ancak yaptığım hiçbir şey beni tatmin etmiyordu. Bu yüzden, böyle hissettiğim zamanlarda Müslüman olmayı düşünmeye başladım. Üniversiteden sonra bir inanca olan ihtiyacım daha da artmıştı ve seçenekler içinde İslâm en iyisiydi.

İslâm'a yönelmem kademe kademe gerçekleşti. Sadece bu konuyu düşünmem dört yılımı aldı. İnanma ihtiyacını hissetmeye başladığım dönemde Müslüman olmayı denemeye karar verdim. 1979 yılının Kasım ayından itibaren üç ay boyunca yarı Müslüman gibi yaşadım. Kendimi bu dine tamamen teslim

edemiyordum; çünkü içinde yaşadığım toplumu bir kenara bırakamıyordum. Mesela hâlâ içki içiyordum. İbadet etmeyi tam olarak beceremiyordum. Eşarbi da bir takıp bir çıkarıyordum; ama bunun doğru olmadığını da biliyordum. Kısacası, bu durum böylece devam edemezdi. Ya tamamen Müslüman olacaktım ya da bundan vazgeçecektim. 1980 yılının Kasım ayında içinde yaşadığım toplumun sıradan inançsız bir bireyi gibi yaşamak istemediğimi, bunu yapamayacağımı hissettim ve yirmi üç yaşımdayken her şeyimle Müslüman oldum.

Hiç kimsenin inancıma ya da Müslüman oluşuma tanıklık etmesini istemedim. Kelime-i şehâdeti özel, gizli olarak getirdim. Müslüman olduğuma dair herhangi bir tanığım ya da kanıtım yoktu. İslâm'ı kabul ettikten sonra asla geri dönmek istemedim. Müslümanlığa olan bağlılığım yıllar geçtikçe olgunlaştı. Kendini bir kere teslim ettiğinde, hep aynı yolda ilerlemelisin. Ben yaptığım her şeyi güvenle yaptım. Eğer etrafındaki insanlar sana neyi yapıp yapmaman gerektiğini söylerken yaptığın şeye güvenmiyorsan, bir süre sonra buna katlanamaz duruma gelirsin. İngiltere'de de bunu uygulayabiliyor olman lazım. Sonunda kendi yerini bulur ve kurman gereken dengeyi kurabilirsin. Çünkü eğer çok katı olursan burada yaşayamazsın.

Ailemden ve arkadaşlarımdan herhangi bir tepki görmedim. Onlar zaten din hakkında hiç konuşmazlardı. Bazen komik göründüğümü söyleyerek eşarbımı çıkarmamı istiyorlardı. Iraklı bir adamla yaptığım ilk evliliğimden sonra arkadaşlarım benimle ilişkilerini kestiler; çünkü onlar benim bir İngiliz ile evlenmemi istiyorlardı. Eşimle İran'a gittik ve orada iki yıl kal-

dık. Bu süre boyunca annemden hiç haber alamadım. İngiltere'ye döndüğümde bir bebeğim vardı; ama o bunu da kabul lenemedi. Annem için çok zor bir durumdu. Çocuğumla ilişki kurabilmesi yıllar sürdü. Şimdi ise ailem bana daha olumlu bakıyor. Geçen yıl ilk kez İslâm hakkında sorular sorup benim verdiğim cevapları dinlediler. İlk önce beni etkileyenin eşim olduğunu düşündüler; ancak ilk eşimden boşandıktan sonra da Müslüman gibi yaşıyordum. Onlara bunun kocamın değil, benim tercihim olduğunu söyledim. Artık annem yaptığı bas-kıların beni değiştiremeyeceğinin farkına vardı. Iraklı eşimden boşandıktan bir süre sonra Müslüman bir İngiliz'le evlendim.

Gerçekliğine inanmadığım dinlerle hiç ilgilenmedim. Asıl ihtiyacım olan şeyin başka bir şey olduğunu biliyor ve sürekli onu arıyordum. İslâm bana hem bu dünyaya hem de bundan sonraki hayata dair çok şey öğretiyor. Nereye gittiğimi biliyorum. Artık belirli hedeflerim var ve ilerlemek istediğim belirli bir yola sahibim. İslâm'ın bana verdiği asıl şey işte bunlar. Özgürsünüz ama, yine de belirli sınırlarınız var. Bu sınırlar dahilinde istediğinizi yapabilirsiniz. İnsanların gittikleri yolu bilmeden tamamen özgür olabileceklerine inanmıyorum. Neye inanacağımı ve neyin doğru olduğunu bilmediğim zamanlarda tamamen karmaşa içindeydim. Özellikle Londra'da yaşadığım yıl her şeyin mümkün ve kabul edilebilir olduğunu düşünüyordum; homoseksüelliğin bile. Sanırım bu yüzden limitlere ihtiyacımız var. İslâm'ın bana kazandırdığı şey, işte bu limitlerdir.

Bence İslâm hem bu dünya hem de ölümden sonraki hayat için en doğru yol. İslâm bu konuda "Hiç ölmeyecekmiş gibi bu dünya için, yarın ölecekmiş gibi ahiret için hazırlık yapmamızı"

Sharon

ister. İslâm'ın en temel ve en önemli düşüncesi bence budur. Budistler bu hayatı reddediyorlar. Hıristiyanlar sanki kendileri için yaşıyorlar. İslâm ise bu ikisini tam dengeliyor. Bir insanın maneviyatı yüksek ya da düşük olabilir. Herkesin maneviyatı eşit olmayabilir, ama eğer temel ibadetleri yerine getirebilirsek Allah her zaman bizimle olur.

...hayat bulmacamdaki her parça,
İslâm'ı tanımamla yerine tam oturmuş oldu...

HÜDA

Geriye dönüp baktığımda hayatımın nasıl değiştiğini ve Allah'ın planındaki yerimi görmek bana çok ilginç geliyor. Bunları düşündüğümde beni bugüne getiren Allah'a şükrediyor ve sübhânallah diyorum. Bazen de Müslüman olarak doğmadığım ve hayatımın tamamını Müslüman olarak geçiremediğim için üzülüyorum. Müslüman olarak doğmuş olanları takdir ediyorum; ancak bunun kıymetini bilmeyenleri gördükçe hayıflanıyor ve onlara Allah'tan başışlanma diliyorum.

İnşallah bu yazı, okuduğunuzda en azından benim bu yola nasıl girdiğimi anlamınıza yardımcı olur. İnşallah bu yazı size dava şuuru kazanmanızda ya da kendi imanınızın daha da kâmil hale gelmesi için ilham kaynağı olur. Bu benim hikâyem; ancak birçok okuyucu da kendisini bu hikâyeye içerisinde bulacaktır.

San Francisco'nun bir kasabasında dünyaya gelmişim. Bulduğum kasaba 14.000 nüfuslu küçük bir yerd ve büyük kıs-

mı beyazlardan oluşuyordu. Orta sınıfın üstü Hıristiyan aileler çoğunlukta idi. Burası bir tarafı dağlar, bir tarafı okyanus ile çevrilmiş olan çok güzel, şirin bir kasabaydı. Neredeyse tüm komşularımız caddede beyzbol oynar, hepimiz derelerde kurbağa yakalamaya çalışır, atlarla tepelere çıkar ve bahçemizdeki ağaçlara tırmanırdık.

Babam Presbiteryan (bir Protestan mezhebi), annem ise Katolik'ti. Babam hiçbir kilise organizasyonunda aktif olarak bulunmasa da, annem bizi birer Katolik olarak yetiştirmeye gayret gösterir ve arada bir kiliseye götürürdü. Kilisedeki âyinlerde onca insanın neden ayağa kalkıp sonra oturduklarına, rahipten sonra bazı sözleri neden sürekli tekrar ettiklerine bir anlam veremezdim. Kilisedeki her bankta bize ne yapacağımızı ve bir sonraki adımda ne olacağını anlatan birer rehber kitapçık bulunurdu. Âyini takip etmeyenler ise genelde sıkıldıklarından uyuyakalırlardı. Bu kilisede vaftiz olmuşum ve yine bu kilisede sekiz yaşında mezhebe giriş âyini yapılıyordu. Hâlâ resimlerini saklıyorum; ancak hafızamdaki kareler silindiğinden ayrıntıları hatırlayamıyorum. Bu âyin her sene tekrarlanmaktaydı ve senede bir kez biz de katılıyorduk.

On beş evden oluşan çıkmaz bir sokakta oturuyorduk. Dil bilgisi okulum o sokağın sonunda bizden dört ev kadar uzaktaydı ve hemen yanında küçük bir Presbiteryan kilisesi vardı. On yaşına geldiğimde bu kilisenin cemaatinden insanlar beni kendi çocukları ile yılbaşı oyunları oynamaya davet etmişlerdi. Her pazar sabahı tek başıma o kiliseye gitmeye başladım. Kilisedeki tüm cemaat otuz kişi kadardı ve çoğu elli yaşının üzerindeydi. Ancak çok nazik ve içten insanlar olduklarından

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

yanlarında kendimi iyi hissediyordum. Üç genç aile vardı ve çocukları benden daha küçüktü.

Bu kilisenin aktif bir müdavimi olmuştum. Altıncı sınıfa geçtiğimde servisteki küçük çocuklara bakıcılığa başladım. Dokuzuncu sınıfa geldiğimde pazar okulundaki din görevlisinin hanımına yardım etmeye başlamıştım. Liseye geldiğimde dört arkadaşım ile birlikte kilisede gençlik grubu oluşturduk. Şehirdeki büyük Presbiteryan kilisesinde 100 kadar çocuk vardı ve gençlerden oluşan gruplar onları yanlarına alarak Meksika'ya gezi düzenliyorlardı. Bizim grubumuz ise beraber İncil okumak, Tanrı hakkında sohbet etmek ve dernek için gelirleri nasıl artırabiliriz gibi konular üzerine toplantılar yapmakla uğraşıyordu.

Bu arkadaşlarımla metafizik konular üzerine konuşmaya başladık. Kafamıza takılan bazı sorular hakkında münazaralar yapıyorduk. Hz. İsa'dan önceki insanlara ne olacak? Cennete mi yoksa cehenneme mi gidecekler? İsa'ya inanmayan; ama çok iyi olan Gandi gibi bazı insanlar neden sadece bu yüzden cehenneme gidecekler? Bunun tersine çok kötü; ama Hıristiyan olan insanlar neden cennete gidecek? Neden bu kadar merhametli olan Tanrı, insanların günahlarını affetmek için karşılığında kanımızı istiyor? Neden, Hz. Âdem'in günahını biz de taşıyoruz? İncil neden bilimsel olaylarla ters düşüyor? Hz. İsa nasıl Tanrı olabilir ve bir olan Tanrı nasıl üçe bölünebilir? gibi sorular sürekli kafamızı meşgul etmekteydi. Genellikle münazaralarımızın çoğunun sonunda tatmin edici cevaplara ulaşamıyorduk. Zaten kiliseden de ikna edici yanıtlar alınamıyorduk. Bize tek söyledikleri, "İmanınızı koruyun" oluyordu.

Presbiteryan kilisesinin düzenlediği bir “gençlik yaz kampı” olduğunu öğrendim. Oraya ilk kez on yaşında gitmişim ve sonraki yedi yıl boyunca her yaz devam ettim. Küçük kilisemde de oldukça mutluydum; ancak kampta sanki Tanrı ile temas halinde olduğumu hissediyordum. Burada imanımın giderek derinleştiğini fark ettim. Zamanımızın çoğunu oyunlar, el işi ve yüzme gibi faaliyetlerle geçiriyorduk. Eğlenceliydi; fakat bu aktivitelerin yanı sıra her gün dua saatimiz, İncil derslerimiz, ilâhi okuma programlarımız ve sessizlik vaktimiz oluyordu. Özellikle sessizlik vakti beni çok etkiliyordu, hâlâ daha hafızamda o vakitler detayları ile duruyor. Kural basitti. Kamp alanı içerisindeki 200 kadar farklı bina ya da bölgeden birinde yalnız oturup düşünüyordunuz. Ben genellikle çayırdaki ya da derenin hemen üzerindeki köprüde durmayı seviyordum ve vakit dolana kadar düşünüyordum. Etrafıma bakıyor, dereyi, ağaçları, bulutları ve hatta böcekleri seyreliyordum. Suyun, kuşların ve cırcır böceklerinin seslerini dinliyordum. Bu yer gerçekten bana huzur veriyordu ve bana bu imkânları verdiği için Tanrı’ya şükrediyordum. Her yazın sonunda evime dönerken burada yaşadığım güzel duyguları da yanımda götürüyordum. Dışarıda yalnız başıma dolaşmayı, düşünmeyi ve Tanrı’nın benim nezdindeki yerini hatırlamayı çok seviyordum. Kilisenin bize öğrettiklerinin ve kafamızı karıştırmamasının ötesinde, Hz. İsa hakkında kendi anlayışımı geliştirmiş ve onu kendime bir rehber ve örnek insan tayin etmişim.

Hz. İsa’nın getirdiği öğretilere inanıyordum (bazılarına hâlâ inanıyorum). “Komşunuzu kendinizi sevdiğiniz gibi sevin”, “İnsanlara karşılık beklemeden yardım edin”, “Başkaları-

na, kendinize nasıl davranılmasını istiyorsanız öyle davranın”. Yardım edebileceğim herkese yardıma koşmaya başlamıştım. On dört yaşımıdaydım ve ilk işime bir dondurmacıda başladım. Her ay maaş çekimi aldığımda 25 dolarını çocuklara destek olan bir derneğe yardım olarak gönderiyordum. Dört yıllık lise hayatım boyunca Şerif adında Mısırlı bir çocuğun okul masraflarını karşılamaya çalıştım. Her ay maaşımın bir kısmını ona gönderiyordum ve ayrıca mektuplaşıyorduk. O beni yetişkin bir erkek sanıyordu; halbuki ondan sadece beş yaş büyük bir kız çocuğuydum. Dokuz yaşındaydı. Babası ölmüş, annesi ise hastalığı nedeniyle çalışmıyordu. İki küçük erkek kardeşi ve benim yaşlarımda bir ablası vardı. On altı yaşımıdayken ondan aldığım bir mektupta, ablası nişanlandığı için sevinçli olduğunu yazıyordu. Halbuki ablası benim gibi on altı yaşındaydı ve bu yaşta nişanlılık bana yabancı bir olaydı. Bu aile ile olan ilişkim Müslümanlarla olan ilk karşılaşmamdı.

Okulda farklı aktivitelere katılmaya, Orta Amerika’dan gelen öğrencilere İngilizce özel ders vermeye başladım. “Sosyal Sorumluluk Sahibi Öğrenciler Birliği”ni oluşturduk; Nikaragua ve Kenya’dan gelen insanlara yardım programları düzenledik. Ayrıca nükleer silahlanma karşıtı kampanyalar başlattık. O sıralarda nükleer bir savaş çıkmasından çok korkuyorduk.

Öğrenci değişim programından ülkemize gelen bir Fransız öğrenciyi evimizde misafir ettim. Dünyanın birçok ülkesinden mektup arkadaşları buldum. Lisenin ilk yılında “Savaş Çocukları” isimli bir grupta görev aldım. Güney Afrika, Filistin, Guatemala ve savaş yaşanan diğer ülkelerden gelen çocuklarla programlar düzenledik. Onlar da ülkelerine gittiklerinde barış elçisi

olarak çalışmaya başladılar. Nikaragua ve Güney Afrika'dan gelen misafirleri evimizde ağırladık. O yılın yazında San Francisco'da mülteci kadınlara İngilizce öğretmek üzere gönüllü olarak işe başladım. Benim sınıfımda Vietnam'dan gelen ve kocaları ölmüş iki Müslüman kadın vardı. Bu, Müslümanlarla ikinci karşılaşmam olmuştu. İngilizceleri iyi olmadığından çok az iletişim kurabilmiştik; ancak yine de günlerimiz eğlenceli geçiyordu.

Yaşadığım tüm tecrübeler dünya ile temas kurmamı ve nerele olursa olsun, bütün insanlara eşit bakmamı sağlamıştı. Ergenlik ve lise yıllarımda iki önemli husus beni derinden etkilemişti: Biri, Tanrı'ya olan inancım; diğeri ise dünyanın farklı yerlerindeki insanlarla olan diyalogum.

Portlan'da Lewis-Clark Üniversitesi'nde Fransızca ve İspanyolca öğrenimine başladım. Bir gün mültecilerle çalışacağımı ve onlara ikinci dil olarak İngilizce öğreteceğimi hayal ediyordum. Okula geldim ve yurda yerleştim. Kaliforniya'dan benim kasabama çok yakında oturan bir Amerikalı kız ve yirmi dokuz yaşında bir Japon kadınla aynı odayı paylaşmaya başladım. O zamanlar on yedi yaşımdaydım.

Okulda kimseyi tanımadığımdan sosyal aktivitelere katılarak insanlarla tanışmaya başladım. Kendi çizgime ve ilgi alanlarıma yakın bulduğum iki öğrenci grubuna dahil oldum. Bunlardan biri Hıristiyan Öğrenci Gurubu, diğeri ise uluslararası öğrencilere İngilizce konusunda yardım eden bir yardımlaşma grubuydu.

Hıristiyan Öğrenci Grubu ile okulun ilk döneminde tanıştım. Gruptaki insanların bir kısmı gerçekten samimi ve temiz kalpli

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

insanlardı; ancak grubun çoğunluğunu kendini göstermek isteyen kişiler oluşturuyordu. Her hafta toplanıyor ve bir kişiye vaaz ettirip onu dinliyorduk. Sonra ilâhiler söylüyorduk. Bazı haftalar Portland'daki farklı kiliseleri ziyaret etmeye başladık. Kiliselerin çoğu daha önce hiç rastlamadığım bir şekilde bana çok sevimsiz gelmişti. Bu ziyaretlerin sonucunda bir daha Hıristiyan Öğrenci Grubu'na katılmamaya karar verdim. Son gittiğimiz kilisede elektronik gitar çalınıyor, insanlar ellerini çırpıyor ve "haleluyah" söylüyorlardı. Bu tarz âyinleri televizyonlarda görmüştüm. Ben rahatsız olmuştum; ama gruptaki diğer arkadaşlar çok hoşlanmış ve kilise âyinlerine daha sonra da devam etmişlerdi. Bence buradaki atmosfer ibadet etmekten çok uzaktı ve kendimi çok huzursuz hissetmiştim.

Sessizlikte ve dışarıda yalnız yürürken kendimi daima Tanrı'ya yakın hissedirdim. Kampüs içerisinde yürüyüşe çıkmaya başladım. Banklarda oturuyor, Hood dağına doğru bakarak tefekkür ediyordum ve ağaçların farklı renklerini seyre dalıyordum. Bir gün kampüs içindeki kiliseye gittim. Küçük bir kiliseydi. Ağaçtan yapılmıştı. Basit bir yapıydı ama, harikulâde etkileyici bir görüntüye sahipti. Kilisenin içerisinde çember gibi yuvarlak döşenmiş oturma yerleri ve tam ortada devasa bir org yer alıyordu. Sanki tavandan asılmıştı. Ama içeride ne vaiz masası ne haç ne de heykeller vardı. Sadece ağaçtan yapılmış oturma yerleri ve bir org bulunuyordu. Yılın geri kalan kısmının çoğunu bu kilisede geçirdim. Ya org çalan kişiyi dinliyor ya da sessizlik içerisinde saatlerce oturuyordum. Daha önce hiçbir kilisede hissetmediğim bir duyguyu bu kili-

sede yaşıyordum. İlk defa kendimi Tanrı'ya bu kadar yakın hissetmiştim.

O günlerde uluslararası öğrencilere hizmet veren grupta da iletişime geçmiş ve onlarla vakit geçirmeye başlamıştım. Bir erkek, bir bayan olmak üzere iki Japon; bir İtalyan erkek, bir Filistinli erkek ve benden oluşan beş kişilik bir çalışma grubu kurduk. Haftada iki kere öğle yemeğinden sonra buluşuyor ve İngilizce konuşma pratiği yapıyorduk. Konularımız genellikle ailelerimiz, çalışmalarımız, çocukluğumuz ve kültürlerimiz hakkında oluyordu. Filistinli Faris de kendi yaşamını, ailesini ve inancını anlatmıştı ama, bende garip bir gerginlik oluşmuştu. Daha önce tanıştığım Müslümanları Şerif, Fatma ve Maysoon'u hatırladım. Onların inançlarını yabancı bulmuş ve kendi kültürümle bağdaştıramamıştım. Ancak İslâm hakkında daha fazla bilgi edindikçe, İslâm'da benim yaşamımı ilgilendiren bir şeyler olduğunun farkına varıyordum.

Okuldaki ikinci dönemimde uluslararası öğrenciler başka okula gönderilmişti ve onlara yardımcı olan grup dağılmıştı. Aramızda yaptığımız tartışmalar ise benim zihnimde devam etti. Bir sonraki dönem "İslâm'a giriş" isimli bir ders aldım. Bu ders Hıristiyanlık hakkında cevap veremediğim soruları tekrar gündeme getirdi. İslâm'dan öğrendiklerim ise tüm sorularıma cevap vermişti. Hiç kimse Hz. Âdem'in hatası yüzünden ceza görmeyecekti. Çünkü Hz. Âdem Allah'tan af dilemiş, tövbe etmiş, Allah da onun tövbesini kabul etmişti. Biz de kendi günahlarımız için tövbe etmeli ve af dilemeliydik. Hz. İsa, Allah'ın oğlu değil, diğer peygamberler gibi bir peygamberdi ve peygamberlerin hepsi aynı mesajı getirmişti. Bir Allah'a inan-

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

mak, sadece O'na ibadet etmek ve O'nun gösterdiği yolda hayatını devam ettirmek tüm inançlarda ortaktı. Teslis inancı kafamda çözülmüştü. Allah her türlü noksandan münezze ve adildi. Bizi inançlarımıza ve iyi kullar olup olmamamıza göre cennet ya da cehennemine koyacaktı. Bu öğretileri kendi hayat felsefeme çok uygun bulmuş, hem kalben hem de aklen doğru olduğuna inanmıştım. Kesinlikle kafa karıştıran hiçbir şey yoktu.

O yaz eve döndüğümde İslâm üzerine çalışmaya devam ettim. Kütüphaneden ilgili kitapları araştırdım ve arkadaşlarımla bu konular üzerine konuştum. Metafizik olaylara daha önce hiç olmadığı kadar ilgi duyuyordum ve diğer Doğu dinlerini de araştırıyordum. İslâm'ın benim gibi liberal Kaliforniyalı bir kızın hayatını nasıl etkilediğini ve ailemin bu duruma nasıl baktığını merak ediyorlardı. Ben çalışmalarına devam ediyordum. Yakınlarda İslâm üzerine bir merkez olup olmadığını araştırmaya başladım. En yakını San Francisco'daydı ve benim oraya gitmem -ulaşımı zor olduğu için- imkânsız gibiydi. Ben de kendi kendime çalışmaya devam ettim. Bir şeyler paylaşmam gerektiğinde ailemle konuşuyordum. Bir gün ailemle birlikte Eskimolar hakkında bir belgesel seyrediyorduk. Babam Eskimoların "kar" kelimesini 200 farklı kelime ile ifade ettiklerini, çünkü "kar"ın onların hayatında çok önemli bir yeri olduğunu söyledi. Bir sonraki akşam farklı dillerde neye önem verildiğini anlamak için bir olgunun kaç kelime ile ifade edilmiş olabileceğine dair bir araştırma yaptık. Babam para kelimesinin Amerika'da ne kadar önemli olduğunu, farklı kelimeleri sözlükten bularak ortaya koymuştu. Ben de Müslümanların

Hüda

Allah'a ne kadar çok önem verdiklerini söyledim. Çünkü O'nun doksan dokuz farklı ismi vardı.

Yaz bitmiş ve okuluma geri dönmüştüm. Yaptığım ilk iş Portland'daki cami ile irtibata geçmek olmuştu. İletişime geçebileceğim bir bayan olup olmadığını sordum ve birinin telefonunu aldım. O hafta telefonunu aldığım Müslüman bayanı evinde ziyaret ettim. Kısa bir sohbetten sonra benim hâlihazırda bir inanan olduğumu anlamıştı. Ona, birinin İslâm'ın pratik yaşamı hakkında bana yardımcı olup olamayacağını sordum. Mesela nasıl namaz kılınacağını merak ediyordum. Kitaplardan okumuştum; fakat tam olarak nasıl olduğunu kafamda canlandıramıyordum. Birkaç kere İngilizce ibadet etmeye ve namaz kılmaya çalıştımsa da, bunun usul olarak doğru olmadığını biliyordum. O bayan beni o akşam "akika" yemeğine davet etmişti. Yeni dünyaya gelen bir çocuk için yemek ikramı vardı. Akşam beni de yanına aldı ve birlikte davetin verildiği yere ulaştık. Kendimi Müslüman bayanların yanında çok rahat hissediyordum. O gece bana çok yakın davrandılar. Birkaç bayanın şahitliğinde kelime-i şehâdet getirdim. Bana nasıl namaz kılacağımı öğretiler. Onların da birçoğu Amerikalıydı ve bana kendilerinin İslâm'a nasıl girdiklerini anlattılar. O gece kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyordum.

Müslüman arkadaşlarımdan uzakta, yurttaki odamda kalmaya devam ediyordum. Caminin olduğu yere iki otobüs değiştirerek ulaşabiliyordum. Orada tanıştığım bayanların birçoğu ile irtibatı kaybetmiştim. Kendi imanımı, kendi kendime geliştirmeye çalışıyordum. Daha sonraları da birkaç kere camide bayanları görmek üzere girişimlerde bulundum; ancak

vakti karıştırdığım için erkeklerin olduğu saatlere denk geliyordum. Bir gün cuma namazına gitmeye karar verdim; ancak aynı sebepten camiye giremedim. Cesaretim kırılmış ve kafam karışmıştı ama, İslâm hakkında kendi kendime bir şeyler öğrenmeyi sürdürdüm.

Şehâdet getirişimin üzerinden altı ay geçmişti ve ilk ramazan ayını yaşıyordum. Örtünmeyi düşünüyordum ama, korktuğum için ilk adımı bir türlü atamıyordum. Aslına bakılırsa hâlihazırda muhafazakâr bir giyim tarzım vardı. Arkadaşlara giderken başörtüsünü omuzlarıma atıyordum. Müslüman ablalardan biri örtüyü tam örttüğümde kıyafetimin tamam olacağını söylemişti; ama inancımı yeterince kuvvetli bulmadığımdan başımı örtmeye korkuyordum. Örtünmenin sebebini ve gerekliliğini anlıyor ve örtünenleri de takdir ediyordum. Örtülü bayanların mütedeyyin ve asil bir duruşları vardı. Ancak örtünürsem insanların bana çeşitli sorular soracağını biliyordum. Henüz bu sorulara cevap vermeye hazır değildim.

Bu inancım ramazan ayının başlaması ile değişti. Ramazanın ilk günü başörtüsü taktım ve o günden beri takmaya devam ediyorum. Sanırım ramazan ayı rahmetle geldi ve kendimi güçlü hissetmeme vesile oldu; Müslümanlığımla gurur duyamamı sağladı. Artık sorulacak her türlü soruya cevap vermeye hazır olduğumu hissediyordum.

Bununla birlikte, ilk ramazanda kendimi yalnız ve toplumdan soyutlanmış hissetmiştim. Müslüman gruplardan hiç kimse beni programlarına davet etmedi. Okulda kendime bir yemek planı yaptım. Okul, yemeğimi kaplarda vermeyi kabul etti ve ben de onları sahur için muhafaza edebildim. Her gece sahur

vakti kalkıp bana verilen yemek kaplarını açıyor ve odamda tek başıma yemeğimi yiyordum. Sürekli aynı yemekleri yedim. Biraz yoğurt, bir meyve, kurabiye ve ton balıklı ya da yumurtalı sandviç. Yalnızdım; ama kendimi ilk kez bu kadar huzur dolu hissediyordum.

İslâm'a ilk girdiğimde aileme de durumu söyledim, onlar için sürpriz olmamıştı. Geçen yaz evde yaptığımız konuşmalardan Müslümanlığı seçeceğimi önceden sezmişlerdi. Kararımı kabullendiler. Daha önceleri de kararlarımı ve hareketlerimi, kendileri aynı fikirde olmasalar da, kabul ederlerdi. Ancak örtünmeme aynı şekilde yaklaşmadılar. Toplumdan soyutlanacağımı ve hedeflerime ulaşmamda engel olacağını düşünüyorlardı. Örtünmenin radikal bir davranış olduğunu, farklı bir inançta olmama saygılı olduklarını; ancak dış dünyayı etkileyci davranışlarımı kontrol etmemi ve aşırılığa gitmememi söylediler.

Evlenmeye karar verdiğimi söylemem onları daha fazla üz müştü. Daha önce okuldan tanıştığımız Filistinli Faris ile tekrar görüşmeye başlamıştık. Öğlen yemeklerinde ve kütüphanede birlikte vakit geçiriyorduk. Okulun üçüncü yılıydı ve Müslüman olmamın üzerinden bir yıl geçmişti. O yaz evlenmeye karar verdik. Ailem buna karşı çıkmıştı. Çok genç olduğumu, okulu tamamlayamayacağımı, amaçlarıma ulaşamayacağımı ve hayatımı mahvedeceğimi düşünüyorlardı. Eşimi sevmişlerdi; ama pek güvenmemişlerdi. Yeşil kart alıp Amerika'ya yerleşebilmek için beni kullandığını düşünüyorlardı. Ailemle aylarca kavga ettim ve aramızda bir daha onarılmaz yaralar açılacağından korktum.

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

Bu olaylar üç yıl önceydi ve o zamandan beri çok şey değişti. Faris ile birlikte Oregon Corvallis'e yerleştik. Müslüman toplulukların çok olduğu bir semtte oturuyorduk. Çocuk gelişimi üzerine bir programı yüksek başarı ve onur derecesi ile bitirdim. Örtünmemi problem etmeyen birçok iş buldum. Aynı zamanda gönüllü faaliyetlerde görev alıyordum. Eşim elektrik mühendisliğini bu yıl inşallah bitirecek. Faris'in ailesiyle ilk kez bu yıl tanıştım. Yavaş yavaş Arapçayı da konuşabildiğim diller arasına eklemeye çalışıyorum.

Ailem sonunda hayatımı mahvetmediğimi görmüş oldu. İslâm'ın bana mutluluk getirdiğini ve acılardan kurtardığını gördüler. Şimdi başarılarımla gurur duyuyorlar. İlişkimiz eskisi gibi normale döndü ve gelecek ay bize gelmeyi planlıyorlar inşallah.

Tüm olanları bir kenara koyup geriye baktığımda bugün bulunduğum yer için Allah'a şükrediyorum. Allah'ın rahmetini üzerimde hissediyorum. Sanki hayat bulmacamdaki her parça İslâm'ı tanımamla yerine tam oturmuş oldu.

Elhamdülillâhi rabbil âlemin...

...İslâm: ruhumun ve aklımın
özgürlüğüne açılan kapı...

KERİME

20 Eylül 1991’de kelime-i şehâdet getirerek Müslüman oldum. Eğer bana beş yıl önce, “İslâm dinine girecek ve Müslüman olacaksın” denilseydi, buna asla inanmazdım. Beni İslâm’a yönlendiren faktörleri anlatabilmem aslında oldukça zor. Çünkü bu, üç senelik, zaman zaman eğlenceli zaman zaman da meşakkatli geçen uzun bir süreç. Kendime ve dünyaya yönelik olan tüm algılarım dramatik bir süreç içerisinde değişti. Bazı inançlarım onaylanmış oldu, bazıları ise tamamen yapı değiştirdi. Korktuğum ve neredeyse kendimi kaybettiğim zamanlar oldu; ancak bu yolun benim kaderim olduğuna, kaçınılmazlığına inanıyorum. Geçen yıllar içerisinde İslâm beni derinden etkiledi. Ağır ağır ve adım adım beni kelime-i şehâdet getireceğim güne hazırladı.

İslâm’a girmeden önce ruhsal olarak tatmin olamayan, bir arayış içinde bulunan ve iç huzura hasret kalan biriydim. Henüz bu arayışlarıma cevap verecek ve beni tatmin edecek

mantıklı bir yola rastlamamıştım. Seküler bir hümanist olarak hayatımı devam ettiriyordum. Güçlü ahlâkî değerlerim vardı; ama herhangi bir kutsal ya da ruhsal bir olgu ile yollarımız keşismemişti. Ülkemde Hıristiyanlık hâkim dindi. Ancak bana göre Hıristiyanlık insana çok fazla günahkârlık ve suçluluk duygusu yüklüyordu. Henüz farklı dinleri tanımamıştım. Ruhsal boşluğumu doldurmak ve farklı dinleri derinlemesine incelemek için araştırmalar yapmadığımı söylemek isterim. Maalesef hayatımın o zamanki aşırı rahatlığı buna engel oluyordu. Birbirlerini seven ve birilerine destek olan aile üyelerinden oluşan bir aile ortamında yaşıyordum. Birçok dostum vardı. Üniversitemi ve yaptığım çalışmaları çok seviyordum, başarılı bir öğrenciydim. Çok sayıda Müslümanla tanışmam benim için bir şanstı ve beni İslâm üzerine çalışma yapmaya sevk etmişti.

Şerif, içimdeki kıvılcımı uyaran Müslüman arkadaşlardan biriydi. Benden yaşça büyüktü ve ben üniversiteye geldiğimde eğitim destek programında görev yapıyordu. İşi, onu maddî açıdan değil, ama insanlara bir şeyler öğretmenin verdiği haz ve zevk yönü ile oldukça tatmin ediyordu. Oldukça yumuşak ses tonuyla konuşuyor ve insana güven veriyordu. Sözlerinin ötesinde, tavırları beni çok etkilemişti. Onun yaşına geldiğimde aynı huzura ve ruh yapısına sahip olmayı ümit ediyordum.

Tanıştığım Müslümanların sayısı arttıkça, onların imanına ve iç huzurlarına olan şevkim daha da artıyordu. Bu nazik ruhlar, İslâm denince akla ilk gelen vahşet tablolarından oldukça uzaktı. Daha sonra İmran adında bir Müslüman ile tanıştım. Tam evlenmeyi düşüneceğim bir erkekti. Zeki, içten, bağımsız

ve huzur dolu bir insandı. İkimiz de ileride evlenebileceğimize ikna olduğumuz zaman, ben İslâm hakkında ciddi çalışmalara başlamıştım. Aslında Müslüman olmaya henüz niyetim yoktu. Tek düşündüğüm ileride çocuklarımız olursa onları babalarının dininde iyi birer Müslüman olarak yetiştirebilmektir. Eğer çocuklarımız da nazik, içten ve barışçıl insanlar olacaklarsa bunda bir problem yoktu. Bu da beni İslâm'ı daha iyi öğrenmek için motive eden bir etken oluyordu.

Geçmişe dönüp baktığımda barışçıl yapıdaki insanlardan neden bu kadar etkilendiğimin sebebini anlıyordum. Çünkü benim iç huzurum yoktu. İçimde bir boşluk vardı ve akademik başarı ya da sadece insan ilişkileri ile dolmayacaktı. Ancak yine de bu noktada, İslâm'ı bu sorunlarımı çözmeden öte, sadece zihinsel bir uğraş ve arayış olarak görüyordum. Bu yaklaşım akademik hayat anlayışıma uyuyordu ve benim kontrolümdeydi.

Kendimi feminist olarak tanımlıyor ve "İslâm'da kadın" üzerine birçok şey okuyordum. İslâm'ın kadınlar üzerine baskı oluşturduğunu düşünüyordum. Tesettürü, kendine olan saygının bir ifadesinden çok, erkeklerin empoze ettiği bir baskı unsuru olarak görüyordum. Ama okuduklarım beni şaşırtmıştı. İslâm kadınlara baskı yapmadığı gibi, onları özgürleştiriyordu. Bu yüzyılda kazandığımız hakların birçoğu VII. yüzyılda İslâm tarafından sağlanmıştı. Mal sahibi olma, evlendikten sonra kocanın koruması altına girme, oy kullanma ve boşanma hakkı gibi haklar Batı'da henüz bu yüzyıl başlarında konuşulmaya başlanmıştı.

Aslında bunları gerçek manası ile anlamak çok zordu; çünkü her adımda bir direnç gösterdiğimin; fakat tüm sorularıma da

cevap aldığımın farkındaydım. Mesela, İslâm'da neden dört kadınla evlenilmeye izin verildiğini sorguluyordum. İslâm ancak tüm eşlere eşit ve adaletli davranıldığında izin veriyor, genelde ise teşvik etmiyordu. Zaten tarihsel geçmişine baktığımızda genellikle kadın sayısının artış gösterdiği ve savaş sonrası zamanlarda bu yola başvurulduğu, ortada kalan kadınlara ve çocuklara sahip çıkıldığı görülmektedir. Aynı zamanda gayri meşru ilişkilerin önüne geçiliyor, doğacak çocukların da nesebi belli oluyordu. Bu, sorularımdan sadece bir tanesiydi ve İslâm'da kadınların tüm haklara sahip olduğunun bir kanıtıydı.

Bununla birlikte, bu keşiflerim korkularımın geçmesini sağlıyordu. Ertesi yıl, yoğun heyecanlar yaşadığım bir yıl olmuştu. Latin Amerikan araştırmaları üzerine olan yüksek lisans eğitimimi tamamlamıştım. 1999 yılıydı, vekil öğretmen olarak çalışmaya karar verdim. Bu bana İslâm üzerine daha çok zaman ayırmam için bir fırsat sağlıyordu. İslâm hakkında okuduğum çoğu düşünceyi çok anlamlı buluyordum. Ancak dünya anlayışıma tam uymayan yerler oluyordu. Dini hep bir destek olarak algılamıştım. Bu doğru olabilir miydi? Dinler bu dünyadaki birçok baskıya ve savaşa sebep olmamış mıydı? Ben bu temel dinlerden birine intisap etmiş bir erkekle evlenmeyi nasıl düşünebiliyordum? Her zaman radyoda Müslümanların kadınlara yaptıkları baskılar üzerine yeni haberler dinliyordum. Gazeteler de radyo haberlerinden farklı değildi. O toplumdaki biriyle evlenirsem hâlâ feminist olarak kalabilecek miydim? Başımı kaldırdım, insanların arkamdan endişeli seslerle konuştuklarını duyar gibiydim. Yirmi dört yıllık güven

içerisinde geçen hayatım birden tersine dönebilirdi. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu artık ayırt edemiyordum. Siyah ya da beyaz artık yoktu, her şey griydi.

Sanki bir şey beni iradem dışında bir yerlere sürüklüyordu. İmran ile evlenmek artık benim isteklerimin de ötesinde bir durumdu. İslâm üzerine yaptığım çalışmalarımın bir an dahi kafamı kaldırsam feminist döngünün içerisine, sosyalist arkadaşlarıma ve beni seven ailemin kolları arasına geri dönüyordum sanki. Bu insanlar hayatımın hiçbir karesinde beni bir an terk etmediklerinden, sanki beni büyülemişlerdi. Benim hakkımda ne düşüneceklerini ve ne diyeceklerini endişeyle merak ediyordum. Çünkü, "Diğer insanların gözünde yerim nedir, ne derler?" meselesini kafama takan biriyimdir. Kendimi bu düşüncelerden tecrit etmeye çalıştım. Sadece ailemle ve beni yargılamayacağını bildiğim arkadaşlarımla konuştum. Okumaya devam ediyordum.

Durum İslâm ile ilgilenmek ya da ilgilenmemek meselesi değildi artık. Kendi kimliğimle mücadeleme dönüşmüştü. O zamana kadar birçok başarılı ödev hazırlamıştım. İyi bir araştırmacının nasıl yapılacağını ve bir tezin nasıl ortaya konulacağını iyi biliyordum. Ancak karakterim hiç bu kadar karamsar bir hale bürünmemişti. İlk kez anladım ki ortaya koyduğum bütün yazılar diğer insanları memnun etmek içindi. Şimdi kendim için çalışmaya başlamalıyım. Korkutucuydu. Ailemin ve arkadaşlarımla beni çok sevdiklerini biliyordum; fakat aradığım cevaplar onlarda yoktu. İmran sorularıma cevap vermek üzere hep oradaydı. Ancak onun sabrını, tüm varlığını saran inancını takdir ederken, kendi korku ve sıkıntılarımı ona yük

olmak istemiyordum. Kendimi bir hiç olarak görüyor ve çok yalnız hissediyordum. Korkmuştum, kendimden şüphe ediyordum. Ama okumaya devam ettim.

İslâm'da kadının yeri hakkındaki sorularıma tatmin edici cevaplar aldıktan sonra, şaşkırtıcı bir durumla karşı karşıya kalmıştım. Hz. Muhammed'in (s.a.v) hayatını ve Kur'an'ı okumaya ve ilk yargılarımı sorgulamaya başlamıştım. Hz. Muhammed (s.a.v) çok müstesna bir önderdi. Her şeyin önünde yer alan emin sıfatı, şefkati, fetâneti, ânı ve geleceği aynı anda değerlendirebilen basireti ile müstesna bir önderdi. Güçlükler karşısında yılmayışı, bununla birlikte tevazusu ile insanlık tarihinde özel bir yere sahipti. Muhteşem başarılarına rağmen, zenginliği ve sefayı bir kenara itip ümmetinin en fakiri gibi yaşamayı tercih etmişti.

Yavaş yavaş Kur'an'da da derinleşiyordum. İnsanoğlu böylesine muhteşem bir eser ortaya koyabilir miydi? Bunun ötesinde Kur'an onu getiren Peygamber'e dahi rehberlik ediyor, yer yer ona uyarılarda bulunuyordu. Peygamber Kur'an'ı kendisi yazmış olsaydı böyle olur muydu?

Yolumu zamanla Kur'an'a doğru çevirdim. Bu yönelişimle Kur'an'ı sadece zihinsel uğraş içerisinde algılamam azalırken, kendimle olan mücadele artıyordu. Eskiden ayetlerin her kelimesini inkâr eder, kınayacak, yadırgayacak mutlaka bir şey bulur ve beni etkilemesine izin vermezdim. Ama sonra bana aniden bir şey oldu. Sanki tüm ayetler doğrudan bana sesleniyordu. İkinci sûrenin sonundaki ayet (Bakara 2: 286) içimde tecrübe ettiğim şüphe ve karmaşık duygulara cevap veriyordu: "Allah hiç kimseye nefsinin kaldıramayacağı yükü yüklemez".

Bazı ayetleri okuduktan sonra Allah'a inanmaya hemen başlamıştım; ancak bu ayeti okuduğum zaman kendimi sanki kalbime yüklenen ağırlık kalkmış gibi hissettim.

İslâm üzerine çalışmaya başladığımdaki korkuyla karışık duygularım devam ediyordu. Müslüman olduktan sonra ailemle eskisi gibi yakın olabilecek miydim? Hâlâ açık fikirli olabilecek miydim? Seküler hümanizme inanır ve bunun en açık fikirli görüş olduğunu düşünürdüm. Ancak yavaş yavaş bu düşüncenin de en az İslâm kadar dogmatik ve ideolojik olduğunu düşünmeye başlamıştım. Herkes bir şekilde bir ideoloji sahibiydi ve ben de bilinçli olarak kendi ideolojimi seçiyordum. Anladım ki kendime güvenmeliydim ve kendi kararlarımı vermeliydim. Bu zaman içerisinde kendimi daha çok korumaya almıştım ve entelektüel boyutta her zamankinden daha özgür olduğumu düşünüyordum.

İki buçuk yıl sonra Kur'an'ı tamamen okumuştum. Doğa ile ilgili açıklamalarına hayran olmuştum. Kur'an'ın bilgeliliği şüphelerimi gideriyor ve güvenimi artırıyordu. Hz. Muhammed'in (s.a.v) sıra dışı hayatını öğrendim. İslâm'ın kadın ve erkeği farklı; ama eşit olarak kabul edilmesinin ne manaya geldiğini anladım ve tatmin oldum. İslâm gerçek bir eşitlik sağlıyordu ve bunu sadece kadın erkek arasında değil, tüm ırklar ve tüm sosyal sınıflar içinde aynı şekilde ortaya koyuyordu. Bu durum, kendi fikirlerime güvenmemi sağladı. En sonunda kritik olan soruya gelmiştim. "Tek Tanrı"ya inanıyor muydum? Bu Müslümanlığın en temel şartıydı. İslâm'ın kuralları ve tarihsel perspektifte ortaya çıkışıyla ilgili kafamdaki sorular cevap bulmuştu; ancak bu kritik soru, cevap bulmam gereken son soruydu.

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

Kendimi daha büyük bir varlığa teslim edebilir miydim? Seküler hümanist yaklaşımımı bir kenara bırakabilir miydim?

İki defa kelime-i şehâdet getirmeye karar vermeme rağmen, ertesi gün fikrimi değiştirmiştım. Bir gün öğleden sonra dizlerimin üzerine oturdum, alnımı yere koydum ve yardım talep ettim. Bu hareketi Müslümanlarda görmüştüm. Bu şekilde kendimi huzur içerisinde hissediyordum. Belki o anda kalben Müslüman olmuşum; ancak ayağa kalktığımda zihnim kelime-i şehâdet getirmeye hazır değildi.

O hali yaşadıktan birkaç hafta sonra okuldaki öğretmenlik işine başladım. Günler çabuk geçiyordu; ancak iman etmeden günlerimin bu kadar hızlı geçmesini istemiyordum. Mantığım Hz. Muhammed'in (s.a.v) ve Kur'an'ın getirdiği delilleri reddetmiyordu. Zaten o an kalben Müslüman olmaya hazırdım. O âna kadar olan hayatımı akıl-kalp bütünlüğü, eylem ve düşüncenin birlikteliği ve entelektüellik ile duyguların bir arada gidebilmesi için harcamıştım. Bu gerçeği İslâm'da bulmuşum. Birkaç gün sonra kelime-i şehâdet getirdim. Allah'ı kabul ederek ruhumun ve aklımın özgürlüğüne açılan kapıyı bulmuş oldum.

...Hıristiyanlık'tan Budizme; Budizm'den İslâm'a...

MUSA SELMAN

1951 yılında Oregon'da dünyaya gelmişim. Ailem 1635 yılında İspanya'dan Amerika'ya göç etmişti. Amerika Birleşik Devletleri'nde bilinen en eski sülalelerden biriyiz. Dedelerimizin buraya göç etmelerinin sebebi dindar Hıristiyan olmalarıymış. Aslen İngiliz olan ailem kilisenin baskısından kaçarak önce İtalya'ya, oradan İspanya'ya ve en sonunda da Amerika'ya yerleşmiş. Şu an on ikinci nesil dünyaya geldi. Göç etmiş olmamızın sebebi olan din, ortalama bir Amerikalının din anlayışından çok da farklı değil.

Babam bir hukuk profesörü, annem ise iyi bir Katolik ve ev hanımıydı. Dört kardeşlik. İki ablam ve bir abim var. Anne-babamızın tek hayali hepimizin doktor ya da avukat gibi saygın mesleklerden birini edinmemizdi.

Üniversiteye kadar olan hayatım Hıristiyan bir çevrede geçmişti. Kardeşlerim içerisinde özellikle ben okumaya çok meraklı ve düşünmeyi seven biriydim. Hayatı sürekli sorguluyor-

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

dum. Mirasyedi bir Hıristiyan'dım, gerçek manası ile bir dindar Hıristiyan olamamıştım. Yüzyıllardır ailemin dinî hayatında süregelen erozyonlar beni de etkilemişti.

Tıp öğrencisi olarak Princeton'da okumaya başladım. Ancak aldığım derslerde, insan olarak tarif edilen mahluklardan biri olmak beni tatmin etmemiştir. İnsan bir makine gibi değildi. Sadece bedenden ibaret olan biyolojik bir aygıt olamazdı. Bu düşünceler beni tıp tarihi okumaya yönlendirdi. Deliler gibi okuyordum. Doğu bilgilerinde geçen insan tanımından etkilenecektim. Bu bilgilerde insan üç farklı varlık seviyesinde ele alınıyor ve birbirleri ile olan etkileşimleri anlatılıyordu. İnsanın ruh, can ve beden boyutu vardı. Bizim aldığımız eğitim sadece beden boyutu üzerine eğilen ve diğer boyutları hiçe sayan bir anlayışa sahipti. Bu sebeple tıp okumayı bıraktım.

Bir doktor olmamı bekleyen ailemin, okulu bıraktığımdan henüz haberi yoktu. Ciddi bir bunalıma girmiştım. İnsan neydi? Kimdi? Hıristiyanlığa karşı olan inancımı iyice yitirmekle beraber, Doğu dinleriyle ilgili eserler okumaya başladım. Evi-me büyük sayılabilecek bir kütüphane kurdum. Düşünce tarihi, tıp tarihi, dinler ve insan üzerine ne varsa kütüphaneme ekliyor ve sürekli okuyordum.

Bu okumalarım beni Budizm'e doğru götürmeye başlamıştı. Budizmin insan anlayışı ve modeli beni hayli etkilemişti. Hep-sinden ötesi, Batı insanının yaşadığı karmaşayı çözüyor gibi görünüyordu. İnsanlara huzur vaat ediyordu ve benim o sıralar en çok ihtiyacım olan şey huzurdu. Bu konudaki okumalarımı artırdım ve Budistlerle tanıştım.

Kısa bir süre sonra da Budist oldum. Benim için çok farklı bir deneyimdi. Sanki hayattaki sorularımın cevabını bu dinle birlikte bulmuştum. Kafamdaki karmaşıklığın çözüldüğünü hissettim. Budizmin tüm versiyonlarını öğrendim. Vejetaryen oldum. Bedensel eğitim için gerekli olan bütün egzersizleri kendi üzerimde uygulamaya başladım. Özellikle nefes egzersizlerini oldukça dikkatli yapıyordum. Bir ara, bir ay sürecek olan, yavaş hareket etme ve nefes sayma, yenilene içilene dikkat etme gibi uygulamalardan oluşan ağır bir Budist inzivayına başladım. Bu tarz uygulamalarda inatçı ve sabırlı olduğumdan, hayli zor olan bu süreci başarı ile bitirdim.

Ancak içimde tatmin olmayan bir yanımda vardı. Zihnim yeniden sorular üretmeye başlamıştı. Tamam, bir huzur vardı; ama hareket yoktu. Bir şeyler eksikti ve tatmin olamıyordum. Aradığım şeyin Budizm olmadığına karar verdim ve tekrar arayışa geçtim. Yeniden ve daha yoğun bir şekilde kitapların dünyasına döndüm. Aradığım cevap oralarda bir yerlerde gibi geliyordu bana. O sıralarda üniversite hayatına geri dönmüştüm. Felsefe tarihi okumaya başladım. Üniversitede bir hocamız vardı; Müslüman olmamasına rağmen Arap kıyafetleriyle derse geliyordu. Kendisi Nijerya'da görev yaptığı sırada bu kıyafeti beğenmişti ve okulda da giymeye devam ediyordu. Bir gün kendisine sıkıntılarımı açtım ve o da bana Kur'an okumamı, aradığım cevapların orada olabileceğini söyledi. Sonra bana İngilizce'ye tercüme edilmiş bir Kur'an hediye etti.

Zaten kitap delisi olan biri için Kur'an'ı okumak bir solukluk işti. Ancak beklediğim gibi olmadı. Her satırı birkaç kere okuma gereği duyuyordum. Çünkü basit bir kitap değildi. İçerisi sanki

benim için özel hazırlanmış “sık sorulan sorular ve cevapları” gibi bir şeydi. İlk defa bir kitaptan bu kadar etkilenmişim. İslâm üzerine araştırmalara başladım. Aradığım her şey İslâm’da vardı. Ancak İslâm’a girmek için henüz hazır değildim.

Müslüman insanlarla tanışmaya başladım. İlk tanışıklarım Kuzey Afrikalı Müslümanlardı. Kültürleri ve inançları ile çok değiştiler. Müslümanların sohbetlerine gitmeye devam ettim. Bunlardan bir tanesi hayatımın dönüm noktasıydı. Türkiye’den gelen bir mürşit olduğundan bahsettiler. O günlerde bulunduğumuz şehre de uğrayacakmış. Bizimkiler de kendi sohbet meclislerine davet etmişler.

O zatla ilk kez sohbetin başlayacağı yerin giriş kapısında karşılaştık. Bir anda göz göze gelmiştik. Kendimi çok garip hissetmişim. Sanki bir tarayıcı gibi beni taramış, geçmişim ve o ânım hakkında benimle ilgili tüm bilgileri elde etmiş gibi hissettim. İlk defa bir insandan hem de ilk bakışta bu kadar etkilenmişim. Sanki beni mıknatıs gibi çekiyordu. Sohbeti bazen Arapça bazen de Türkçe yapıyorlardı. Ben her iki dili de anlamıyordum; ama yine de nasibimi alıyordum. Konuşulan dil bizim konuştuğumuz bir dil değildi; ama anlamamız için o dili bilmeniz gerekmezdi. Sadece teslim olmanız yeterliydi.

Henüz Müslüman olmamıştım; ancak namazlara ve dervişlerle birlikte zikir meclislerine katılıp onları seyrediyordum. Onların hallerini anlamıyor olsam dahi etkileniyordum. Budistken bulamadığım her şeyi burada bulmuştum. Hem hareket vardı hem bilgi hem de kalp hayatı vardı. Ancak içimde hâlâ bir fren mekanizması beni Müslüman olmaktan geri tutuyordu. Halbuki kalben bu dinin doğru olduğuna çoktan iman etmiş-

tim. O mürşidi gördüğümde ise hiçbir şüphem kalmamıştı. Bir cuma namazıydı. Namaz kılındı ve namaz sonrası sohbet başladı. O an ayağa kalktım, o cemaatin önünde ve Allah'ın huzurunda Müslüman olmak istediğimi söyledim. İmamın yanına gittim ve kelime-i şehâdet getirdim. Sanki o an bir başka varlık boyutuna geçmiştim. Garip duygularla dopdoluydum. 1980 yılıydı ve yirmi dokuz yaşındaydım. Bir yandan Müslüman olduğuma seviniyor bir yandan da boşa geçmiş olan senelere üzülüyordum.

Cemaatle birlikte namazlara devam ettim. Ramazan ayında oruç tuttum. Bir yandan da okula devam ediyordum. Eşimle Müslüman olmadan önce tanışmıştım, yaklaşık aynı zamanlarda Müslüman olmuştuk; sonrasında da evlendik. O da benim gibi arayış içerisinde olan bir insandı. O da sorularının cevabını İslâm'da bulmuştu.

Üniversite sonrasında Arap ülkelerine İslâm'ın ana vatanını görmek üzere gittik. Birkaç yıl orada kaldıktan sonra Türkiye'yi ziyaret ettik. Türkiye'de yaşanan İslâm farklıydı. Daha global ve herkese hitap eden bir anlayış geliştirmişlerdi. Özellikle tasavvuf yolları çok zenginleşmiş ve çeşitlenmişti. Zaten İslâm'ı yaşayanlardan en çok etkilendiklerim Türkler olmuştu.

Şimdi Amerika'dayız ve hayat devam ediyor. Dokuz kişilik Müslüman bir aile olduk. Allah'a bugünleri bize yaşattığı için şükrediyoruz. 1635'te Hıristiyanlığı yaşayamadığı için Amerika'ya gelmiş bir ailenin çocuğu, bakarsınız burada İslâm'ı yaşayamadığı için gün gelir Türkiye'ye göç eder.

...hiçbir zaman eski hayatımı özlemedim.
çünkü ben, Rabbimin muhabbetine
kavuştuğum için mutluyum...

YUSUF İSLAM (CAT STEVENS)

Söyleyeceklerim hâlihazırda bildiklerinizden, yani Allah tarafından Hz. Peygamber'e (s.a.v) verilen gerçek dinin mesajından ibaret. İnsanoğlu olarak, yaratılmış mahlûkat içinde en yüksek makama ve şuura sahibiz. İnsanoğlu Allah'ın yeryüzündeki halifesi olarak yaratılmıştır. Bunun getirdiği yükümlülüğün önemini anlayarak ve kendimizi yanılısamalarımızdan kurtararak, yaşantımızı ahiret hayatına hazırlanma fırsatına dönüştürmeliyiz. Bu şansı bu hayatta kaçırarlara tekrar dönüş hakkı verilmeyecektir. Yüce Kur'an hesap günü ile ilgili şöyle der: "Kul Rabb'ine seslenir: 'Bizi geri gönder, bir şans daha ver'. Rab ise şöyle buyurur: Eğer seni geri gönderirsem tekrar aynı şeyleri yapacaksın."

Modern dünyanın lüks ve görkemli yaşantısının içerisinde büyüdüm. Annem İsveçli bir Baptist, babam Kıbrıslı bir Rum Ortodoks'tu. Evde çok az bir Hıristiyanlık havası vardı. Ben de

bu ortamda doğdum ve büyüdüm. Ancak şimdi biliyorum ki her çocuk fitrat üzerine doğar; anne ve babası onu Hıristiyan, Yahudi, Mecusi yapar. Hıristiyanlığın da bana bu şekilde ailem tarafından verildiğini düşünüyorum.

Londra'nın merkezinde evimizin yakınında bulunan ve Roma Katoliklerine ait olan bir okula gönderildim. Orada Allah'a inanmamızı öğrettiler. Ancak Allah'a giden tek yolun Hz. İsa aracılığıyla olduğunu söylediler. Allah ile direkt bir ilişkimiz yoktu. Bu inancı kabul etmiştim. Çünkü anne ve babamın inancı böyleydi. Onların benden daha iyi bildiklerini farz ederdim.

On bir yaşında, karışık dinlerden öğrencilerin bulunduğu bir okula gittiğimde kiliseyle pek ilişkim kalmamıştı. Ama, Hz. İsa'nın üzerimdeki etkisi, teslisin ne manaya geldiğini düşünmeden devam ediyordu.

Hz. İsa'nın heykellerine baktığımda, onları hayatı olmayan taşlar olarak gördüm. Teslis inancı kafamı karıştırıyordu; ancak tartışmıyordum. Ailemin inancına olan saygımdan ben de öyle ya da böyle inanıyor görünmek durumundaydım.

Dış dünya benim için çok çekici idi. Çok eğlenceli ve heyecanlıydı. Müziğe başladığım sırada, dini daha ciddiye almam gerektiğine dair duygularım olmasına rağmen, sözde bir Hıristiyan haline geldim.

Büyük bir yıldız olmak istiyordum. Film ve medya dünyasında gördüklerim beni kendisine bağlıyordu. Belki de o gördüklerim benim tanrımdı ve amaç çok para kazanma, şan ve şöhret sahibi olmaktı. Çok parası, güzel bir arabası olan bir

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

amcam vardı. Etrafımdaki insanlar da âdetâ dünyalarına tapıyorlar ve benim bu konudaki inancımı pekiştiriyorlardı.

Çok ünlü ve çok zengin olmak hayatımın amacı olmuştu. Kendime pop starları örnek almaya, şarkılar bestelemeye başladım. Biliyordum ki, zengin olduğumda ihtiyacı olanlara da servetimle yardım edecektim.

Bir-iki sene içinde gerçekten çok meşhur oldum. Henüz çok gençtim. Beni efsane yapmışlardı. Ben de efsane olmak istiyordum. Ama efsane olmanın sonu alkol ve uyuşturucu bağımlılığına çıkıyordu.

On beş, on altı yaşlarımda şarkı yazmaya başladım. Ondokuzuma ayak bastığımda ilk büyük başarıyı yakalamıştım. İsmim ve fotoğraflarım tüm medyadaydı. Aşırı derecede içki ve sigara içiyordum. Tabii yirmi yaşında da verem hastalığına yakalandım, yatağa düştüm. Sanat hayatım olumsuz etkilenmişti. Hayatımı yeniden gözden geçirmem gerektiğini düşündüm.

Başarıyı yakalamamdan bir sene sonra çok hastalanmış ve hastanede müşahedeye alınmıştım. Düşünmeye başladım. Bana ne olmuştu? Sadece bir bedenden mi ibarettim? Hayatımın amacı yalnızca bu bedeni tatmin etmekten mi ibaretti? Anladım ki, bu felâket bana Allah tarafından gözlerimi açmam için verilmiş bir fırsattı. Doğu'nun dinî felsefeleri ile ilgilenmeye başladım. Doğu'yu öğrenmek hippilik dönemimden kalma bir tutkuydu. Budizm hakkında kitaplar okumaya başladım. Budizm'i, katı ve dogmatik kilise öğretilerinden çok daha doyurucu buldum. Budistler gibi, kendimi bu dünyadan koparmak için, et yemez oldum. Yoga yapmaya, tefekküre dalmaya

başladım. Bu, Hıristiyan din anlayışına karşı hoşlandığım ilginç bir alternatifti. Ancak uygulaması güçtü.

Aslımı inceleme merakı da sarmıştı beni. Ailemin Rum (Yunan) kökenine doğru gittim. Pisagor'u, her şeyin matematik formülle sonuçlanabileceğini ve kâinatın matematiksel kaidelerle işleyebileceği teorisini öğrendim. Ama bütün bunlar da bana nasıl yaşanabileceğini söyleyemiyordu.

Bir gün yürüyordum. Yağmura yakalanmıştım. Sığınacağım bir yere doğru koşmaya başladım. "Bir dakika!" dedim ve vücudumun ıslaklığını fark ettim. Bedenim bana ısladığını söylüyordu. Bedenin bir eşeğe benzediğini ve onun gibi yolunu bulması için eğitime ihtiyacı olduğunu düşündüm. Aksi halde eşek kendi istediği yere sizi götürmeye devam edecekti.

Anladım ki irade insana Allah tarafından verilmiş bir hediye idi. Doğu dinlerinden öğrendiğim kavramlardan etkilenmiştim. Hıristiyanlıkta yolun sonuna gelmiştim. Tekrar müziğe başladım. Bu kez kendi düşüncelerimi müziğe yansıtıyordum. Bestelerimden birinin sözünü hatırlıyorum. Şöyleydi: "Bilmek isterdim. Cennette ve cehennemde ne olduğunu, bilmek isterdim. Sen yatağında ya da tozlu bir hücrede, diğerleri ise büyük otellerde iken bunu bilebilecek miydim?" Artık bir "yolda" olduğumu biliyordum.

"Tanrıyı Bilmenin Yolu" adıyla başka bir şarkı daha yazdım. Müzik dünyasında daha da meşhur olmuşum. Ama gitgide daha zor zamanlar yaşıyordum. Zenginliğim ve şöhretim doğruyu arayışımı eş zamanlı artıyordu. Dünyaya aşırı bağlanmışım, rahip olmaya ya da toplumdan kendimi soyutlamaya hazır değildim.

Zen-Budizm ve astroloji* gibi şeylerle uğraştım. Tekrar İncil'le ilgilendim, ancak olmadı. Henüz İslâm hakkında bir şey bilmiyordum. 1975 yılında ağabeyim Kudüs şehrini ziyarete gitmişti. Ziyaret programında Mescid-i Aksâ da bulunuyordu. Camiye girer girmez içinde barışçı, doyurucu garip hisler belirince, bana hakkında hiçbir şey bilmediğimiz bu dinden, yani İslâm'dan bahseden bir kart atmıştı. Londra'ya döndüğünde ise bana Kur'an'ın aslıyla İngilizce tercümesini ihtiva eden bir kitap hediye etti. Ağabeyim Müslüman olmamıştı; ancak bu dinde bir şeyler olduğunu hissetmiş ve benim de etkileneceğimi düşünmüştü. Şanslıyım, çünkü Allah hayatımı aydınlatmak istemişti. Ağabeyimin okumam için hediye ettiği Kur'an'ı okudum ve aradığımı bu din olduğunu anladım. Allah'ın bana, beni hak yola irşat etmek için gönderdiği bir hidayet fırsatıydı bu.

Kitabı okuduğumda bana her şeyi anlatarak rehberlik ediyordu. "Ben kimim? Hayatın amacı nedir? Gerçek nedir ve ne olmalıdır? Nereden geldim?" gibi sorularıma cevap veriyordu. Anladım ki bu din gerçek dindi. Ancak Batı dünyasının anladığı manada ve yaşlılara yönelik bir din değildi. Ayrıca Batı'da her kim bir dine intisap etmek isterse bunun tek yolu o düşüncenin fanatiği olmaktır. Ama ben bir fanatik değildim. Bedenim ve ruhum karmakarışık olmuştu. Anladım ki, bedenim ve ruhum ayrı değiller ve dindar olmak için dağlara çekilmek zorunda değildim. Artık ilk yapmak istediğim şey Müslüman olmaktı.

* Zen-Budizm: Meditasyon mezhebi olarak da anılan Japon Budist ekolü. Astroloji: Gök cisimlerini, yıldız ve gezegenleri inceleyerek insanın kaderi, mevsimler, olaylar vb. üzerine yorumlarda bulunma.

Pek çok manevî-ruhî yollardan geçmiştim. Ne yazık ki hiçbirini beni doyuramamıştı. Rotasız bir gemi gibiydim. Fakat Kur'an'ı okuduğum zaman, beni öyle bir hal bürüdü ki, sanki o benim için var edilmişti, ben de onun için yaratılmıştım.

Bir buçuk yıldan fazla bir süre durmadan Kur'an okudum. Bu süre içinde hiçbir Müslümanla karşılaşmadım. Kur'an'ın mesajı içinde kendimi yitirmiştim. İki tercih vardı önümde: Ya kendimi tümüyle teslim edecektim ya da kendi müzik yolumda yürüyüp gidecektim.

Fâtiha sûresini okuduktan sonra, Kur'an'ın mesajının evrensel olduğunu anlamaya başladım. Şimdiye kadar gördüğüm kitapların hiçbirine benzemiyordu. Bütün kelimeler garip bir şekilde yakındı bana sanki; içimi bir yakınlık ve erime duygusu kapladı. Okyanusunu bulmuş bir ırmak gibiydim.

Kur'an her şeyin üzerinde dosdoğru ve apaçık olup, herkesin anlayabileceği kadar sadedir. Muhakkak ki, Allah tarafından gönderilmiştir ve hiçbir fani tarafından da taklit edilemeyecektir. Çünkü, olduğu gibi gerçektir. Makul bir dünyada İslâm'a sadakat, kabul görecektir. Fakat insanlığın hepsi makul değil ki. Her birimiz, aklımızın yettiği kadar ve pek de mükemmel olmayan yollarda, en iyi bildiğimiz gibi gitmekteyiz.

Her şeyin Allah'a ait olduğunu anladım. Her şeyi O yaratmıştı. Bu duygulara erişince gururumda azalma oldu. Daha öncesinde kendi varlığımı, kendi büyüklüğüme borçlu gibi hissediyordum kendimi. Kendi yaratıcım olmadığımın farkına vardım. Buradaki varlığımın asıl amacı, İslâm dinine teslim olarak mükemmelliğini öğrenmek olacaktı. Bu noktada imanımı keşfe başladım. Müslüman olduğumu hissettim. Kur'an oku-

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

malarımnda bütün peygamberlerin Allah'ın aynı mesajını iletiklerinin farkına vardım. Yahudiler ve Hıristiyanlar neden farklıydı. Şimdi Yahudilerin neden Hz. İsa'yı Mesih olarak kabulmediklerini ve Allah'ın ayetlerini neden değiştirdiklerini ve Hıristiyanların neden Allah'ın ayetlerini yanlış anlayarak Hz. İsa'ya Tanrı'nın oğlu dediklerini anlayabiliyordum. Her şey benim için daha anlamlı hale gelmişti. Bu Kur'an'ın güzelliğinin apaçık bir göstergesiydi.

Astronotlar uzaya çıktıklarında dünyanın küçüklüğünü ve buna nispeten evrenin uçsuz bucaksızlığını gördüler. Bu müşâhadeden sonra inançları kuvvetlenenler oldu. Çünkü Allah'ın işaretlerini görmüşlerdi.

Kardeşimin yaptığı gibi Kudüs'ü ziyaret etmeye karar verdim. Kudüs'e vardığımda camiye gittim ve içeride oturdum. Bir adam ne istediğimi sordu. Müslüman olduğumu söyledim. Adımı sordu. "Stevens" dedim. Kafası karıştı. Daha sonra, usulüne tam uyamamış olsam da, namaza iştirak ettim. Londra'ya döndüm ve Nefise isminde bir Müslüman bayanı ziyaret ettim. Ona İslâm dinine geçmek istediğimi söyledim. Beni Regent's Park Camii'ne yönlendirdi. 1977 yılıydı, Kur'an ile ilk karşılaşmamdan altı ay kadar sonrasına denk geliyordu. Artık gururumdan ve şeytandan kurtularak tek bir yöne yönelmeliydim. Bir cuma günü, cuma namazı sonrası imama giderek iman etmek istediğimi söyledim. Artık Allah ile aracısız iletişim kurabilecektim. Ne Hıristiyanlıkta ne de diğer dinlerde böyle bir anlayış vardı. Bir Hindu bayan bana şöyle demişti: "Hinduları anlamıyorsun, bizler de bir Tanrı'ya inanıyoruz. Biz nesnelere ve putlara sadece konsantre olmak için kullanıyoruz." Aslında

o bayan, Tanrı'ya ulaşmak için putların yaratılması gerekir, di-yordu. Ancak İslâm Allah ile aramızdaki bütün engelleri kaldı-rır. Namaz, inanmayanları inananlar haline dönüştüren bir arınma sürecidir.

İslâm'a girmemden sonra yapageldiğim, alıştığım şeyleri bırakmam zor olmadı; çünkü içki, sigara ve faiz gibi aslında beni tüketmekte olan kötülükleri bırakmam gerektiğine içten inanıyordum. Ama yine de eski arkadaşlarımdan kopmam zordu. "Neden İslâm'ın mesajını kavrayamıyorlar?" diyordum, kendi kendime... Onlarla ilişkilerimi kesmeden, inancıma bağlı kal-maya çalıştım. Fakat en sonunda dinim için geçmişimle İslâm arasına bir çizgi çekme noktasına geldiğimi anladım. Bu arada pek çok denemeden geçtim. Söz gelimi, Müslüman olmayan arkadaşlarımla arasında bulunurken, "Özür dilerim" diyor ve sessizce namaz kılmaya gidiyordum. Nereye gittiğimi söyle-miyordum onlara; çünkü bunun biraz tuhaf kaçacağını düşü-nüyordum. Sonra, bir gün namaz kılmak için ayrıldığımın bi-linmesi gerektiğine karar verdim. Hiç kimse karşı çıkmadı, hem de saygıyla karşıladılar. Siz ayağa kalktığınız ve görevinizi yaptığınız zaman, Allah sizin için bunu kolaylaştıracaktır; daha sonra da fazla bir problemim olmadı.

Hiçbir zaman eski hayatımı özlemedim. Çünkü ben, Rabb'imın muhabbetine kavuştuğum için mutluyum. Bir söz vardır: "Hayat, ekmek gibi güzel kokuludur; ama onu yemek, kokusu kadar güzel değildir" der. Hayattaki uzun tecrübelerim sonucu vardığım nokta budur. En güzel şeyin, insanın kendi halinde ve "yaratıcı"sıyla ilişkisinden memnuniyeti olduğuna inanıyorum. Sözlerimin en iyi delili de bugünkü halimdir.

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

Çağdaş medeniyetin bütün imkânlarına sahip olduğum zamanlarda içimde bir mutsuzluk, bir boşluk hissediyordum. Ama şu an, Allah'a hamdolsun, yolumu buldum. Bir insan için Allah'a yakın olarak, Müslüman ve salih bir eşle mutlu bir aile içinde yaşamaktan daha güzel bir şey olamaz.

Allah bize Hz. Muhammed'in (s.a.v) ümmetinin yolunu izlemeyi nasip eylesin. Âmin!

...” niçin buradayım?”, “nereden geldim?” ve
“öldükten sonra nereye gideceğim?” ...

ROBERT

1964'te Londra'da doğdum. Annem ve babam işçi sınıfındandı. Annem Katolikti, babam ise İngiliz kilisesine bağlıydı. Dindar sayılmazlardı. Dolayısıyla evimizde dinî bir atmosfer olmadı. Ailem, sadece evlilik törenlerine iştirak etmek için kiliseye giderdi ve beni de yalnız bir defa, amcamın evlilik töreni için götürmüştü. Babam, ben on yaşımdayken vefat etti. Annem ikinci defa evlendi. Ben annemin yanında büyüdüm. Onunla ilişkimiz iyiydi. Annem seküler bir zihniyete sahipti ve hayatı anlamak için kullandığı birtakım görüş ve teorileri vardı. Ortaokulda din ile ilgili bir şeyler öğrenmeye başladım; fakat bu bilgiler insanlara yardım etmeme yardımcı olacak kadar fazla değildi. Tabi bu arada İslâm hakkında bir-iki küçük şey de öğrenmiştim; örneğin, “Müslümanlar ibadet etmek için camiye giderken ayakkabılarını çıkarırlar” gibi.

Din değiştirmeden önce, hafta sonlarını dışarıda geçiren, içki içen ve genç kızlarla beraber olan biriydim. Kısa süreli bir

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

kız arkadaşım oldu; fakat daha sonra ayrıldık ve kısa bir süre sonra da kendimi toparladım.

Hayatla ilgili net fikirlerim yoktu, belki içten içe birtakım cevaplar arıyordum. Çalışıyordum, arkadaşlarımla dışarı çıkıyordum; ama tamamen mutlu değildim. Ancak neyin eksik olduğunu da bilmiyordum (Şimdi eksiğin ne olduğunu anladım). Sanıyordum ki her şeyim var ve derdim tasam yok. Genç bir delikanlı iken, yıldızları ve güneşi düşünürdüm; nereden geldiler, yaratıldılar mı?... Tabii sürekli zihnimi kurcalayan bu soruların cevaplarını bulamazdım ve kafam karışırdı.

Din hakkında pek fazla bilgiye sahip değildim. Mesela, Sih* ile Hindu arasındaki farkı sorsanız bilmezdim. Benim için din dindi ve aralarındaki farkları ayırt edemezdim. Din konusunda tamamen cahildim.

Dinle ilk temasım, eşim kanalıyla oldu. Eşimle ilk kez Londra'da tren istasyonunda ve hayli ilginç bir şekilde karşılaştım. O gün bir arkadaşımın, kız arkadaşını istasyona bırakması gerekiyordu; fakat onun arabasının bulunduğu yerdeki cadde "Londra Maratonu" sebebiyle kapatıldığı için arabasını çıkar-mamıştı. Benim arabam caddenin diğer tarafındaydı. Bana on-ları istasyona bırakıp bırakamayacağımı sordu ve ben de kabul ettim. Victoria İstasyonu'na varınca çay almak için kafeteryaya gittim. O sıralarda her yerde bomba korkusu vardı. Kafeteryada oturan bir kız gördüm, önünde sahipsiz gibi gözüken bir valiz

* Sih Dini: Guru Nanak tarafından 16. yüzyılda Hindistan'da kurulmuştur. İslâm ile Hinduizm'in mecedilmesiyle ortaya çıkmıştır. Yüce bir tanrı fikrine yer verir. Ancak bu, Tanrı'nın Hinduizm'de olduğu gibi Avatara-larının olduğu inancını reddeder.

duruyordu. Ben de ona yaklaşım önündeki valizin kendisine ait olup olmadığını sordum. Bu vesileyle konuşmaya başladık.

Orada onunla tanıştık ve görüşmeye başladık. Filistinliydi ve Filistin sorunu ile ilgili arada bir konuştuğu olurdu. Filistin benim daha önce hiç ilgilenmediğim bir konuydu. Zamanla birbirimizi daha fazla tanımaya başladık. İlerleyen zamanlarda bana Müslüman olduğunu söyledi. İslâm hakkında bazı şeyler anlatıyordu; ama o zamanlar hiçbir dinle ilgim olmadığı için anlattıklarını pek dinlemiyordum. Bana bazı kitaplar vermek istedi. İslâm hakkında daha fazla konuşmak istediğinde, “Bu konuyu geçelim, ilgimi çekmiyor” falan diyordum. Aslında beni Müslümanlaştırmaya çalışmıyordu, sadece İslâm’dan bahsediyordu. İlk tanışmamızdan iki ay sonra evlendik.

Evlendikten sonra üzerimde herhangi bir dinî baskısı olmadı; ama sürekli bana bazı şeyleri anlatmaya çalışıyordu. Dediğim gibi ben bunlarla pek ilgilenmiyordum. İbadetlerini de pek yerine getirmiyordu (Hâlâ tam olarak ibadet etmiyor; ama İslâm’a bütünüyle inanıyor).

Müslüman olmamda ilk etken, Müslüman bir ülkeye, Ürdün’e yaptığım ziyaret oldu. Eşim amcasıyla görüşmek istiyordu. Sadece Ürdün’de bir amcasının yaşadığını biliyordu; ama adresini bilmiyordu. Amcasına ulaşmak için Lübnan’daki kız kardeşinden yardım istedi. Bu vesileyle 1998 Haziranında tatilde Ürdün’e gittik. Amcası benimle tanışınca, yeğenininin eşinin de Müslüman olması gerektiğini düşünerek beni İslâm’a davet etti. İslâm’la ilgili pek çok şey anlattılar; ama ben hâlâ ilgisizdim. Orada bulunduğum süre içinde insanların birbiriyle ilişkileri ve yaşayışları beni etkiledi. Örneğin bir otobüs dura-

ğına gittiğinizde erkekler hemen kalkıp bayanlara yer veriyorlardı. Bir de orada tanıştığım Filistinli bir entelektüelden oldukça etkilendim. Onunla komünizm, kapitalizm, İslâm ve diğer birçok din ve ideoloji hakkında konuştuk. Bana son derece mantıklı bir şekilde diğer din ve ideolojilerdeki yanlışlıkları ve İslâm'ın tek ve gerçek yol olduğunu anlattı; şunu vurguladı: "Sen Müslümanlara değil, İslâm'a bakmalısın ve onu anlamaya çalışmalısın. Eğer Müslümanlara bakarsan İslâm'la ilgili doğru sonuçlara varamazsın!" Gördüklerimin ve o Filistinli entelektüelin etkisiyle şu üç soru ile karşı karşıya kaldım: "Niçin buradayım?", "Nereden geldim?" ve, "Öldükten sonra nereye gideceğim?" O Filistinli entelektüel, beni daha önce kimsenin sormadığı bu üç soruyla karşı karşıya bıraktı. Halbuki daha önce de dindar Müslümanlarla karşılaşmıştım; ama onların dini anlatma ve dava kaygıları yoktu. O bana, bir yaratıcının olması gerektiğini, bu kadar fani ve sınırlı olan eşyanın kendi kendisine var olamayacağını anlattı. Ürdün'de beş hafta kaldık. Filistinli, beni çok kısa bir zamanda Müslüman olmaya ikna etti ve orada kelime-i şehâdet getirerek yirmi dört yaşımda İslâm'a girdim.

İslâm'a girince hayatıma bir sürü yeni kural ve yasak getirmem gerekiyordu. Yeni alışkanlıklar geliştirecek ve bazı alışkanlıklarımı terk edecektim. Ama çok mutluydum; çünkü tüm bunlar hayatımı daha iyiye doğru değiştirecekti. Artık hayatımı Allah'ın rızasına göre şekillendirecektim ve yaşamak için bir sebepim olacaktı. Derhal içkiyi bıraktım, kumarı ve haramları terk ettim. Namaza başlamak istedim ama, başlangıçta çok zorlandım. Fakat Müslüman olduktan altı hafta sonra düzenli

olarak namaz kılıyordum. Ürdün'den ayrılırken bana Londra'daki Müslümanlarla ilişki kurmamı, aksi takdirde inancımın zayıflayabileceğini söylediler. Londra'ya dönünce çok hoş kardeşlerle tanıştım. Döndükten birkaç hafta sonra eşim bana İslâmî bir isim seçti.

Annem Müslüman olduğumu öğrenince tabii şok oldu, Ürdün'de beynimi yıkadıklarını düşündü. Bunun geçici bir gençlik hevesi olduğunu ve altı-yedi haftada atlatacağımı zannediyordu. İslâm'ın ne kadar ciddi bir şey olduğunu ve benim bu konudaki ciddiyetimi anlamamıştı. Daha sonra benim Müslüman olduğumu kabul etti. İlk Müslüman olduğumda ona anlatamadığım İslâm'la ilgili bazı şeyleri artık anlatabiliyorum. Aslında doğru bulduğu birçok nokta da var. Anne-oğul olarak çok güzel bir ilişkimiz oldu. Arkadaşlarım da şok oldu, birdenbire onlarla eskisinden çok daha az vakit geçirmeye başladım. Söyledikleri şey şu: "Sen artık bir Müslümansın, bizimle çıkmıyor ve içki içmiyorsun". Bu durumu hazmedemediler. Onlar için bir yabancı oldum, birkaç hafta sonra artık bana pek uğramamaya başladılar. Ben de onlara aynı şekilde davranmaya başladım. En yakın arkadaşımı yaklaşık iki yıldır görmedim. Müslüman oldum diye benimle ilişkisini kesti. İnsanlar bir İngiliz'in İslâm'ı seçmesini anlamakta zorlanıyorlar. Her şeyden önce, hem sosyal etkilerle hem de medya ile İslâm'ı reddetmeye programlanmışlar. Medya İslâm'ı çarpıtarak sunuyor. Bu yüzden de bir İngiliz'in Müslüman olmasını anlamak onlar için çok zor. Şu an çalıştığım yerde iki yıldır bulunuyorum ve ilk altı ay onlara Müslüman olduğumu söylemedim. Çünkü beni öncelikle birey olarak tanımalarını istiyordum. İlk tanış-

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

mamızda Müslüman'ım deseydim benimle ilişkilerini bir anda kesebilirlerdi. Şu anda insanların çoğu ile ilişkim gayet iyi. Aslında bana dinimle ilgili daha çok soru sormalarını bekliyorum; ama pek soru sormuyorlar. Genelde sorular Selman Rüştü olayı veya Körfez Savaşı ile ilgili oluyor.

İslâm'ı sadece namaz, oruç ve hacdan ibaret bir din olarak değil, bir dünya görüşü olarak algılıyorum. İslâm, bireyin tüm hayatını ve her hareketini kuşatır. Benim için namaz öncelikle bir vazifedir. Bazen içimden kılmak gelmiyor; ama yine de yerine getiriyorum. Çünkü bir zorunluluk ve benim vazifem. Namaz kılarken çok özel duygular doluyor kalbime. Bazen de hiçbir şey hissetmiyorum; ancak yine de ibadetlerime devam ediyorum. Böylece vazifemi yerine getirmenin mutluluğunu yaşıyorum.

...yeni bir şey öğrenmiştim.
İslâmiyet'te niyetlerimizle de
sevap kazanabiliyorduk...

KENNETH

Daha, genç bir çocukken içimde derin bir Allah korkusu vardı. Hayatımın bir kısmı anneannemin yanında geçti; hatta beni o yetiştirdi demem daha doğru olur. Kendisi Pentekostal* kilisesine bağlı aşırı muhafazakâr bir kadındı. Onun etkisiyle kilise, daha küçük yaşlarda hayatımın bir parçası olmuştu. Henüz altı yaşımdayken cennet ve cehennem ne işe yaradığını biliyordum. Anneannem yalancıların cehennem ateşinde yanacaklarını öğretmişti.

Annem iki farklı ve tam zamanlı işte çalışıyordu. Buluştuğumuz zamanlarda anneannem bana öğrettiklerini tekrar ettiriyor ve bu bilgilerin ne kadar önemli olduğunu sürekli hatırlatıyordu. Erkek kardeşim ve ablam ise anneannemin uyarılarını benim

* Pentekostalizm 20. yüzyılın başlarında ortaya çıkmış bir Protestan hareketidir. Adını Paskalya'dan 50 gün sonra Kutsal Ruh'un havarilere inişi adına kutlanan Pentekost bayramından almaktadır.

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

kadar dikkate almıyorlardı. Bir gün gökyüzünde ayı görünce ağlamaya başladım. Ay dolunay halindeydi ve kırmızı bir renge bürünmüştü. Bunun kıyamet alâmeti olduğunu (kıyamet günü ay kan gibi kıpkırmızı olacak) okumuştum ve çok korkmuştum. Sekiz yaşıma geldiğimde bu tarz korkularımın sayısı iyice artmıştı. Geceleri rüyamda mahşer gününü ve kıyameti görüyordum. Evimiz demir yoluna çok yakındı ve tren oldukça sık geçirdi. Trenin dehşetli gürültüsünü duyduğumda aniden korku içinde uyanır ve öldüğümü sanırdım. İsrâfil'in ölüleri dirilten sûr sesinin ardından tekrar dirilip mahşer gününde olduğumu zannedirdim. Din hakkındaki tüm bu bilgiler şifahî olarak bulunduğum sohbetlerden ve okuduğum İncil'den Hikâyeler isimli kitaplardan körpe zihnime kazınmış düşünce kalıplarıydı.

Her pazar en güzel kıyafetlerimizi giyerek kiliseye giderdik. Dedem bizi kendi arabası ile götürür, bir bakıma özel şoförlüğümüzü yapardı. Kilisede geçen saatler bazen hiç bitmeyecek gibi gelirdi. Bir keresinde gündüz saat 11.00 sularında kiliseye girmiştik ve çıkışımız öğleden sonra 15.00'i bulmuştu. Bazı zamanlar anneannemin dizinde uyuyakaldığımı hatırlıyorum. Bazen erkek kardeşimle birlikte pazar okulumuzla sabah duası arasında izin alır ve dedemle birlikte bahçede trenlerin geçişini izlerdik. Kendisi kiliseye gitmezdi ama, bizim gitmemizi teşvik ederdi. Dedem bir süre sonra felç geçirdi ve bizim de kiliseye düzenli gidişlerimizde aksamalar oldu. Bu dönem hayatımdaki en önemli dönemlerden biriydi.

On altı yaşıma geldiğimde, arkadaşımın arkadaşımın babasının rahip olduğu kiliseye gitmeye başladık. Burası çok az sayıda insanın aynı anda âyine katılabileceği, oldukça ufak bir

kiliseydi. Bir dükkânın giriş kısmına inşa edilmişti. Kapanana kadar birkaç ay boyunca bu kiliseye devam ettim. Liseden mezun olup üniversiteye başladıktan sonra dinî yükümlülüklerimin farkına yeniden vardım. Pentekostal kilisesinin öğretilerini derinlemesine okumaya başladım. Üniversite öğrencisi olarak kiliseye gitmemle gurur duyuluyordu. Herkesin benim hakkımda umutları vardı ve kurtuluşa götüren böyle bir yolda olmak beni de mutlu ediyordu.

Kilisenin kapıları açılır açılmaz içeriye ilk girenlerdendim. Günlerce, hatta haftalarca İncil okudum. Hıristiyan âlimlerin derslerine katıldım, yirmi yaşında vaaz vermeye başladım. Kısa sürede tanınan biri olmuştum. Benim kilise grubuma katılmayan insanlar sanki kurtuluşa eremezlermiş gibi hissediyordum. Aşırı dogmatik biri haline gelmiştim. Tanrı'yı tanımak için çaba göstermeyen insanları sınıflara ayırıyor ve hepsini kınıyordum. Hz. İsa'nın ve Allah'ın tamamen aynı şey olduğuna inanıyordum. Bizim kilisemizde teslis inancı yoktu. Çünkü Hz. İsa hem baba hem oğul hem de Rûhulkudüs'ün üçünü birden kapsıyordu. Buna kendimi bile inandırmaya çalışıyordum; çünkü açıkçası aklım buna pek yatmıyordu. Dinî kıyafetler giyen erkek ve kadınları takdir ediyordum. Tamamen örtünen kadınlar bana Hz. İsa'nın elçileri gibi geliyordu. Makyaj yapan ve süslenen kadınlara ise acıyarak bakıyordum. Kendime çok güveniyordum. Herhangi bir kilisedeki din adamı ile kendi İncil bilgimi kıyaslıyor, münazara yaparsak hepsini yenebilirim diye düşünüyordum. İncil'den yüzlerce pasajı ezber biliyordum. Bu benim vaizliğimin farkını ortaya çıkarıyordu. Doğru yolda olduğumu hissetmeme ve buna inanmama rağ-

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

men, hâlâ bir yanım gerçeği araştırmaya devam ediyor gibiydi. Sanki henüz ulaşamadığım ve bilmediğim bir hakikat vardı.

Yalnız kaldığımda Allah'a dua ederdim. Eğer yanlış bir yoldaysam beni en doğru dine kavuşturmasını isterdim. Henüz hiçbir Müslümanla karşılaşmamıştım. İslâm denince aklıma gelen tek şey, siyah Müslümanların lideri Eljah Muhammed oluyordu. Yetmişli yılların sonunda Louis Farakhan bu grubu yenilemiş ve 'İslâm Milleti' isimli bir hareket başlatmıştı. Bir gün onun konuşmalarından birini dinledim. Konuşma tarzı ve konuştukları beni kalben etkilemişti. Onunla hemen konuşmalı ve kendi dinime böyle bir insanı kazandırmak için çaba sarf etmeliydim. Kim olduklarına bakmadan, ruhlarını cehennem ateşine kaptırdıklarını düşündüğüm insanları, kendi yoluma davet ederek kurtarmaya çalışıyordum ve bu bana zevk veriyordu.

Üniversiteyi bitirdikten sonra tam zamanlı olarak kilise için çalışmaya başladım. Vaizliğimde doruk noktadaydım. Eljah Muhammed'in destekçileri artık saklanmadan açıktan kendilerini gösteriyorlardı. Açıkçası ortaya koydukları gayreti takdir ediyordum. Çıkardıkları yayınları alarak ve toplantılarına iştirak ederek onlara destek vermeye başladım. Çalışma gruplarına katılarak tam olarak nasıl bir inançları olduğunu anlamaya çalıştım. İncil'i kendi çıkarları için yanlış yorumladıklarını düşünüyor ve İncil'i çok iyi bilen biri olarak bu yorumlamalara dayanamıyordum.

Bu arada Teksas'a taşındım. Altı ay kadar sonra iki kilise ile birlikte çalışmaya başladım. Kiliselerden birinin rahibi çok genç, tecrübesiz ve yeterince bilgili değildi. Hıristiyan yazılı kaynakları üzerine bilgim hızla artıyordu. Takıntılı bir İncil

okuyucusu ve araştırıcısı haline gelmiştim. Eski yazılar üzerine iyice derinleşmiştim ve o anki kilise önderlerimizden daha çok bilgiye sahip olduğumu düşünmeye başlamıştım. Yeni bilgiler öğrenmek üzere başka bir Şehirde bulunan kiliseye geçtim. Buradaki rahip oldukça bilgiliydi. Mükemmel bir eğitim tekniği vardı ve normalde kilise organizasyonlarının kolay kabullenemeyeceği ilginç fikirlere sahipti. Hoşuma giden, liberal bir öğreti anlayışına sahipti. Özetle, “Parlayan her Şey altın değildir” öğretisini burada öğrenmiştim ve hayatımda aldığım en değerli derslerden biri olmuştu. İiminde de değişmeler meydana gelmiş ve sanki Şeytanlar düşünceleşimi kontrol etmeye başlamıştı. Kendimi adadığım fikirleri sorgular hale gelmiştim.

Kısa bir süre sonra rahiplerin arasında çekememezlik ve kıskançlıklar olduğunu gördüm. Çoğu rahip üst düzeye çıkmak için diğerlerini çiğnemeyi göze alıyordu. Benim için de birçok Şey değermişti. Ařırđı kapalı giyinen kadınların çok utangaç olduklarını düşünmeye başlamıştım. Özellikle karşı cinsten insanların birbirlerini etkilemek için giydikleri kıyafetleri artık hoş karşılıyordum. Kilise aktivitelerinden nasıl daha fazla para kazanırız diye düşünüyordum. Aç gözlü biri olmuştum. Vaaza katılanların az sayıda olduğu kiliselere, maddi açıdan yeterli görmediğimden gitmiyordum. Ancak kısa bir süre sonra yaptđım yanlışı anladım; bir kişi dahi olsa vaaza devam ettim ve hiçbir ücret almadım. Kendimi sorgulamaya başladım. Bozulduğumu hissediyordum. Gücün ve makamın, insanlara İncil’den vaaz etmekten daha önemli olduğu duygusunu taşımaya başlamıştım. Fakat bir İncil talebesi olarak vicdanım bu

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

duyguların yanlış olduğunu, hatalı bir yolda bulunduğumu söylüyordu. Bir taraftan da İncil'i sorgulamaya, İncil derslerinde hocaların cevap veremeyeceği soruları sormaya başladım. Hz. İsa neden hem Tanrı hem oğul hem de kutsal ruh olarak kabul ediliyordu? Şimdi bunu sorgulayan ben olmuş-tum. Bazı rahipler bu sorunu kendilerinin de çözemediğini; ama anlamasak bile inanmamız gerektiğini söylediler.

Sorularıma cevap bulacağım yönündeki inancımı kaybetmiştim. Değişikliğe ihtiyacım vardı ve bulunduğum ortamın dışına çıkmalıyım. Bu değişiklik Suudi Arabistan'daki bir iş teklifini kabul etmemle gerçekleşmiş oldu.

Suudi Arabistan'a gittiğimde fark ettiğim ilk şey Müslümanların Elijah Muhammed ve Farakhan taraftarlarından çok farklı olduklarıydı. Burada her milletten ve renkten insan vardı. İçimde bu din hakkında bir şeyler öğrenme isteği belirmişti. Hz. Muhammed'in (s.a.v) hayatını ilk okumaya başladığımda oldukça etkilenmiştim ve bu konuda daha çok bilgi edinmek istiyordum. İslâm'ı tebliğ eden insanlarla tanıştım, onlardan İslâm hakkında çeşitli kitaplar aldım ve hepsini okudum. Dört ayda Kur'an'ı birkaç kere bitirdim. Aklıma sorular geliyordu ama, cevaplarını hemen bulabiliyordum. Bilgileri ile kendilerini öne çıkarmaya çalışmayan insanlar vardı. Bazı soruları ise, "Bilmiyorum; ama isterseniz bilen birine danışıp size cevabı iletebilirim" şeklinde cevap veriyorlardı. Orta Doğu insanının tevazusu beni etkilemişti.

Kendilerini başlarından ayaklarına kadar örten kadınların görüntülerinden oldukça etkilenmiştim. Dinî bir hiyerarşi yoktu. Kimse dinle ilgili bir pozisyona geçmek için hırsla mücadele

etmiyordu. Her şey harikulâdeydi; ancak peki bu dünyanın içerisine ben nasıl girebilirdim? Çocukluk yıllarımdan beri öğrendiğim ve kabullendiğim şeylerden nasıl vazgeçebilirdim? Peki İncil ne olacaktı? Her ne kadar içindeki bilgilerin güvenilirliğini defalarca sorgulamış olsam da, yine doğru olan kısımlar olduğunu düşünüyordum. O sıralarda bir videokaset elime geçti. Ahmet Deedat ve Jimmy Swaggart arasında geçen bir tartışma programını içeriyordu. Ahmet Deedat'tan o kadar çok etkilenmişim ki seyrettikten hemen sonra Müslüman oldum.

Şeyh Abdülaziz bin Bâz'ın ofisine giderek resmî olarak İslâm'ı kabul etmek istediğimi beyan ettim. Bana bazı öğütler verdi. Bundan sonrasının uzun bir yolculuk olduğunu ve yapmam gerekenleri söyledi. İçimde karanlıktan ışığa doğru bir doğum gerçekleştiğini hissettim. Acaba kilise camiasındaki arkadaşlarım Müslüman olduğumu öğrendiklerinde ne düşüneceklerdi? Amerika'ya kısa bir seyahat amacıyla geri dönmüştüm. Bu halimi görenler yeterince imanım olmadığı için Müslüman olduğumu düşünerek beni eleştirmişlerdi. Dönekten günahkâra kadar birçok isim taktılar. Ama artık içimdeki sıkıntılar sona ermişti. Her şeye kâdir olan Allah'a beni bu yola kavuşturduğu için şükrediyordum ve ötesinde olan hiçbir şeyi sorun etmiyordum.

Daha önce Hıristiyanlığa kendimi nasıl adadıysam, şimdi fazlasıyla İslâm'a kendimi adamak istiyordum. Bunun için öncelikle çok çalışmam ve Müslüman olarak yetişen bir insan kadar bilgi sahibi olmam gerekiyordu. Sonuçta öğrenmek isteyen insanlar için her zaman fırsatlar vardı ve bilgiyi edinmek çok kolaydı. Kur'an hocam bana Sahîh-i Müslim'in hadis külliyatını

hediyeye etmişti. Hz. Muhammed'in (s.a.v) hayatını ve yaşamını bütün detayları ile bu kitaptan öğrenmeye başladım. İngilizce olarak bulabileceğim farklı hadis kaynaklarının hepsini okudum. Hayatın benim için yepyeni bir anlamı vardı. Hayatın gerçek amacı bundan sonraki dünyaya hazırlık yapmaktı. Ayrıca yeni bir şey öğrenmiştim. İslâmiyette niyetlerimizle de sevap kazanabiliyorduk. Eğer iyi bir şey yapmaya niyet edip yapamazsanız dahi, onun da bir mükâfatı vardı ve bu kilisede öğretilen anlayışlardan oldukça farklıydı. Cennet yolu güzel ameller ve halis niyetlerle süslenmişti. Ama kilisede eğer günahınız varsa (özellikle de zina gibi büyük bir günah) bunu papaza itiraf etmediğiniz sürece cennetin kapıları size kapalıydı.

Medine'de çıkan bir gazete benimle röportaj yapmıştı ve yaptığım günlük işlerin ve geleceğe dair planlarımın neler olduğunu sormuştu. "Şu anki hedefim Arapça öğrenmek ve İslâm hakkında bilmediklerimi öğrenmeye çalışmak" demiştim. Eğer Allah nasip ederse ileride dinleri karşılaştıran eserler ortaya koymak istediğimi ve Müslüman olmayanlara İslâm'ı anlatan dersler verebileceğimi belirtmiştim.

Her Müslümanın görevi İslâm hakkındaki bildiklerini dünyadaki tüm insanlara elinden geldiğince anlatmak olmalı. Yıllarını İncil'i insanlara anlatmaya ve sevdirmeye adanmış bir insan şimdi ondaki hataları ve çatışmaları, ona inanan milyarlarca insana anlatmayı hedefliyor. Şükür ki eski rahiplik günlerimden kalma bilgilerim bana karşı İncil'i savunanlara cevap vermeme yetiyor. Çünkü benzer sorular bize geldiğinde nasıl cevap vereceğimizi çok iyi biliyorduk. Şimdi ise o iyi bilenlerden biri onları sorguluyor; bakalım ne cevap verecekler.

Kenneth

Dualarımda Allah'tan isteğim bizi affetmesi ve bize mağfiret etmesi. Cennetine giden yolda bize yol göstermesidir. Tüm hamdler O'nadır. Allah'ın rahmeti son peygamberi Hz. Muhammed (s.a.v), ailesi ve tüm ümmeti üzerine olsun.

...okuduğum bir kitap, inançlarımın
İslâm olduğunu gösterdi bana...

GRACE

Londra'da doğmuşum ve henüz birkaç günlükken annem beni evlatlık vermiş. Beni büyüten kişileri annem-babam olarak tanıdım. Gerçek anne-babamı bulmaya çalıştım; ama henüz onları bulabilmiş değilim. Evde din hakkında hiç konuşmazdık, ailem de düğünler dışında kiliseye gitmezdi. "Herhalde vaftiz edilmişimdir" diye düşünüyordum. Hayatım boyunca yalnız iki kez, o da evlilik törenine katılmak için kiliseye gittim. Okulda bize din ile ilgili ne anlatıldığını hatırlamıyorum bile. Hatta din konusuna ilgi duyduğumu da hatırlamıyorum.

Evlatlık olduğumu bilmem, anne-babamı tanımamış olmam bende travmatik etkiler bıraktı. Beni evlat edinen insanlar ellerinden geldiği kadar bana bu konuda yardımcı olmak istediler; ama yeterli olmadı. Ben hâlâ ve sürekli olarak neden yeşil göz-
lere veya kahverengi saçlara sahip olduğumu sorguluyordum. Hayata karşı bu tedirgin ve sorgulayıcı duruşum, sonraları da devam etti. On altı yaşında okuldan ayrıldım, on yedi yaşında

İtalya'da yaşamaya başladım. Mutsuzdum ve evden uzaklaşmak istedim. Başka yerler görüp başka şeylerle meşgul olmak düşüncesindeydim. Başlangıçta sadece yaz mevsimi için gitmiştim; fakat kalmaya devam ettim ve tam sekiz yıl İtalya'da kaldım. Tek başıma olduğum için zor zamanlar geçirdim. bununla birlikte birçok deneyim de kazandım. İtalya'da tur rehberliği yaptım. İşim, insanları alıp onlara kiliseleri Vatikan'ı, St. Peter's'i gezdirmektir. Haliyle bu kiliselerin tarihini de öğrenmiştim. Kilisenin çok özel bir mekân ve Tanrı'nın evi olduğunu düşünüyordum. Dindar insanlara büyük saygım vardı. Bu mekânlara da çok saygı duyuyordum; zira insanlar bu mekânlarda, başka yerlerde olduğundan daha fazla Tanrı'yı anıyorlardı. Öte yandan Hıristiyanlığın herhangi bir mezhebine kendimi yakın hissetmiyordum.

Yaratıcıya inanıyordum; ama dindar bir insan değildim. Ben, Allah'ın birliğine, kadere, hayatımın Allah'ın takdiriyle şekilleneceğine, O'nun izin vermediği bir şeyin başıma gelmeyeceğine inanıyorum. Öte yandan iyiyi veya kötüyü seçmek hâlâ benim elimde; Allah bana irade ve seçme imkânı vermiş. Yanlış olduğunu bildiğim bir harekette ısrar edersem bu benim hatam olur. Hesap gününün varlığına, bir gün tüm hareketlerimden dolayı hesaba çekileceğime ve eğer iyi davranışlarım fazla olursa cennete gideceğime; orada çok iyi vakit geçireceğime inanıyorum. Bilerek kimseye kötülük yapmıyorum. Kendimi kötü bir insan olarak nitelendirmiyorum. Bugüne kadar kimseyi bilerek ve isteyerek zor durumda bırakmadım.

Devam eden hayatımda bir anlamı veya bir eksiğimi tamamlama arayışında değildim. Seçmek için bir din de aramı-

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

yordum. Hayatımın farklı dönemlerinde, farklı düzeylerde haz duyduğum olaylar yaşadım. Bazen daha çok tatmin oldum, bazen daha az. İslâm'la hayatımda somut anlamda beklenmedik değişimler olmadı. Fakat hayatımdaki tüm belirsizlikler, problemler ve hatalar İslâm'ı keşfetmemle ortadan kalktı. Hayatım istikamet kazandı. Gerektiğinde bana yol göstermesi için danışabileceğim bir rehber kazandım. Kur'an neleri yapmam ve neleri yapmamam konusunda bana kurallarıyla rehberlik etti. Bu kurallara her zaman yüzde yüz uymam mümkün olmuyor belki; ama elimden gelenin en iyisini yaptığımı biliyorum. İç dünyamda hâlâ belirsizlikler varsa, bunların yeterince İslâm'ı yaşamıyor olmamdan kaynaklandığını görebiliyorum.

Hıristiyanlıkla kıyaslandığında İslâm'da çok daha fazla düzenleme, kural ve yasak var. Yani İslâm daha fazla rehberlik ediyor. Bunları takip edip etmemek bizim seçimimiz; ama sonuçta bunlar bizim için yazılmış ve hayatımıza netlik getiriyor.

İslâm'ı ilk keşfettiğimde yakınımında İslâm'ı yaşayan Müslümanlar yoktu. Yalnızca kitaplardan öğrendiğim bilgiler vardı. Dinî yaşayışı, pratiği ile öğrenmem üç yılımı aldı; bu süre içinde fikirlerimi ve alışkanlıklarımı düzenledim diyebilirim. İlk ilişki kurduğum da aslında İslâm değil, Araplar idi. İtalya'dan Londra'ya döndükten sonra bir gece kulübünde garson olarak iş buldum. Buraya gelip giden çok sayıda Arap vardı. Onları Müslüman olarak görmüyordum. Benim için sadece Arap'tılar. Aradan bir süre geçince gece kulübündeki işler bana sıkıcı gelmeye başladı. Yeni bir dil öğrenmeye heveslendim. Ya Çince'yi ya da Arapça'yı seçecektim. Çok sayıda Arap tanıdığım için Arapça öğrenmeyi tercih ettim; böylece öğren-

dikçe pratik yapabiliyordim. Arapça öğrenmek için bir dil kitabı, Arapça yazılmış kitaplar ile İslâm'ı anlatan bir kitap aldım. Sadece basit düzeyde İslâm'ı anlatan bir kitap olmasına rağmen İslâm'ın hem inanç hem de yaşam biçimi olarak her şeyi kuşatıcı bir din olduğunu keşfettim. Tanrı ile ilgili tüm inandıklarımı kapsıyordu; O'nun tek ve her şeyin yaratıcısı oluşunu.

Gece kulübünde tanıştığım iki Müslüman kız arkadaşla konuşmaya başladım. Dini iyi yaşamıyorlardı, içki içiyorlardı ve sevgilileri vardı. Kitapta anlatılan Müslüman portresinin dışındaydılar; ama tanıdığım başka Müslüman da yoktu. İdeal birer Müslüman olmasalar da kalplerinde İslâm'a dair bir şeyler vardı. Kısa bir süre sonra Kur'an'ı okuduğumda tam anlamıyla çarpıldım. Tek kelimeyle harikaydı. Orada yazılan her şeye inanıp tasdik ettim. Bunlara örtünme vb. diğer konular da dahil.

O günden sonra İngiliz arkadaşlarıma karşı, çok etraflı bilgi sahibi olmamama rağmen, İslâm'ı savunmaya başladım. İslâm'ın evlat edinmeye bakışını keşfettiğimde bu yaklaşımların harika olduğunu düşünmüştüm. Batı'da, bir çocuk evlat edinildiğinde o yeni ailenin velayetine girer, yeni ailenin ismini alır ve onları anne-babası olarak kabul eder. İslâm'a göre ise, aile evlat edindiği çocuğun gerçek ailesi, sahibi olmuyor; daha ziyade koruyucusu oluyor. Çocuk kendi babasının ismiyle tanınıyor, ailenin evlatlarından biri değil, daha ziyade evin bir misafiri gibi olduğu için ailenin kendi çocuğundan daha fazla önem gösteriliyor. Bunu öğrenmek dünyada öğrenebileceğim en güzel şeylerdendi ve benim için çok anlamlıydı.

Bir süre sonra başka meşguliyetlerim ortaya çıktı; İslâm'la ilgili bilgi edinmek de Arapça öğrenmek de önceki kadar

Neden Müslüman Oldum? (İhtida Öyküleri)

önemli olmamaya başladı. Bu zaman diliminde İrlandalı bir adamla evlendim. Düzgün bir evlilik sayılmazdı. Dört ay sonra da ayrıldım. Bu kısa dönemli şok, hayat tarzımın istediğim istikamette olmadığını fark etmeme yol açtı. İngiltere’de çökmüştüm. İtalya’da çok daha düzenli -belki de İslâmî denilebilir- bir hayat yaşamıştım. Yaklaşık altı aylık bir aradan sonra tekrar İslâm’la ilgili eserler okumaya ve Müslüman arkadaşlarımla konuşmaya başladım. Ama bunlar yeterli değildi; çünkü etrafımda İslâm’ı yaşayan kişiler yoktu. Ben de daha fazla kitap bulup daha fazla bilgi edinmeye yöneldim.

Kur’an’ı aslından okumaya çalıştım; ama pek anlayamadım. O zamanlar Kur’an okumak benim için gerçekten çok güçtü. Şimdi ise Kur’an’ı daha iyi anlamamı sağlayacak bilgilere sahip olduğum için fazla zorlanmıyorum. Her neyse, her geçen gün daha fazla ilgilendim, daha fazla okudum ve Müslüman olmak istedim. Bana sanki Müslüman olmak bir imtiyaz gibi geliyordu. Benim de Müslüman olabileceğim ilk başlarda aklıma gelmemişti. Sanki Müslüman olmak için Arap olmak veya Müslüman bir ailede dünyaya gelmek gerekiyor gibi düşünüyordum. Dahası, benim tanıdığım Müslümanlar İslâm’ı düzgün yaşamıyorlardı ve ben de onlar gibi yaşamak istemiyordum. Zaten çok farklı bir hayat tarzımız yoktu ve ben tam da bunu değiştirmek istiyordum.

Bir Müslümanın yaşaması gerektiği gibi bir hayat sürmek istiyordum. Ben de tüm bu gereklilikleri öğrenip hayatımı ona göre şekillendireyim dedim; ama tüm hayatımı İslâm’a göre düzenlemek, planlarım arasında Müslüman olmak hiç aklıma gelmedi. Müslümanların günde beş vakit namaz kıldığını bili-

yordum. Sabahları kalktığımda dua etmeye, öğle yemeğinde ve yatmadan önce Kur'an okumaya başladım. Birkaç yıl böyle devam ettim. Ardından elime bir namaz kitabı geçti. Adım adım namaz kılmayı öğrendim.

O sıralarda Suudî bir arkadaşım ile karşılaştım. Bana evlendiğini, eşinin din değiştirip Müslüman olduğunu söyledi. İlk kez o zaman bir insanın dinini değiştirip Müslümanlığa geçmesinin ve tam bir Müslüman gibi hayatını sürdürmesinin mümkün olduğunu anladım. Arkadaşım bunu anlatınca ona, "Bir insan sonradan Müslüman olabilir mi?" diye sordum. O da, "Evet, eşim benden daha iyi Müslüman" dedi. Kulaklarıma inanmadım. "Ben de Müslüman olabilir miyim?" dedim. "Elbette olabilirsin; tek yapman gereken bir camiye gitmek" dedi. Ona, "Namaz kılıyor musun?" diye sordum. O da, "Evet, günde bir ya da iki kez kılıyorum" dedi. "Günde beş kere kılman gerekmiyor mu?" dedim; bana, "Biz insanız, elimizden geleni yapmakla yükümlüyüz. Ben günde beş kere kılamıyorum" dedi.

Çok etkilendim ve mutlu oldum. Kafamda günde beş kere nasıl namaz kılabileceğimle ilgili soru işaretleri vardı; çalışırken ara verip namaz kılamazdım. İşe nasıl başörtüsü ile gidecektim? Harfiyen uymak istediğim çok kural vardı, ama bunları hayatıma nasıl adapte edecektim? İlk başlarda çok zorlandım. Londra Merkez Camii'ne telefon ettim ve oraya gittim. Sorularıma cevap olarak imam bana bir kitap verdi. Bunu okumakla işe başlamamı söyledi. Ben aylardır bu ânı bekliyordum ve imam ardından kelime-i şehâdet getirmemi söyledi. Hayatımın en önemli dönemecindeydim. Müslüman olmak

bir imtiyazdı. “Ne yapmam gerekiyor?” dedim. O da bana, “Şu anda Müslüman oldun, git ve bir Müslüman gibi yaşa” dedi. “Bunu pasaportuma veya benzer bir belgeye yazmanız gerekmiyor mu? İnsanlar benim Müslüman olduğumu nereden anlayacaklar?” diye sordum. “Hayır, eğer Müslüman olmak istiyorsan, Müslümansındır. Bir belge istiyorsan sana bir belge vereyim” dedi.

Müslüman gibi bir yaşamı hayatıma geçirmek zamanımı aldı. Bunun nedeni kafamda şüphelerin bulunması değil, sadece bana zor gözüktüğü ve önümde izleyebileceğim iyi biri olmamasıydı. İstedğim hayatı sürdüren bir tek kişi göremiyordum çevremde. Bu yüzden ilk başlarda çok zorlandım. Ama namaza başladıktan sonra günbegün daha güçlü hissettim kendimi.

Müslüman olmak, Allah’ın size mümkün olan en güzel hayatı yaşayabilmeniz için rehberlik etmesi demek. Hayatta olduğum müddetçe takip etmem gereken bir rehberlik bu. Müslüman olmak, Kur’an’a uygun yaşamaktır.

Birtakım inançlarım vardı; ama onları dinî inançlar olarak tanımlamıyordum. İslâm hakkında bir kitap okuyunca, İslâm’ın benim inançlarımla birebir örtüştüğünü gördüm. Sonuç olarak da, “Ben İslâm’a inanıyorum” dedim. Daha sonra Müslüman hayat tarzı hakkında bilgi edindim ve öyle yaşamaya başladım. Bence bu hayat tarzı, Allah’ın bizden yaşamamızı istediği hayat tarzı. Eğer Budizm’le ilgili bir kitap bulmuş ve okumuş olsaydım, “Ben Budist olacağım” der miydim? Bilmiyorum. Ama Budizm’in bana Allah ile ilgili böyle cevaplar verebileceğini de zannetmiyorum. Demek istediğim, ben bir din aramıyordum. İçinde bulunduğum durum beni mutlu etmeye yetiyordu.

Grace

Üzerinde düşünmemiştim. Ama okuduğum bir kitap, bana inançlarımın İslâm olduğunu gösterdi.

...ezan sesini duyduğumda kendimi ilk defa
Allah'a bu kadar yakın hissetmişim...

ABDÜSSELAM

Şartların çok bozuk olduğu bir aile içerisinde dünyaya gelmişim. Babam bir alkolikti ve hem duygusal hem de fiziksel olarak annemi, beni ve kardeşlerimi sürekli taciz ederdi. Böyle bir babanın bulunduğu aile içerisinde büyümem beni şiddete yatkın hale getirdi. Anti-sosyal davranış bozuklukları gösteriyordum. Bulduğum çevreye uyum sağlayamıyor ve etrafımı bir şekilde tahrip ederek sanki ailemden göremediğim şefkat eksikliğinin hincını alıyordum.

Maruz kaldığım tacizi ve şiddeti kendi hayatımda aynen taklit edip, benzer davranışları diğer insanlara karşı gösteriyordum. Ancak bu tamamen bilinç dışı yaptığım bir şeydi. Hâlihazırdaki tüm bilinçaltım zaten şiddetle dolmuştu. Dünyada henüz başka bir yaşam tarzını doğrudan müşahede etme fırsatım olmamıştı. Ağabeyimle, sınıf arkadaşlarımla, öğretmenlerimle sürekli kavga halindeydim. Hatta hayvanlara çeşitli iş-

kenceler yapmak bana zevk veriyordu. Adeta öfke kusuyor, birikmiş tüm kızgınlığımı dışarıya boşaltıyordum.

On üç yaşına geldiğimde benim durumumda olan çocukların bulunduğu bir “dönüşüm okulu”na gönderildim. Yaşıtlarım beni sıkıyordu, onların yerine benden büyük yetişkinlerin olduğu gruplara gidip gelmeye başlamıştım. Birçoğu içki, uyuşturucu, şiddet ve ırkçılık gibi problemleri dolayısıyla oradaydı. Bu “dönüşüm okulu”nda -bence hapisane gibiydi- doğruya yönelmenin aksine içimde bilenmeye başlamıştım. Öfkem ve kızgınlığım giderek artıyordu. Şiddete ve ırkçılığa eğilimim bir iken beşe çıkmıştı. Etrafımda örnek olabilecek bir tek insan yoktu. Çevrem anti-sosyal olan diğer insanlarla doluydu. Daha önce bilmediklerimi de burada öğreniyordum. Siyahlara, Yahudilere ve Asyalılara karşı âdeta bilenmişim. Üç yıl bu kurumda kaldıktan sonra toplumun içerisine salıverildim. Adeta yürüyen bir el bombası gibiydim.

İçimde biriken öfkeyi boşaltabilmek için kendime ortam arıyordum. Genç yetişkinlerden oluşan ırkçı bir gruba katıldım. Düzenli olarak saldırgan faaliyetlerde bulunuyorduk. On altı yaşında hırsızlık, saldırı, silah bulundurma gibi suçlarla Kaliforniya Gençler Mahkemesi tarafından altı buçuk yıl hapse mahkûm edildim. Ancak içeride de rahat durmuyordum. Girer girmez ‘Beyazların Üstünlüğü’ isimli bir çeteye dahil oldum. Anglo-Saxon olmayan herkese karşı öfkem giderek artıyordu.

Birkaç yıl sonra hapisnedenen şartlı tahliye olmuştum. Ancak tahliye olur olmaz KKK (Ku Klux Klan) grubuna katıldım. Artık eylemlerim daha profesyonel ve daha şiddetli bir forma dönüşmüştü. Evleri yakmaya, insanlara zarar vermeye başla-

dık. Bir soyguna karıştığım ve silah taşıdığım için tekrar yakalanmıştım. Şartlı tahliyem de bozulmuş oldu.

Ancak bu son yakalanışım bende huzur arayışının başlamasına sebep oldu. Yirmi yaşımıydım. Yıllardır içimde kin ve öfkeyi biriktirerek bilenmişim. Adeta içten içe tükenmişim. Hapishane personeline bağırıp çağırarak öfkemi kusuyordum. Bulduğum hücrenin duvarı baştan aşağı kızgınlığımı ve kinimi ifade eden sloganvâri cümlelerle doluydu. Yine benzer ifadeler vücuduma yaptırdığım dövmelerden de okunabilirdi. Artık sadece dışa doğru değil içe doğru da patlamaya başladım.

Öfke ve kinim sanki bir sis bulutu gibi önümde duruyordu. Onu kaldırdığımda çırılçıplak kalacaktım gibi geliyordu. Hiçbir şeyim ve hiç kimsem yoktu. Yapayalnızdım. Bu hale nasıl geldiğimi düşünmeye başladım. Geçmişimi gözden geçirdim. Ben hapishanede iken kızım dünyaya geldi. Geleceğimi düşünmeye başladım. Hayatlarında ciddi yaralar meydana getirdiğim insanları düşündüm. Eğer bu hayatı devam ettirirsem nerede olursam olayım daima hapishanenin içerisinde olacaktım. Kendi kendime şunu dedim: "İyi ile kötü arasında bir seçim yapmalısın." İçimde kötülüğü taşıdığım sürece benim için bir geleceğin olmadığını farkına vardım. Annem, babam, kız arkadaşım ve erkek kardeşlerim benden korkuyorlardı. Onlara yabancılaşmıştım. Yeniden sevilme istiyordum. Öfkemi daha fazla beraberimde taşımak istemiyordum. Geleceğe öfke ve kinim olmadan gitmeliydim.

Soygun sırasında yakalandığım Montana'da iki buçuk yıl sonra şartlı tahliye edildim. İnsan hakları gruplarına katıldım.

Bunlardan biri de ırkçı gruplardan çocuklarımızı korumak için faaliyet gösteriyordu. Onlara benim gibi olmamaları için yardımcı olmaya çalışıyordum. Ancak suçtan yine de tam kurtulamamıştım. Bir süre sonra üzerimde patlayıcı madde ile yakalandım ve Federal Mahkeme tarafından üç yıl hapse mahkûm edildim.

Federal hapishaneye varışımдан kısa bir süre sonra aslen Afrikalı olan Müslüman bir Amerikalı ile tanıştım. Hapishanede Müslümanlar, ihtiyacı olan insanlara yardım etmeye çalışıyorlardı. Bu davranışları ilgimi çekmişti ve onlar üzerinde gözlem yapmaya başlamıştım. Ancak bu dinin sadece siyahlar için var olduğunu, bir beyaz olarak bu dine mensup olamayacağım izlenimini edinmiştim.

Ama yine de İslâm hakkında neler okuyabilirim diye buradaki Müslümanlara soruyordum. Bir kitapta İslâm'ın evrensel olduğu yazıyordu. Renk, ırk ya da köken İslâm'a girmeye mani değildi. Dinin özünde zaten eşitlik vardı. Sanki gerçeğin ve saflığın sesini duyuyordum. Buradaki Müslüman kardeşler beni cuma namazına davet ettiler. Kur'an hediye ettiler ve ben de İngilizce mealinden okumaya başladım. Gerçekleri anlatan hak bir kitap olduğunu hissediyordum. Bu dinde göz boyama ya da mistik öğretiler yoktu. Sade ve herkesin kendi idraki içinde anlayabileceği basit bir yapısı vardı. Herkes gerçeğe kendi ulaşabilirdi. Ezan sesini duyduğumda kendimi ilk defa Allah'a bu kadar yakın hissetmiştim. Sanki Allah bütün ruhumu ve kalbimi sarmıştı.

Kur'an okumaya ve üzerinde çalışmaya devam ettim. Sonuçta ne kadar tutarlı ve çelişkisiz bir kitap olduğuna iman ettim.

Üç tanrısı olan ya da sadece bilime inananlar gibi değildi. Bu tarz inanışların hiçbiri bana mantıklı gelmiyordu.

İşte İslâm buradaydı ve bir Allah olduğu inancı vardı. O Allah ki, her şeyi yoktan var etmişti. Gönderdiği Kur'an 1400 yıl boyunca tek bir harfi dahi değişmeden bugünlere kadar ulaşarak kendi mucizesini bizlere göstermişti.

İncil ise tamamen farklıydı. Günümüze kadar ulaşan orijinal bir nüshası olmadığı gibi, sürekli değişmeye devam ediyordu. Allah birdi, din birdi ve bu din Allah'a teslim olmayı gerektiriyordu; onun da adı İslâm'dı.

Benim hayatım insanlık tarihindeki kin, öfke ve şiddet dolu bir hayata sahip insanlarınkinden biriydi. Yanlışlıklarla, hatalarla dolu bir hayata sahiptim. Ancak şimdi kendimi İslâm'a teslim ettim ve onun yolunda çalışmaya, İslâm'ı herkese anlatmaya adanmışım. İstiyorum ki hapisanelerde bulunan 1 milyon aşkın insan benim gittiğim kötü yolu bıraksın. Öfkelerini, hiddetlerini bir kenara atsın ve kendilerini İslâm'a teslim ederek ruhlarını özgür bıraksın. Ruhu özgür olmayan bir insan, hapisane duvarlarının dışında da hapisane hayatı yaşamakta ve -Allah korusun- ebedî bir hapisaneye doğru yol almaktadır. Ancak İslâm insana dört duvar arasında da özgürlük verir, sonunda ebedî bir kurtuluşa erersiniz.

Mahşer gününde siyah ya da beyaz, zengin ya da fakir, güçlü ya da zayıf olmamıza bakılmayacak. Herkes kendi yaşadığı hayatın hesabını verecek. Benim günahlarımdan dolayı benden başkası yargılanmayacak. Ben kendimden sorumluyum. Artık gerçeğin ve hakikatin farkındayım. Açıkça, herkese haykırarak söylemek istiyorum: Allah'tan başka ilâh yoktur, Hz. Mu-

Abdüselam

hammed (s.a.v) O'nun kulu ve elçisidir. Bu özü yakaladıktan sonra hayatım değişmiş oldu. Elhamdülillâh çocuklar gibi saf ve temiz olmuşum.

Allah'ın bize lütfettiği huzurun ötesinde huzur yoktur. Tüm övgüler O'nadır. İnşallah O'nun kulu olarak yaşamımı sürdüreceğim.

